

V.O.CHIDAMBARAM
CENTENARY SOUVENIR
1972

வ.உ.சிதம்பரனார்
நூற்றாண்டு விழாமலர்

V. O. CHIDAMBARAM
CENTENARY SOUVENIR

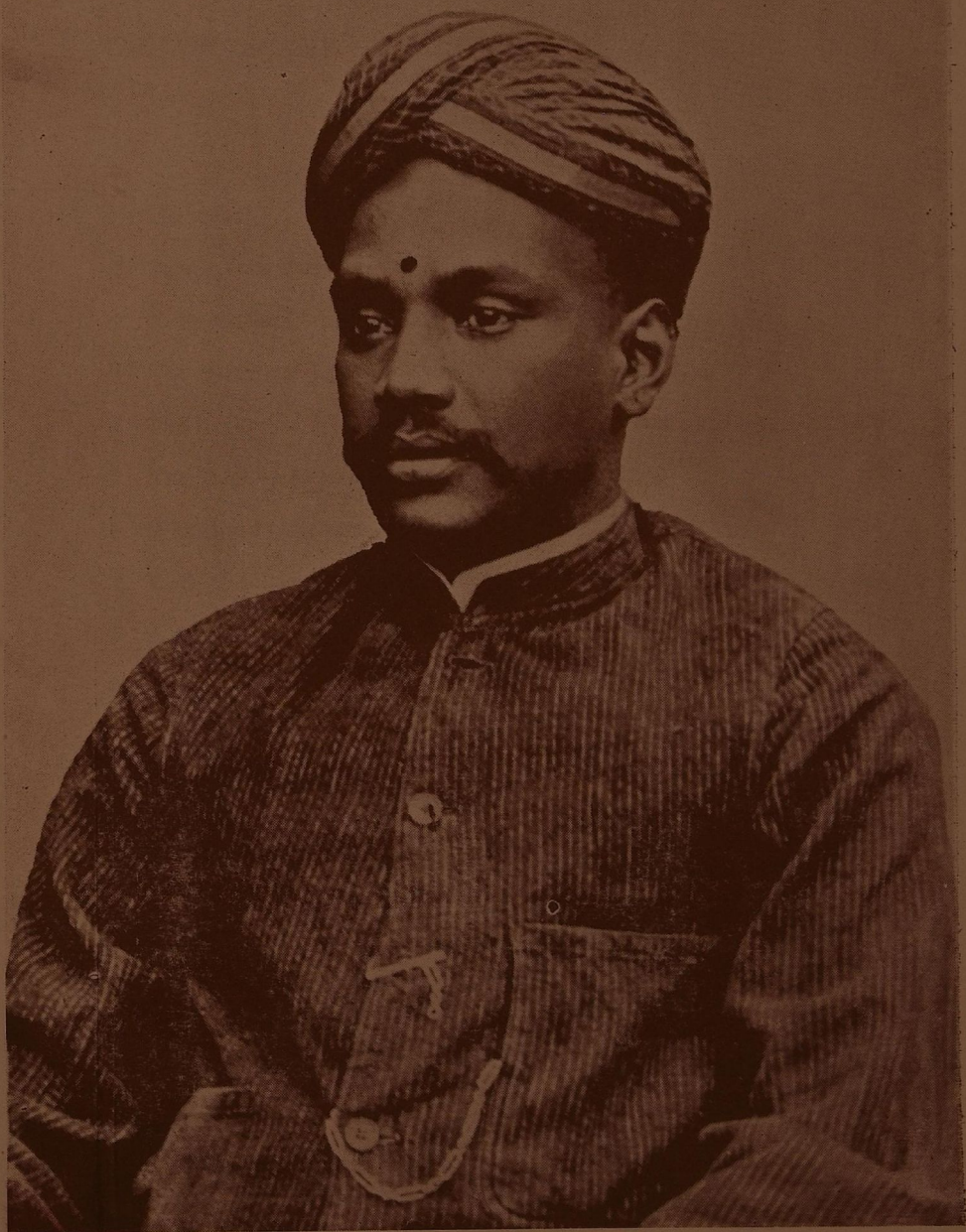
V. O. CHIDAMBARAM CENTENARY SOUVENIR

Released at Tuticorin
on the 5th September 1972 by
Shri K. K. SHAH
Governor of Tamil Nadu

in the presence of
Shrimati INDIRA GANDHI
Prime Minister of India

under the presidentship of
Dr. Kalaingar M. KARUNANIDHI
Chief Minister, Tamil Nadu

V. O. C. CENTENARY COMMITTEE

V. O. Chidambaram Pillai வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை
1872 — 1936

ENGLISH SECTION

CONTENTS

	Page
Messages	
1 Tending the Flame — A. S. R. ...	i
2 V. O. C. the Pioneer — M. C. Veerabahu, B. A., B. L. ...	iv
3 The Historical Legacy — Dr. N. Subrahmanian, M. A., Ph.D. ...	xiii
4 The Background [1900–1920] – M. Balasubramanian, M. A. ...	xviii
5 The Trial — S. Rengachari, M. A. ...	xxi
6 What the Englishman Thought ...	xxvii
7 V. O. C. & the Labour Movement–M. Venkatakrishnan, B. A. ...	xxix
8 A Living Memorial — S. Ramakrishnan, M. A. ...	xxxiii
9 Dates in a Life of Sacrifice ...	xxxv

தமிழ்ப் பகுதி

பொருளடக்கம்

1	தியாகச் சுடர் — அ. சீ. ரா.	...	3
2	நேரில் அறிந்தவர்கள் பேசுகிறார்கள் — பி. ஸ்ரீ.; பரவி. சு. நெல்லையப்பர்; எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை; பெ. நா. அப்புஸ்வாமி; பொ. திருகூடசுந்தரம், கெ. அனந்த ராம ஐயங்கார்; நாமக்கல் கவிஞர்; வ. உ. சி. ஆறுமுகம்; வ. உ. சி. சுப்பிரமணியம்; நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார்; ஏ. எஸ். பால் நாடார்; என். சோமயாஜுலு.]	...	7
3	வ. உ. சி. யின் சொற்களில் [சில கடிதங்கள்; தமது வாழ்க்கையைப் பற்றி வ. உ. சி.; மெய்யறம்; அன்புடைமை]	...	41
4	கப்பல் கம்பெனி [அறிக்கை. 'நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்'—பாரதியார். 'போட்டிப் பந்தயம்'—கல்கி. 'காணுட் ப்ளேஸ்—ஏக் ஆத்மி' — எஸ். ஸ்ரீநிவாசன்]	...	55
5	பத்திரிகைக் குரல்	...	65
6	கவிதை அஞ்சலி [பாரதியார்; கவிமணி தே. வி; பரவி சு. நெல்லையப்பர்; டாக்டர் மு. வ.; கி. வா. ஜகந்நாதன்; வித்துவான் உமைதாணு; இளங்கம்பன்; இளசை அருணா; 'நாணல்'; நாடகப் பாடல்கள்]	...	69
7	சிதம்பரனாரும் பாரதியாரும் — தி. முத்துசுருஷ்ணன்	...	83
8	வ. உ. சி.யின் நூல்களும்	87
9	வ. உ. சி. யின் வாழ்க்கையில்	...	88
10.	நன்றி	...	89

MESSAGES

PRESIDENT OF INDIA

**Rashtrapathi Nilayam
Bolarum [Andhra Pradesh]
August 26, 1972**

I am glad to know that the birth centenary of Shri V. O. Chidambaram will be celebrated at Tuticorin on the 5th September, 1972. I join his many friends and admirers in paying tributes to this valiant freedom fighter and send my best wishes for the success of the celebrations.

V. V. GIRI

RAJ BHAVAN
Madras-22
August 25, 1972.

I am glad to know that the birth centenary of V. O. Chidambaram will be celebrated on the 5th September, 1972.

This is an occasion when it is our solemn and sacred duty to pay our respectful homage to the valiant freedom fighters like V. O. Chidambaram. The sufferings that Chidambaram had to undergo are too terrible for words. Apart from his patriotism and valour, he will be ever remembered with gratitude for his pioneering efforts in the shipping industry. He faced very heavy odds in starting and running a shipping company at a time when anything Swadeshi was looked down upon by the foreign rulers. Free India will never forget the services and sacrifices of patriots like Chidambaram.

I wish the centenary celebration success.

K. K. SHAH
Governor of Tamil Nadu

இந்த நாடு விடுதலை பெற்று 25 ஆண்டுகள் ஆகின்றது. இந்த விடுதலைக்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் விழுப்புண் பெற்றோர், உயிரினையும், உடமைகளையும் இழந்தோர், சிறை வாழ்ந்தோர், ஆகிய எண்ணற்ற வீர மறவர்களைத் தந்து, தன் வீரத்தை நிலை நாட்டியது தமிழகம். இத்தகைய வீர மரபில் வந்தவர்தாம், இன்று நாம் நூற்றாண்டு விழா எடுக்கும் பெருந்தகை வ. உ. சிதம்பரனார். பெருந்தகை சிதம்பரனார், ஆங்கில ஆதிபத்தியத்தை எதிர்த்துக் கப்பல் ஓட்டிய தமிழர்.

“செக்கிழுத்த சிதம்பரனார்” என்ற சொல் நமது உள் ளத்தில் நீங்காத இடம் பெற்றுள்ளது. கோவைச்சிறையிலே கேட்பாரற்றுக்கிடந்த அவர் இழுத்த செக்கு, விரைவிலே தியாகத்தின் சின்னமாக, தமிழக அரசால் நிறுவப்பட இருக்கின்றது.

தூத்துக்குடி துறைமுகத்திலே சிதம்பரனாருக்கு, சிலை எடுக்கப்பட்டு, அந்தச் சிலையை இந்திய பிரதமர் திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் சிதம்பரனாரின் பிறந்த நாளிலே — செப்டம்பர் 5ம் நாள்—திறக்க இருக்கின்றார்கள். தென் பாண்டியநாட்டில் இந்தச்சிலை தியாகத்தின் திரு உருவமாக என்றும் நிலைபெற்று விளங்கும்.

பெருந்தகை வ. உ. சிதம்பரனார் நூற்றாண்டு விழா வினைக் கொண்டாட்டும் பெருமக்களையும், வ. உ. சி. கல்லூரி மாணவமணிகளையும், ஆசிரியப் பெருமக்களையும் நான் மன மாரப் போற்றிப் புகழ்ந்து, வாழ்த்துகின்றேன்.

C. RAJAGOPALACHARI

Naoroji Road,
Chetput, Madras-31.
17th August, 1972

Dear Sri Srinivasa Raghavan,

In reply to your letter dated August 14, I regret to say I am unable to contribute any article. V. O. Chidambaram Pillai was one of the giants that inaugurated the freedom struggle. He deserves the highest tributes that people can pay for his courage and services during the British regime. Political victims in those British days were put to the hardest work in prison. Chidambaram Pillai played the part of the bullocks in the oil mill. There was no such thing as special treatment for any class of prisoners.

Yours sincerely,
C. RAJAGOPALACHARI

அறுபத்தேழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, தென்னாட்டில், திலகர் பெருமானைப் பின்பற்றி, தேசிய உணர்ச்சியை எழுப்பி, அதன் காரணமாகச் சொல்லொணாத் துயரங்களைத் தாங்கி, சிறைசென்று, ஒப்பற்ற தியாகம் புரிந்த வ. உ. சிதம் பரனார்தாம், நமது தென்னகத்தில் சுதந்திர வாழ்வுக்கு வித்திட்ட தேச பக்தர். அவருடைய நூற்றுண்டு விழா சிறப்புற நிறைவேற என்னுடைய வாழ்த்துக்கள். சுதந்திரப் பாதையில் நமக்கு வழிகாட்டியாக நின்ற வ. உ. சி. அவர்களுக்குத் தமிழ் நாடு மட்டுமல்ல, பாரதம் முழுவதும் கடமைப்பட்டுள்ளது. அவருடைய நினைவுக்கு என் அஞ்சலி.

அன்புள்ள,
கே. காமராஜ்

வ. உ. சிதம்பரனார் தமிழ் நாட்டில் முனைத்தெழுந்து, யாவர் உள்ளங்களையும் ஆட்கொண்ட பேராற்றல். இவ்வாற்றல் நாட்டை எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற்ற வழிவகுத்தது; எல்லையற்ற சோதனைகளை, துயரங்களை ஏற்றது; அவற்றை மதியாது நின்று வெற்றிகண்டது. இந்தப் பேராற்றலை, அதன் விளைவான கர்ம வீரத்தை, இன்று போற்றுகிறோம், வணங்குகிறோம். ஒரு நூற்றாண்டா, எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்பும், 'இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்' என்று வாயார, மனமார வாழ்த்துவோம்.

ஏ. பி. சி. வீரபாகு

Minister of
Industrial Development and Science & Technology
Government of India
New Delhi, the 25th Aug. 1972

I am glad to know that you are planning to bring out a Souvenir on the occasion of the centenary celebrations of V. O. C. I send my good wishes for the success of the celebrations.

C. SUBRAMANIAM

V. O. CHIDAMBARAM
CENTENARY SOUVENIR
ENGLISH SECTION

TENDING THE FLAME

A. S. R.

In the early years of this century, when the struggle for our country's freedom entered a new phase and became more vocal, intense and even violent, Aurobindo and B. C. Pal in Bengal, Tilak in Maharashtra and V. O. Chidambaram Pillai in Tamil Nadu were in the forefront of the movement. The partition of Bengal was taken up by the patriots as a national issue, and 'Bande Mataram', the slogan of the *sanyasis* in Bankim Chandra's Bengali novel, became the stirring war-cry of the nation. By a remarkable coincidence, the year 1908 saw the arrest, trial and incarceration of Aurobindo and V. O. C. The British Lion was shaking its mane.

Here in Tamil Nadu, it was V. O. C. who rode the storm. In fact, he brewed it. On the Bengal model, he had formed active associations of young men, training them to be fearless patriots. On his own initiative and as a pioneer, he had thrown out a challenge to the monopoly of British coastal navigational enterprise in Tuticorin by the founding in 1906 of the Swadesi Steamship Navigation Company. He was behind the journal 'Sarva Jana Mitran' [Friend of All People] edited by Vedamurti Mudaliar at Tirunelveli, a journal that voiced the passion for the political and cultural regeneration of our land, like the 'Indu Prakash' and 'Bande Mataram' with which Aurobindo was connected. He prepared the labourers of Coral Mills, Tuticorin, to fight for their rights and to resist exploitation. He gave the message of swadesi and freedom in rousing terms and introduced to the people of Tuticorin the flaming spoken word of Subramanya Siva. He broke the order prohibiting public meetings at Tuticorin and arranged for the celebration of Bepin Chandra Pal's release from prison. All these prepared the people, instilling in them a new vision and a new courage. A storm was brewing in the apparently clear sky of Tamil Nadu.

It broke when V. O. C. and Siva were arrested immediately after refusing the Tirunelveli District Magistrate's 'advice' to them to produce surety for their 'good conduct'. There were violent riots in Tirunelveli and then in Tuticorin. With the cry of 'Bande Mataram' on their lips, the people plunged into a frenzy, unable to tolerate the high-handed arrest of their beloved leader. The frenzy ended, as it

usually does, after a few deaths, a few buildings set on fire and a seemingly endless stream of protest processions that turned into a melee and wild confusion.

V. O. C. could no longer direct and control the storm. He was in prison on a charge of sedition. He faced the trial that followed with calm and dignity and with unshaken faith in justice. The harsh sentence that was passed on him in the District Court, its mitigation in the High Court and the conversion of the sentence of transportation passed by both the courts into one of rigorous imprisonment by the Privy Council are matters of history. A part of the judgement passed by the High Court is reproduced elsewhere in this Souvenir and will be a revealing testimony to the British point of view and to the irony of the deference paid to what was then known as the Government established by Law.

This Law threw V. O. C. into prison, where the sensitive intellectual and intrepid patriot underwent untold indignities and physical and mental suffering. When he came out of prison after nearly five years there of heart-breaking and sweat, he found no one to welcome him, no comrade to start the good work again and no place to plant the now seemingly-tattered banner of freedom which he still carried in his heart. Aurobindo's words in 1910 at Uttarpara, after coming out of Alipore Jail, describe the condition in Tamil Nadu too and the alienation that V. O. C. had suffered: 'I looked round when I came out [so did V. O. C.], I looked round for those to whom I had been accustomed to look for counsel and inspiration. I did not find them. There was more than that. When I went to jail, the whole country was alive with the cry of Bande Mataram, alive with the hope of a nation, the hope of millions of men who had newly risen out of degradation. When I came out of jail, I listened for that cry, but there was instead a silence. A hush had fallen on the country and men seemed bewildered... No man seemed to know which way to move'.

But V. O. C. knew. He believed with Aurobindo that 'it was the Almighty Power of God which had raised the cry, that hope, so it was the same power which had sent down that silence'. With firm faith in the Lord, the Lord Shiva whom he worshipped devoutly, V. O. C. turned to earn a scanty livelihood and in the silence, the value of which the prison had taught him, without a murmur, without a complaint, he turned to do his work in the field of Tamil letters. He had lit the lamp of freedom; it was true it was burning low for a while; but it would burn bright in God's good time. When Gandhiji came on the scene, though he did not see eye to eye with him, this undisputed leader of Tamil Nadu had the heroism and the sense of supreme sacrifice to leave the field without hampering the new

forces coming into play. Men did not matter ; it was the country that had to be thought of. He could have fought for his identity and the leadership he had won through suffering and selfless toil. But no, that kind of vanity had no place in him. The lamp of swaraj had been lit, for a time he had tended it, braving and enduring all that his mission brought him. The flame had burnt clear and bright. He had been a fearless instrument in implanting it in the nation's will, and now like Arjuna at the end of the Mahabharata, he laid aside his Gandiva, and turned to become and was content to become a common man.

And today, a hundred years after his birth in the little village of Ottappidaram in the far south of our land, we turn with pride and reverence to do homage to the man who kept the flame of freedom burning in Tamil Nadu and who was himself a pure undimmed flame. *

V. O. C. — THE PIONEER

M. C. VEERABAHU, B. A., B. L.

'Hail Mother! Hail Devi! — Victory is Ours' — shouted an excited voice, when the Marina electric lights were switched on at dusk. The voice was that of the immortal Tamil poet Bharathi and it happened 66 years ago. Four friends were discussing the Partition of Bengal, on the vast sands of the famous Triplicane Beach of Madras, when the poet expatiated on the soul-stirring events in Bengal and speeches by Bepin Chandra Pal, the father of Indian Swadeshi movement. One of the four was V. O. Chidambaram Pillai of Tuticorin, who was greatly moved and exclaimed, "The little spark of patriotism that was in me has now become a big blaze!" Hardly had he finished the sentence, when the beach got illuminated. This synchronous lighting, both within and without, was considered to be a good omen by Bharathi and hence that out-burst. Indeed, it proved to be prophetic, for the light within V. O. C. was found to be no small light but a beacon light to millions of Tamils, who followed it on the road to Freedom and Victory, though Pillai and Bharathi did not live to witness it.

Those were the days of the Partition of Bengal. Lord Curzon chose to divide Bengal into two, on the plea of administrative convenience; but it was really in pursuance of the British policy of 'Divide and Rule' and a ruse to disrupt the virile Bengali people, who were in the fore-front of National struggle, ever since the inception of Indian National Congress in 1885. For centuries, Hindus and Muslims in Bengal had been living amicably together and the subtle move of Curzon to inject communal virus through partition would be fatal to the progress and politics, not only of the province but of the country also, and hence was stoutly opposed. Further, he provoked the Indian sentiment by saying that Indians must be regarded as unfit for high offices. The reaction of the Bengalis indicated a violent distrust of the Government and a distinct departure from the usual methods of appealing or representing to the Government; and the leaders of Indian nationalist movement readily grasped the full implications of the situation.

'The Hindu' of Madras put it succinctly thus: — The partition scheme has been an instrument in the hands of Providence to make us a nation, to unite classes

with masses and to inspire them with a new sense of nationality and devotion to motherland.

The triumvirate of the quinquennium 1905-10 was known to be 'Lal-Bal-Pal' (Lala Lajput Rai of Punjab, Bal Gangadhar Tilak of Maharashtra and Bipin Chandra Pal of Bengal). These three laid the intellectual foundations in the early stages. For the first time in the history of India's freedom struggle, large masses entered the fray. There were mass demonstrations and mass upheavals. I may characterise this period as the dawn of India's Freedom Fight.

The movement spread from Bengal to Punjab, Maharashtra, South India and other parts of the country. The Freedom movement or at least the Resistance movement against the alien bureaucracy actually took the form of a Swadeshi Revolution. Though Lokmanya Tilak was the undoubted leader of this new Nationalist Movement, B. C. Pal was the Father of the Indian Swadeshi Revolution. He was the greatest exponent of the cult of Swadeshi and Boycott and Passive Resistance, and in many respects the fore-runner of Mahatma Gandhi. V. O. Chidambaram drew inspiration from Pal and became one of the architects of the glorious Swadeshi Revolution. Yet, he soon excelled his master. V. O. C. gave a new connotation to Swadeshi and expanded it to fresh fields un-thought-of, and succeeded in a marvellous way.

V. O. Chidambaram Pillai, affectionately called 'Swadeshi Pillai' or 'Vandemataram Pillai' by ordinary folk, was the chief organiser of the Swadeshi movement. He was a practising lawyer at Tuticorin and was successful in his profession. He could command great influence and respect, as lawyers generally did in those days. He began to take interest in many public activities and was one of the earliest to start a 'Dharma Sangh' for hand-loom industry and 'Swadeshi Stores' for the sale of India-made things to the people. Swadeshi Stores cropped up in many places in Tamil Nadu, and the veteran leader G. Subramania Iyer actively associated himself with the movement. Great men like Kasturi Renga Iyengar, Doraisami Iyer, and Chakkarai Chettiar were also taking a prominent part in the Nationalist upsurge.

But it was given to V. O. Chidambaram to achieve the impossible and get immortalised as the 'Pioneer of Indian Shipping'. His unique and powerful expression of Swadeshi activity was the starting of the Swadeshi Steam Navigation Company. A joint-stock company was formed with a

capital of Rupees Ten Lakhs, divided into 40,000 shares of Rs. 25/- each and registered on the 12th of November, 1906. The main object of the company was to run an Indo-Ceylon steamer service between Tuticorin and Colombo. There was considerable traffic, both passenger and cargo, since the entire needs of Ceylon were more or less supplied from the port of Tuticorin at the Southern-most tip, closest to Colombo, the harbour-capital of Sri Lanka. The company was patronised by practically all Indian business men and many became Directors. V. O. C., in his auto-biographical hints, specially mentions the assistance to the enterprise from Port Office Kandasami Pillai, Gumastha Vaikuntum Pillai, J. L. Motha, Pakeer Mohamed and Arunachalam Pillai. All sections co-operated. This new venture was welcomed everywhere and by all.

V. O. Chidambaram Pillai himself answers why he started this shipping venture. "To get Swaraj, we must first drive out the British merchants. To drive them out, we must obtain supremacy over the seas. Once the Tamil ships used to sail to Rome in the West and beyond Java and Sumatra in the East. The Commerce of the Tamilians was flourishing splendidly then. So, they were a free people also. Hence I began to plan how best the Tamils should develop navigation and shipping." V. O. C.'s lofty swadeshi spirit did not stop with starting manufacturing concerns, Sale stores, National Schools etc as was done everywhere, but went far beyond—to attain supremacy over the seas and to build a free and prosperous India. The beginning was made at this far-away port of Tuticorin, the first of its kind which the mighty millionaires and great entrepreneurs of Bombay and Calcutta could not even yet visualise.

British India Steam Navigation company—the most powerful 'B. I. S. N.—' had the monopoly over the Tuticorin-Colombo route and they were operating a regular service. Whenever the British interests had to be served, the interests of the Indian shippers were naturally ignored but it could not even be a matter for complaint, under the conditions prevailing then. Englishmen were accepted as supreme. Mr. Pillai had to demolish these long imbedded notions of inferiority - complex and infuse self - respect and dignity in them. The Government backed the interests of the Whites and Governments exist mostly on prestige. It is only boycott that could strike at the very root of this prestige and V. O. C. took up this weapon of Boycott in right earnest. He wielded it cleverly and successfully. So, the B. I. S. N. steamers had to run between Tuticorin and Colombo without cargo or passengers in spite of their freight

cuts. These went to the extent of free passage plus even additional inducements. When every thing failed, the alien Government of the day intervened and went to the rescue of the B. I. S. N.

A pioneer has often to face innumerable difficulties and overcome imponderable obstacles ; but in the case of V. O. C., they were also unimaginable. There was nothing as British fairness and the whole machinery of a ruthless Government was set against him to support B. I. S. N. and so, the Indian enterprise, after some spectacular successes, ended. Forty years later, in Free India, it was given to me to revive this attempt in the South. A fresh S. S. N. C. was started and 'S. S. V. O. Chidambaram' was employed in the same Indo-Ceylon service to meet with the same fate, notwithstanding the assistance from both State and Central Governments. How I marvel at the foresight and acute vision, the indomitable courage and indefatigable energy of this giant of a leader who, in opposition to the mightiest Government of the day, dared to launch this politico-business enterprise and succeeded! Yes, he did succeed in forming the company and roping in all elements, big and small. He succeeded again in chartering and owning vessels. He did operate a steamer service between Tuticorin and Colombo. He did compete successfully with the Britisher who had to ply his vessels with ballast. Thus, Chidambaram's venture was a tremendous success; V. O. C. exploded the myth that the English were a superior race and that is the success whose value cannot be assessed in terms of money.

'The Hindu' gave a remarkable analysis of the situation. "We cannot speak too highly of the objects and aims of the company to popularize the art of navigation to our countrymen. The company proposes to establish schools for teaching our countrymen the theory and art of navigation and ship-building. This is one of the greatest national wants at the present (why; even in 1972) and in whatever humble and limited scale the company may succeed in supplying it, it shall have the remarkable credit for having been the pioneer in that direction." As V. O. C. is now no more, it is up to the present free Government of India to promote the objects set forth by V. O. C. in the Articles & Memorandum of the S. S. N. C. I take this opportunity of appealing to our beloved Prime-Minister, Smt. Indira Gandhi, who has been graciously pleased to inaugurate the V. O. C. Centenary Celebrations at Tuticorin, to announce the Government's intention to open in the south a Nautical and Marine Engineering College in his name. There can't be a better place for that than the magnificent V. O. Chidambaram College Campus at Tuticorin. I may also appeal to the Prime Minister to name

the second battle cruiser that is now being built at Mazagon Docks after this warrior - patriot who also happens to be the Pioneer of Indian Shipping. Nothing can be more appropriate.

V. O. C. was again the pioneer in forging the Tamil people's national spirit into organised effort to effect a mass upheaval in the Freedom fight against an alien bureaucracy. I would consider him as the First Tamilian Freedom Fighter. The warrior patriot Kattbomman's martial exploits against the English Company belonged to a much earlier period before the British conquest was complete and were different. That will come under the category of Indian Resistance movement against British Conquest. Freedom movement may be said to begin with the birth of the Indian National Congress and for the first 5 years it was only a debating body passing pious resolutions. Just imagine delegates to the Madras Congress of 1887 or so being feted by the British Governor! But, soon the Government in India began to adopt a more and more hostile attitude, as the speeches of Congress leaders became more and more vehement and attacks against the Government more sharp.

But it was only after the split in Surat Congress of 1907, in which Mr. Pillai and Bharathi took a very prominent part, that the Government got alarmed at the formation of the Nationalist Party by the Extremists under the chairmanship of Babu Aurobinda Gosh. V. O. C. became the Secretary for Madras and was the trusted lieutenant of Lokmanya Tilak.

It was clear to Pillai that people were not politically minded and that there were inertia and apathy in their minds. For the first time in Indian history, it was realised that nothing short of mass consciousness, mass awakening and a sense of struggle could effect progress on the road towards Swaraj. For this purpose, the Lal-Bal-Pal triumvirate received great support from the famous trio - 'Siva-Chidambara-Bharathi'. Poet Subramania Bharathi of Ettipuram, by his national songs and able writings in the Tamil paper 'INDIA', was the inspirer. Subramania Siva of Madurai by his fiery speeches, steadfastness and undaunted courage was a tower of strength and support to V.O.C. in his determined campaign in Tuticorin, Tinnevely and in several other places throughout Tamilnad, to rouse and organise the masses for political action. Siva could inspire the youths who came under his spell and he was able to command the services and sacrifices of numerous devoted disciples like Sivagiri Sankaran, Edirkottai Renganathan, Madurai Sundara Bharathy, Thirukoilur Kumarasami, Kalki Sadasivam, Everest Sundaram, Madurai Thiagaraja Sivam, Krishna kunthu, K. R. Srinivasa Iyengar, Palayamkottai Sreenivasa Alwar, Madurai Chidambara Bharathi, Srinivasa Varadan, his wife

Padmasini Ammal, last but not least, Somayajulu of Tuticorin. Every one of them was a great Revolutionary patriot who had suffered and sacrificed and rendered meritorious services in the subsequent freedom fights under the leadership of Mahatma Gandhi from 1921 to 42 — the last, Quit India Movement, was in August, 1942.

I had the good fortune of having a dharsan of Siva in 1921 when I was studying in the St. Joseph's College. Whispers reached us that the great Revolutionary Siva was staying in the Fort Station T. B., and with some friends I had to see him in the early hours of the morning. Perhaps, he was under surveillance then. With his dark beard and piercing eyes, he had the look of a revolutionary, nay, a terrorist, even while Mr. Pillai looked the opposite. There is a vague impression that the extremists including Mr. Pillai were also terrorists, with belief in violence and the cult of gun and bomb. The belief is strengthened by the fact the nationalist activities and terrorist activities were complementing and supplementing each other. Whenever prominent leaders were arrested, the masses indulged in violent activities as retaliatory measure against the Government. Moreover, whenever open movements were repressed by Government, and normal political activity was impeded, this led to the outburst of terrorist activities. During the years 1908-1910, there were a spate of political assassinations. An approver in the Alipore conspiracy case, Naren Gossain, was shot and killed in jail by one of the accused on 1-9-1908. Ashutosh Biswas the Public Prosecutor who conducted the Alipor conspiracy case, was also shot dead in February, 1909 while leaving Calcutta High Court. Madanlal Dhingra shot Curzon Wilie and Lal Kaka in London in 1909. The Dt. Magistrate of Nasik was shot dead in a public theatre in 1909. There were numerous political dacoities for financing the revolutionary groups. The total number of actions during that periods was 210, for which 1038 persons were arrested and 811 convicted.

In the south, the District Magistrate of Tirunelveli, an Englishman, Ashe, was shot dead in the railway compartment, at Maniyachi Junction, near Tuticorin by a revolutionary youth, Vanchi of Shencottah. He was a follower of the famous revolutionary, Nilakanta Brahmachari, who was the chief organiser of the movement in Madras State. Valiant Vanchi shot himself dead immediately after shooting Ashe and took eternal rest. Nothing could be extorted from him. Even as the Sub-Collector at Tuticorin, Ashe had already been responsible for the repression, the action against V. O. C. and for much sabotage against the Swadeshi Steam Navigation Company. Naturally, after the monstrous sentence passed on Pillai and the

failure of his shipping venture, feelings grew bitter against Englishmen. The offshoot of all this was Vanchi's retaliatory action. It is strange that the memorial to Ashe at Tuticorin should still bear his name, even after India became free. That must be changed to the Vanchi Memorial, without further delay, in deference to public opinion expressed during the Mutiny Centenary year meeting in 1957.

Terrorist activities are generally connected with those of Nationalist leaders and the authorities blamed the leaders as encouraging terrorism. The sequence of political events and the admiration of the leaders for the patriotism, selflessness and bravery of our young men intensified the suspicion.

Another reason was that Tilak, even during his very first attendance in the Congress of 1889, moved in the open session, for encouraging and qualifying the Indians to defend their homes and Governments, by modifying the Arms Act and the establishment of military colleges in India. No wonder, Tilak and his compatriots came under strong suspicion. Still another was that Barindra Gosh, Aurobindo's brother, was actually leading the terrorists in Bengal. Tilak and Pillai were mature enough to understand the futility of violence under the then existing conditions, even though they had not made non-violence their creed, as [Gandhiji did.

I am saying all these for the purpose of historical accuracy; not that I look down upon the terrorist activities in our struggle for freedom. Moderates, extremists, terrorists, Gandhites—all have served and contributed towards success. Nehru once observed that Dadabhai was as much a Revolutionary as Tilak. It required as much courage to shout, 'Vanda Mataram' and 'Jai Swadeshi', as to hurl a bomb. V.O.C., by the magic words, 'Vande Mataram' and 'Swadeshi Vazhga' aroused an entire people to defy the mightiest government. These words were the bombs and bullets employed by our leader in his campaign in Tirunelvely District during the years 1905-09.

V. O. C. could easily command the blind loyalty of all industrial workers and artisan classes. The barber would not shave, the dhoby would not wash, the shop-keeper would not sell, perhaps even the jutka horse would have refused to move, if a Videshi had got in. That was V.O.C.'s hold over [the masses. His entire political activity was confined to this period of 1905-08; and within that short span of time were encompassed the trials and tribulations, the activities and achievements of this great leader. This quinquennium was followed by another

quinquennium of unbearable hardships in jail. Nehru has observed that it required supreme courage to go to jail in those days. A number of patriots went to jail in our fight for freedom. V.O.C. was the pioneer who showed the way.

V. O. C. came out of jail a broken man. The ferment in the country had died down. There was little political activity. His shipping venture broke. Old friends now appeared in new garbs and seemed to avoid him. The horrors of jail life were nothing before the grim realities he had to face outside on his release.

In spite of that, after the outbreak of the World War I, V. O. C. was called to Poona by Tilak for confidential talks about the developments arising out of World War I. They discussed, for two days, 'the advisability, possibility and the probable result of their carrying out the terms of the message from some Indian Revolutionaries in Germany'. This shows in what high esteem V. O. C. was held by Lokmanya. But rapid developments brought forth Gandhiji to the forefront. There were feeble attempts to get V. O. C. into active politics again but "new men, strange faces, other minds" intervened. Mr. Pillai found it difficult to accept the principles and programmes of the Satyagraha and Non - Cooperation Movement, but he could not be indifferent to the huge, unprecedented mass-upheavals of the Gandhian era. V. O. C., like Tilak, would do nothing to hinder the progress of the nation. That was his patriotism. Political suicide is his greatest sacrifice, on the altar of Indian Freedom.

V. O. C.'s career illustrates the tragic truth that "creative leadership is not given to an individual, however gifted he may be, for an indefinite length of time, but only for a short period, so long as he acts in unison with the beat in the heart of the nation". In the interests of the country's progress, the old order must change, yielding place to new, and the new order did bring forth victory and glory. But, let it be clearly understood that the Movement spread during Gandhi's time, only because it had been given tremendous impetus by the nationalist leaders of 1905. V. O. C. showed the way for organised effort and sacrifice. He finished his major political work by 1908, but died late in 1936,—the passion for freedom still raging in his mind till the last moment. As per his wish, he was taken to the Congress Office of Tuticorin, where he died. On the 18th November, 1936, very heavy rain was pouring the whole of that day. Was Nature mourning over the passing away of our beloved Chidambaram?

Even after V. O. C.'s death, his stars did not look bright. For long, he remained "unhonoured, unsung and unwept", and it was only about 1945 that some of us at Tuticorin thought of a suitable memorial to V. O. C. The elder

statesman, Rajaji, presided over that mammoth memorial meeting and also afterwards, when he was the Governor-General, inaugurated the second Indo-Ceylon steamship venture, and named the steamer that was put on the route as "V.O. Chidambaram," in memory of the great hero.

The least that we can do now to honour V.O.C. is to add a Marine Engineering College also to the Arts and Teachers' Colleges already started in his name, and raise the whole to the status of a University. Even more than that is the need for the people of this land to emulate his patriotism, his capacity to think and act big and grow into his great courage. *

THE HISTORICAL LEGACY

Dr. N. SUBRAMANIAN, M. A., Ph. D.

The 18th century was a period of pervasive militarism, cynical political opportunism and cultural futility and noted for its troubled waters in which Indian princes and foreign merchants and mercenaries fished unscrupulously. The military musical chairs ended in the elimination of important competitors like the Portuguese, the Dutch, the Danes, and the French on the one hand, and the Nawabs of Bengal, Arcot and Mysore on the other, and a reduction in the power and prestige of the Moghul emperor, the Nizam, the Marathas and the Sikhs on the other. The beginning of the 19th century saw also the beginning of organised civil government in vast areas of India by the British, and in fact it is significant that the Madras Presidency was organised in 1802; but, the birth pangs of this Presidency included Kattabomman's resistance in Tinnevely to the British power. Thereafter the Marathas and the Sikhs remained the only major obstacles to the consolidation of the British position here. Dalhousie practically achieved that consolidation and by the time he retired from the Governor-Generalship, the country was ripe for the Mutiny and for the direct government of India by the Queen of England through the Westminster Parliament. Any physical resistance to British power by them had come to be known to be futile. The British settled down to serious and long-term government. The debate about the time element in the matter of conceding self-government to India had not started then.

The British empire-building in India proceeded along clear-cut policies of conquests and inter-State relations. The policy of non-interference punctuated an otherwise regular development of encircling native princely power and of subordinating it to British paramountcy. The ring-fence, subordinate isolation, subsidiary alliance and the Lapse were different stages of deflation of Indian princely power. In fact, the immediate effect of British rule was the weakening of native Indian Governments which yielded to British military or diplomatic pressure and created a ground for grievance which manifested itself in 1857. The people at large had not understood the enormous significance of the transfer of power from Indian to British authority. The Charter Acts provided the facade of constitutionalism and laid down the Company's political policy. Thus it was that the accumulated feelings of antagonism to the British erupted in the Gangetic Valley exactly a hundred years after Plassey. But the events to come

during the next ninety years of British rule were anticipated by three events. The Wahabi Movement was a sort of Muslim national movement aimed at recovering the Moghul's lost power and glory. Their armed resistance, however, though marked by sporadic acts of heroism, failed. An interesting resistance by certain indigo cultivators to the British planters in Bengal anticipated, though dimly, the Champaran Movement by Gandhi. This movement succeeded while the violent movements failed and prospectively justified Gandhi; and the other movements from the Vellore Rebellion downwards did not discourage the mutineers of 1857. A remarkable instance of an Indian Carbonari was the attempt of V. B. Phadke to overthrow the British Government. His organisation came to nothing and achieved less. This has been with some justification compared to the Terrorist Movement in Bengal which was popular in the first decade of the present century.

The constitutional advances promised and provided by the British at intervals through the Charter Acts and the Council Acts as also the small measure of local self - government contemplated in the reforms of Ripon, ultimately added up to a very imperfect Indian participation in the British Government of India; but still participation. By the end of the 19th Century, the rulers and the ruled, though separated by the gulf of bitterness generated by 1858, were in a mood of mutual expectation of greater appreciation of each other's role in India. This mood was shattered by an event which was the dividing line between the earlier phase of Indian nationalism and the later i.e., the Partition of Bengal. Curzon gave Indian Nationalism a new motivation and an impetus, but not consciously. He never had any respect for the Indian national movement which to him was no more than an irritant. So the division of Bengal was an administrative act and, according to the Governor - General, in the interests of efficient administration. But it had consequences unforeseen by Curzon. This act was made to appear as a deliberate measure of policy, Divide et impera, especially to the volatile Bengali. Surendranath Banerjee consciously or otherwise turned out to be the high priest of terrorism and this happened because of his strong utterances and tirades against the British. This terrorism was the result of the youth of Bengal catching the infectious enthusiasm but missing the arguments.

It must not be supposed that these changes mentioned above were the only ones which ruffled the surface of an otherwise placid Indian life. These were mainly and mostly political in character. The agrarian and revenue reforms

which were introduced by administrators from Cornwallis in Bengal to Munro in Madras were epoch-making for good as well as for bad. The halting but certain advancement in the introduction of newer modes of communication and generally speaking, the new model bureaucracy itself made for a modern India. The introduction of English as the court language and its spread not merely because of that status but of its inherent merit brought in a new outlook on life and the study of the liberal Burke and the utilitarian Mill, the eloquent Macaulay and the precise Gladstone let in a new politico-economic vision for the literate community in India; and such a community was fostered in the newly-founded Universities. Above all, the socio-religious reforms from the days of William Bentinck who was supported by respectable Indians like Ram Mohan Roy inaugurated an era of change. All these were different aspects of the new phenomenon of westernisation which was welcomed by the English-knowing and English-loving 'educated' community. The French Revolution had in the end of the 18th century preached the triple slogan of liberty, equality and fraternity to the whole world and some Indians at least were not unaware of its fascinating appeal. Tippu whose hatred of the British was matched by his faith in the French, especially Napoleon I, thought of resisting the evils (like imperialism) of the west with the ideological tools also provided by them. The 19th century was not merely, as pointed out before, a period of war and conquest, annexation and administration, but one of substantial influence on the new generation which did not know the 18th century personally. Faith in the past and pride of ancient achievement were, however, coupled with hopes of a new and glamorous future under the auspices of new ideologies. In fact, old ideologies got new expression fit for communication even to aliens. Ramakrishna Paramahansa and Vivekananda were the chief examples of this trend. So the 19th century was a period during which a new ethos, strangely enough, kindled greater devotion to the older values. Ancient India was being discovered by teams of European and Indian scholars for the sons of the soil to be proud of. India by the end of that century thus was Janus-faced, the backward-looking face glorifying and delighting in the cultural treasures of the past, and the forward-looking dreaming of a new kind of golden age to come. Most typical of this was B.G. Tilak of Maharashtra who never tired of extolling Indian values of distant past as seen through the Vedas and the Gita and of the recent past as personified in Sivaji. In his times there was no leader who commanded greater respect than Tilak among his compatriots. In Tamilnad, Subramania Bharathi, V. V. S. Iyer and Chidambaram Pillai constituted a devoted followership to Tilak. It would be uncharitable to estimate Tilak by the canons of political behaviour set by Gandhi a decade later.

The non-violence of Gandhi was a way of life for him; he lived what he preached. Before him it was not thought of as a viable political pattern; and men of the persuasion of Tilak must have rejected it as impracticable and visionary and therefore unsuited to men of action and moments of crisis. The increasing instances of British Governmental acts of annoyance and petty injustice, discrimination and irritatingly patronising attitudes led up to an accumulated reaction which not infrequently bordered on the violent; but it is understandable, since new ideas about the liberty of the individual, freedom for societies and the notion of a civil brotherhood of man, equality in the eye of God—the whole gamut of modern political philosophy created the urge in sensitive Indians like Chidambaram Pillai to ask for that freedom which the British themselves were seeking and obtaining in an increasing measure at home but were denying to subject-peoples abroad. The earlier feeling that the white man, like fate, was inexorable had been shattered by the Japanese victory over the Russians in the First Russo – Japanese War at the turn of the century. A sense of right and the realisation of the possibility of achieving it jointly motivated the Indian patriots of the pre-First World War generation. That is how men of the stamp of Chidambaram Pillai were not only aware of the National rights India was being deprived of, but also willing and able to ask for these rights in whatsoever manner they thought useful.

The first decade of the 20th century was symbolically a period of repression and reform from the ruler's point of view, that is, repression of 'premature' demands for political rights and doses of constitutional reform, the pace of which was to be decided by the reformer. These two were exemplified by 1. The Partition of Bengal and 2. The Minto–Morley Reforms. The former was itself an epitome of repression and reform—i.e., a measure claimed to be merely reformatory by the reformers but understood by the people as repressive.

This duality is neglected in the equipment and mode of action of Chidambaram Pillai, who can be deemed an exemplar of the category he belonged to. He was steeped in Oriental scholarship. This is an aspect little suspected outside a small coterie of knowledgeable persons. His edition of the classical commentary of Ilampuranar on the Tolkappiam reminds one of the substantial Sanskrit scholarship of Tilak. Pioneers among Indian patriots were fired simultaneously with a burning desire for national freedom and intense devotion to native classical scholarship. Rabindranath was only a sophisticated version of this type. It was given to a Bankim Chander, essentially a man of letters, to create 'Bande Mataram'

the slogan par excellence of Indian nationalism. The enduring contribution of Chidambaram to the Indian National Movement, however, was the shipping venture. The idea fittingly enough came to a Tamil, for it was in the tradition of the Tamils from very ancient times to the 13th century to have built and operated a commercial and military fleet of ocean-going ships. The interference with Tamil shipping on the high seas provoked a famous Chola emperor to meet a great naval engagement known to Indian history. It must have irked a highly sensitive Tamil to think of his country being conquered by the naval power of a new nation. These must have been subconscious motivations, but the commercial loss sustained by India as a result of British shipping monopoly and the profits that would accrue to the Indian Community by breaking that monopoly was the immediate motivation. The British reaction to this endeavour was violent enough to justify the effort. Much of what the patriots of those times did was symbolic and Chidambaram Pillai's activities and sacrifices symbolised the breaking of British naval power, prestige and monopoly. He was himself a symbol of the time; and his class belonged to the turning point in Indian Nationalist Politics. It had taken leave of 'humble petitioning for constitutional reforms and small mercies' but had not yet reached the Gandhian technique of total but non-violent resistance to the alien ruler. It was in this background that Chidambaram lived and functioned. *

THE BACKGROUND (1900—1920)

M. BALASUBRAMANIAN, M. A.

Those were the years which marked out our country's political awakening in all its revolutionary energy and fervour. The historical perspective of those momentous years has in the forefront a maturing singleness of purpose, accepted by both the Moderates and the Radicals, the purpose of achieving freedom. The Moderates drew their inspiration from their great leader, Gokhale. The Radicals looked up to Tilak and V. O. Chidambaram Pillai for guidance.

The Surat Congress of 1907 spelt the norms of the Indian political consciousness. V. O. C. attended it as the staunch supporter of Tilak and the split that characterised that Congress continued for nine long years, until Dr. Annie Besant 'bridged the breach'. The progressives under Tilak and V. O. C. radicalised the political atmosphere and accentuated the growth of the national spirit. Such forces were responsible for the grant by the Englishman of the Minto-Morley Reforms of 1909.

What was the background for the development of such forces? Lord Curzon partitioned Bengal. In his "India Divided", Rajan Babu says how Curzon went to a Muslim meeting in Dacca and indiscreetly impressed on them that the Partition was only to offset the Hindu preponderance in a prospective self-governing Bengal. "What was intended to suppress political life served as a great inspiration. The anti-Partition agitation roused the country as a whole as nothing else had done since 1857."

The policy of, 'divide and rule' was to continue even after Curzon's resignation. His successor Lord Minto was warned by Lord Morley at London against Hindu-Muslim unity in the following words: "Be sure that before long, the Mohammedans will throw in their lot with the Congress against you". Our leaders had to keep vigil against this formidable danger from the unscrupulous British to our national solidarity. It was a losing battle for our nationalists. Because the Minto-Morley Reforms brought in the poison of communal electorates, the country was torn into two major sections of duelling interests and ideologies.

Between the Partition of Bengal in 1905 and the Morley Reforms in 1909, the foreign government carried out severe repressive measures against our nationalism.

In 1908, V. O. C. in the South and Tilak in the North were condemned to inhuman imprisonment. Tilak came back after his imprisonment at Mandalay (Bürma) and kept the fires of the revolution burning. But V. O. C. was not at all happy after 1912 when he was released.

It was natural that our countrymen found it difficult to face British imperialism. Scepticism came over the people and the goal of freedom seemed far-off and beyond reach. Moderates began to gain ground in the meanwhile. The foreign government gave its encouragement to them, for they were only for 'delivering eloquent speeches and passing well-drafted resolutions'

A third force appeared in the political horizon. It was a synthesis of the Moderate and Extremist elements that dominated the political scene of those days. Dr. Annie Besant (1847—1933) created and adopted it in her All India Home Rule League started on August 1, 1916. Just then, Tilak too realised the wisdom of not escalating his revolutionary campaign and he established on April 23, 1916 the Indian Home Rule League. Nevertheless, in the same year, Dr. Annie Besant brought the two factions of the Congress together and eventually the Moderates under Surendernath Bannerjee and the Progressives led by Tilak came under the single banner of the Congress.

This was followed by the famous Lucknow Pact with the Muslim League and its leader Jinnah. According to K. M. Munshi, "Jinnah was then a nationalist to the core. He had never visited a mosque; he had never read the Koran as far as I know." Jinnah at that time believed in United India. But the Montague-Chelmsford Reforms came in 1919, and they sowed the seeds of division in the ranks of the nationalists. 'Power corrupts men'. In this case, not absolute power but even only a partial power given piecemeal corrupted men absolutely. The parting of ways came with all the sadness of disunity; and Jinnah turned and moved on the road towards Pakistan.

The year 1919 in our history was crucial in all the sense of the word. It was Curzon who changed Montague's draft for 'the gradual development of free institutions in India with a view to ultimate self-government within the Empire' into 'the gradual development of self-governing institutions with a view to the progressive realisation of responsible government in India as an integral part of the British Empire'. Thus Curzon's apotheosis of benevolent despotism' continued to vitiate our constitutional development.

Our country's help to Britain in World War I (1914—1919) led nowhere. For India, it was not 'a war to end war', so as to 'make the world safe for democracy'. The Wilsonian programme for national self-determination was denied to her. "The closing scenes of the World War brought to India, despite all her sacrifice in the cause of victory, not peace but the sword."

The 'constitution of autocracy' hinged on Morley's cold attitude towards India. He said, "If my existence either officially or corporeally were to be prolonged 20 times longer than either is likely to be, a Parliamentary system in India is not at all a goal which I would for a moment ask for" Surely the Indians felt frustrated and plunged into a mood of frenzy and violence. The retaliation was fierce and swift. The Imperial Government brought out the Rowlatt Act. The Jallianwallah Bagh tragedy was the direct outcome of that black act at work. Sir Sydney Rowlatt's idea was to prevent the crimes of terrorism in India. But his ultimate aim was to strangle all the militant political activities in the name of law and order. The Hunter Commission of enquiry that followed the Jallianwallah Bagh Massacre revealed the tyrannical nature of the government. The Committee of enquiry appointed by the Congress pointed out the general feeling of moral outrage in all ranks. Gandhiji condemned the Government's crime at the Jallianwallh Bagh. At the same time, he had the moral courage to rebuke the Indians also for their "mad frenzy" that led to the disturbances in the Punjab.

The Khilafat Movement which the Congress supported was for preserving the Turkish hold upon the Islamic holy places in Arabia during those post-war years of the British betrayal. A new spirit of unity among the leaders of the Congress and the League sprang up.

Gandhi spoke the language of moral regeneration. During September 1920, the Calcutta Congress was attended by Tilak and V. O. C. Their joint move to galvanise the Congress into a more revolutionary posture fell through. And the birth of the era of Gandhian technique of inner search in terms of non-violence and non-cooperation was acknowledged. The nation went the Gandhian way.

It is against this background that V. O. C.'s life is to be estimated. And the estimate adds up to an impressive total: courage, patriotism, wisdom and selflessness.

*

THE TRIAL

(Presented on the basis of the Judgement of the High Court, Madras)

S. RENGACHARI, M. A.

On the 12th March, 1908 the District Magistrate of Tirunelvely ordered the arrest of V. O. Chidambaram Pillai and his political comrade-in-arms, Subramania Siva. This was held to be irregular by the High court, Madras. So the District Magistrate obtained an order from the Government to satisfy the law and rearrested both V. O. C. and Siva as they came out of Palayamkottai jail. They stood their trial in the District court and appealed against its judgement to the High Court. The appeal was heard there in October and November, 1908. Here is the High Court's summary of what happened in the lower court and of the events leading to it.

The two accused Subramania Siva and V. O. Chidambaram Pillai have been committed by the Additional District Magistrate, Tinnevely, on the following charges:

Subramania Siva, on four charges of Sedition (Section 124 A, Indian Penal Code), the seditious matter being contained in four public speeches delivered at Tuticorin on 23rd, 25th, and 26th February and on the 5th March, 1908.

V. O. Chidambaram Pillai, on a single charge of abetment of the offences punishable under section 124 A and 109, Indian Penal Code.

Siva and V. O. Chidambaram Pillai

“The first accused, whose original name was Subramania Iyer is a native of Batlagundu in the Madurai District In January 1908, he was forming a Sabha at Ambasamudram (Tirunelveli District) and lectured on Swadeshi and boycott among other subjects. On the 3rd February, 1908, he arrived at Tuticorin and at once gave a series of lectures at the invitation of ‘The Young Men’s Patriotic Association’. The police watched him and took notes of his speeches but until 19th February, 1908, when the most glaringly seditious speech was made, there was no thought of taking action against him.....

“At Tuticorin, the second accused (V. O. Chidambaram Pillai) is a man of influence and position According to the prosecution case, the second

accused, recognising the powers of the first accused (Siva) as an orator quickly got hold of him, invited him to his house and commenced with him a campaign of seditious speeches which so inflamed the minds of the populace against the Government authorities and the European community that they caused the mill hands of the Coral Mills Company to go on strike on the 27th February 1908 and ultimately caused the riots at Tuticorin and Tinnevely

Events leading to the riots

The speeches were delivered almost daily from the 3rd February to the 11th March. Most of the speeches were delivered on the beach at Tuticorin. Till the 19th February, 1908 they were comparatively harmless. On the 22nd, 23rd, and 25th February, the speeches were delivered at the Hindu Temples. These incendiary speeches incited the workers of the Coral Mills to go on strike. Mr. Bracken, the District Magistrate, banned public meetings. On the 29th February the District Magistrate, who arrived in Tuticorin, was taken in by the apparent peace prevailing in the town and cancelled the prohibitory order. Public meetings were revived on the 1st March, 1908. Speeches were made in the same aggressive tenor by both the accused. They announced their plan to hold a procession on the 9th March, 1908 in honour of B. C. Pal who was to be released from jail on that day. Again a ban was imposed on meetings and processions. On the 10th March, 1908, the two accused (Chidambaram Pillai and Siva) assisted by one Padmanabha Aiyangar, led a procession with B. C. Pal's photo in defiance of the ban order in Tuticorin. The same afternoon they attended the District Magistrate's Court in Tirunelveli in response to a notice served on them. "On the 11th evening, the two accused went straight from the District Magistrate's Court to the river bed in front of it and again addressed a meeting; while the District Magistrate, who had found "Bande Matharam" inscribed on the walls and punkhas of his court, was followed to his house by a mob shouting the same war - cry. On the 12th, the District Magistrate considering that the two accused could no longer with safety be allowed to be at large arrested the three men and had them confined On the 13th March, the shops in Tuticorin never opened, At Tinnevely, before noon the bazaars were also closed and a riot of a serious character occurred. Every public building (except the Sub - Registrar's office) was attacked and fired, including the Police Station, Municipal Office, Additional District Munsiff's Court, etc , and the riot was only quelled by calling out the Reserve Police and using fire arms. All the time Tuticorin remained quiet, but with bazaars closed. In the evening a prohibited

meeting was held at the Bandy Petta, which the Divisional Magistrate had to disperse with an armed force"

The three accused were released on the High Court order but immediately rearrested.

THE CHARGES

The charges against the first accused (Subramania Siva) pertained to his speeches at Tuticorin on the 23rd February, 25th February, and the 5th March, 1908. V. O. Chidambaram Pillai was present at those meetings and delivered a speech on one of these occasions. He too was charged with sedition.

Speeches alleged to have been made by Siva

Then the Judges of the High Court referred to the deposition of the witnesses in the lower court. In their opinion all the evidence boiled down to this that the theme of the speeches was the achievement of the freedom of the country by overthrowing the British regime.

A few extracts from the speeches are given below :

“ In order to obtain Swaraj, they must try their best to struggle and put down oppression. When God's creation is oppressed, he himself would come forward under incarnation to put it down. The present state of affairs is in need of an incarnation to put down high-handedness..... The Indians are not a weak people. So in order to obtain Swaraj, they should not be afraid of anything.....”

“ He who dies for public good and public cause is the first man to obtain heaven, and he is a hero and a man in its truest sense..... ”

“ It is our land, our mother-land and not of the foreigners..... We are not prepared for war, but we are ready for passive resistance ”

EFFECTS OF THE SPEECHES

The Prosecution side contended that the belligerent speeches of V.O.C. and Siva had a deleterious effect on the public and led to the disruption of law and order. The Judges of the High Court found that there was evidence of a marked change in the demeanour and attitude of the people as a result of the speeches made by Subramania Siva and Chidambaram Pillai. They pointed out that the Prosecution side had called witnesses to bear testimony to its version about the chaotic and turbulent conditions generated by the speeches of the accused.

As regards Tuticorin, the Police Inspector, Jaffer Hussain said: "After the speeches I noted a change in the conduct of the people, i.e., there was lawlessness amongst them..... They commenced to disobey the order of public servants. I used to hear shouts of 'Bande Mataram', regardless of time and place"

Mr. Rhenius, an Assistant Commissioner of Salt and Abkari deposed: "The first week in March, I was grossly insulted by a knot of people standing in front of my window at which I was standing. They shouted 'Aday, Vellaikarar Kettupporar', 'You, there, whitemen will be wiped out.'. The word 'aday' is a most insulting form of address from a cooly. On one occasion I was driving to the Salt factory at Arasadi; I passed along the Great Cotton Road ... A group of people shouted and jeered at me. On these occasions, I had done nothing to provoke anyone." The Sub-Magistrate, Tuticorin, said: "After the speeches, I heard one evening, as I was returning from my office to my house, a crowd of about 100 rowdies crying aloud 'Bande Mataram, let Swadeshi prosper, let the thalis of Englishmen's wives be torn off (let them become widows indoors) to pieces; the white men, the sons of harlots.' This I heard in the first week of March..... On the 13th March all the shops were closed..... I begged one and all of the shopkeepers to open the shops. Except Shanar merchants others refused to comply with my request'... On the evening of the 13th March, a meeting was held in spite of a prohibition.

".....I was pelted with stones.....Meanwhile, the Divisional Magistrate and Deputy of Superintendent of Police came with a force of police and dispersed the crowd with the use of fire arms. There was a serious riot."

The Judges of the High Court held that though the arrest of the accused was the immediate cause of the out-break, they had adequate reason to believe that the inflammatory speeches of the accused were the basic cause of the riots in Tuticorin and Tirunelvely. They gave the verdict that the first accused had been rightly convicted and that the law would be vindicated by the imposition of a sentence of six years' transportation.

THE CASE OF V. O. CHIDAMBARAM PILLAI

The judges observed that V. O. C. was not only in alliance with Subramania Siva "but also aided and abetted him and conspired with him to make seditious speeches"

The Charge of Conspiracy

“There was no doubt that the speeches were made in the course of a series of meetings in the holding of which both V. O. C. and Siva were associated”. If Chidambaram Pillai, who was found to be in collusion with Siva, was merely present in the meetings addressed by Siva, he could be deemed to have committed the very offence of which Siva was guilty. It was proved that V. O. Chidambaram Pillai had addressed the meetings held between February and the first week of March. Some meetings were conducted in his own premises. Though he was not a member of the Young Men’s Patriotic Association, he could not be exculpated from his complicity in the lectures of Siva. Further there was evidence to show that he “had early taken part in the operations of the organising body.” He had even said that the Sangam would announce the meetings.

That V. O. C. was concerned with the organisation of the meetings was borne out by the fact that he had refused to comply with the request of the Police to change the venue of the meetings on the 1st of March, 1908 and that he had closed the meeting earlier than the scheduled time. At one of the meetings he announced that he would promulgate the rules of the ‘sangam’ in the next meeting after effecting some modification in them. The meetings were utilised as a means of enlisting recruits for the sangam. The witnesses gave the tacit impression that Chidambaram Pillai was a leading spirit in the affair. “The evidence then proves beyond any reasonable doubt the existence of a common design, in pursuance of which speeches were made by Subramania Siva”

The Speeches of Chidambaram Pillai

On the 19th February, Chidambaram Pillai made a speech soon after Siva finished his. He dwelt on the need to strengthen the sangam and to consume the indigenous products, but his failure to signify his disapproval of Siva’s speech attested his implicit concurrence with his (Siva’s) views. Towards the end of his speech he urged the people to shed their fear and to spare no pains to do away with the Europeans in the country. “On the 22nd of February, 1908, he advances the matter a little by pointing out three ways to regain our lost position: ‘Refuse to buy foreign goods, refuse to appeal to the authorities on any occasion, and refuse the education of government schools: they must do this if they want to obtain swaraj’”

“On the 23rd of February, 1908, the idea is made clearer: ‘If all the Indians unite, the Europeans must leave the country: we could easily drive them away by

force, but though we ought not to use force, we ought to have no fear for them; our method of driving them out is to boycott foreign goods and then they will have to go.” The political character of the sangam is revealed by Chidambaram Pillai’s proclamation at a meeting that he has to alter some rules in the light of a sympathetic speech by Lord Morley.

“On the 4th of March 1908, he again continues his course and after giving a somewhat optimistic sketch of the prospects of the Swadeshi Steam Navigation Company and the cotton spinning business, he again explains that the way to obtain Swaraj is to avoid the courts, both civil and criminal: ‘then the government will see that we have no need of them and will of necessity yield. We must show that we want no foreign help’ ”

Summing up by the Judges

“In all these speeches, there is no word of dissent from Subramania Siva’s cult of Absolute Swaraj. On the contrary, the ‘Absolute Swaraj’ is to be arrived at by means of the boycott and abstention from all recourse to the authorities. Swaraj through boycott is the burden of the speeches and the swaraj aimed at clearly involves the departure of all foreigners from India he organised the series of speeches with Subramania Siva, in which Subramania Siva’s role was that of a political propagandist while he himself followed up with his economic disquisition. Each entered from time to time on the other’s ground and the goal to which both pointed was the departure of all things foreign from the land and the resulting swaraj and prosperity”.

Judgement

“..... on a consideration of all the evidence and after hearing counsel for both appellants, these speeches constituted offences The appellant V. O. Chidambaram Pillai was rightly convicted (by the lower court)”.

Thus was ‘Justice’ rendered by a court established by ‘Law’.

*

WHAT THE ENGLISHMAN THOUGHT

(The following extracts from the Sedition Committee Report, 1918 will give the English point of view on events in the south of our land between 1905 and 1918)

Bepin Chandra Pal's Lecturing Tour in 1907

In 1907 the people in the Madras Presidency were excited by a series of lectures delivered by Bepin Chandra Pal, a Bengali Journalist and lecturer. He commenced a tour through the East Coast cities in April and arrived at Madras on the 1st May. The subjects on which he spoke were "Swaraj", "Swadeshi" and "Boycott".

Outbursts of Seditious Activity

An outburst of seditious activity followed upon the visit of Bepin Chandra and resulted in various trials in 1908. On the 9th of March, Chidambaram Pillai delivered a speech in Tinnevely eulogizing Bepin Chandra and calling on the people to boycott everything foreign and assuring them that in three months they would obtain swaraj. The two conspirators (Siva and V. O. C.) were arrested on the 12th of March and on the 13th a serious riot broke out in Tinnevely.

On the 17th of March, 1908 one Krishnaswami made a speech at a public meeting in Karur in the Coimbatore District, saying that in Tuticorin swadeshi effort was so great that they had demolished the *pardesi* (foreign) courts of the Collector, Munsif and Police; why should not they (of Karur) do the like?.....

In connection with the release of Bepin Chandra, a paper in Telugu styled 'Swaraj', or the nationalist Telugu weekly, was revived in Bezwada in the Kistna District. On the 26th of March a violent article appeared on the arrest of Chidambaram Pillai, of which the conclusion was "Halloo! Feringhi, cruel tiger! You have devoured simultaneously three inoffensive Indians in a moment without cause. You have been transgressing your own laws too. You, fear-stricken man; it is natural for men blinded by arrogance to entertain such perverted thoughts! You yourself have exposed your secret. You have declared that the arbitrary Feringhi rule is drying up at the mere breeze of the development of Indian nationality....."

The "India" and its Staff

On the 23rd of May, the 27th of May and the 27th of June, 1908, seditious articles were published in Madras in the Tamil paper called "India" which resulted

in the conviction in the High Court of the printer and publisher, Srinivasa Iyengar, on the 13th November 1908. The India Press was then closed in Madras and removed to Pondicherry, where the paper was restarted on more seditious lines than before.

Murder of Mr. Ashe

Mr. Ashe, the District Magistrate of Tinnevely, was shot on the 17th of June, 1911 by Vanchi Aiyar in a railway carriage at a junction in the Tinnevely District. The assassin was accompanied by his brother-in-law, Shankar Krishna Aiyar, already mentioned, who was subsequently arrested and punished. Upon the body of the murderer was found a letter in the Tamil language which stated that every Indian was trying to drive out the English and restore swarajya and the Sanatana Dharma. Rama, Sivaji, Krishna, Guru Govind and Arjun ruled over the land protecting all religions, but now the English were preparing to crown in India George V, a Mlechha, who ate the flesh of cows. Three thousand Madrasis had taken a vow to kill George V, as soon as he landed in the country. To make known their intention to others, he, Vanchi, the least in the company, had done that deed that day.

Conclusions

The result of the Tinnevely conspiracy trial was that the accused persons belonging to different castes and grades of society were found guilty of conspiracy against the State, but were not found to be guilty of abetment of the murder of Mr. Ashe. It was pointed out by the Court how the binding nature of the oath taken by the conspirator had overcome the caste prejudices which are often a bar to intimate association in Southern India.

Since the trial of the Tinnevely conspirators there does not appear to have been any trouble from criminal revolutionary conspiracy in the Madras Presidency, we do not consider that there was any indigenous revolutionary movement in Madras, and but for the influence of Bepin Chandra Pal and the revolutionaries plotting in Paris and Pondicherry, there would have been no trouble in Southern India.

✱

V.O.C. AND THE LABOUR MOVEMENT

M. VENKATAKRISHNAN, B. A.

The part that V. O. Chidambaram Pillai played in the Trade Union Movement and the noble legacy he has left to the present day Trade Unionists are an important part of his greatness. It was Chidambaram Pillai who made the Anti-Imperialist movement a mass movement and attracted the worker and the common man to participate in the struggle. Chidambaram Pillai's was the lonely voice that rose for the betterment of the working class that were toiling for fifteen hours a day for the pittance of fourteen rupees per month and effected the settlement in the most peaceful and amicable way, without any rancour or bitterness in the hearts of the workers and the Management.

All Industries including the Railways were owned by the Britishers in those days and the conditions were so bad that the worker had to get into the factory before dawn and continue to toil, till actually he could not see the lines on his palm, and for three hours more till eight in the night, if the factory had provided electric lighting. The workers had to live in thatched hovels, no amenities were provided for cleanliness, and they had no leave privileges at all. At the same time, the shareholders were paid SIXTY PER CENT dividend and naturally the discontent of the workers was great and there were frequent strikes in every industry and mostly the demand was for higher wages. One such strike was that of the workers of Coral Mill, Tuticorin, now called Madura Mills. The workers sought the help of Chidambaram Pillai. As Chidambaram Pillai had a natural affection for the working class and the poor, he immediately took up the cause of the workers and tried to negotiate with the Management for a speedy settlement of the dispute.

Leading a Trade Union Movement and particularly leading a strike in those days was far more arduous and risky than today. The workers had no organisation of their own and the Trade Union Act of the present day which gives all protection legally was unknown then. The Industrial Disputes Act providing legal methods for organising a strike and the Conciliation machinery to interfere and effect a reasonable settlement were not there. Those were days when the employers were considered as heaven-born masters with the divine sanction to get work from the poor workers; and to make a demand for any privilege was considered disloyalty and sacrilege. When the employer happened to be the Britisher, no whisper could

be raised against him and the Governmental machinery was fully behind the employer to give him all support and protection. Leading a Strike was considered a criminal offence. In such a situation, Chidambaram Pillai had to lead the workers who were on strike in a British-owned industry and all the officials in the town and district were Britishers who felt one with the employers. Added to his onerous difficulties, Chidambaram Pillai had also to contend with associates most of whom were terrorists who believed that the end justified the means and that against the armed might of the employer backed by the Government, violent revolt alone could succeed. So Chidambaram Pillai had to strain all his influence on the workers to keep them calm and peaceful. To one who today witnesses every where violence, destruction of property and brutal attack on the employers' representatives, or on their own colleagues who differed from them, it is a marvel how Chidambaram Pillai was able to maintain peace and successfully carry on the strike for days in an atmosphere where violence was spread by the political Terrorists. One thing Chidambaram Pillai realised fully was that to the hungry man even God must come as bread and all violence springs only from the empty stomach. So the first thing that Chidambaram Pillai did was to collect funds and organise free food for the strikers and their families. Yet another factor that Chidambaram Pillai understood and put into practice is that the workers must be taken into confidence, and they must be kept informed of all the developments in the negotiations. So he held meetings of the workers every day and placed all the facts before them. While Chidambaram Pillai's associate, the political Sanyasin, Subramania Siva, made fiery speeches to the workers to arouse their solidarity and instil faith and courage in them, Chidambaram Pillai spoke most reasonably and impressed on the workers the need to be realistic and ever prepared for a compromise on reasonable terms. Chidambaram Pillai made the workers realise that all their demands, however just they may be, cannot be achieved in one struggle, that they must progress step by step in improving their economic lot. To keep the strikers engaged fully, Chidambaram Pillai organised daily processions, singing of songs, visiting houses for collecting funds and also instilling a sense of mutual help among the workers themselves in solving domestic problems.

One Mr. Subramania Pillai, an employee of the Mills, who in later years became the Director of the Company, also started negotiating with V.O. Chidambaram Pillai, on behalf of the Employers and was offering terms of settlement, promising some increase in the wages and some reduction in working hours and Chidambaram Pillai was considering if the workers could be made to accept the same. But at the same time, the Collector of the District, Mr. Wynch, was sum-

moning Chidambaram Pillai and advising him to withdraw the strike immediately or be prepared to face dire consequences. It was the charge of the Collector that Chidambaram Pillai was instigating the quiet and contented workers to go on strike and so it was for Chidambaram Pillai to withdraw the strike. Chidambaram Pillai told the Collector that his presumption was wrong, that the workers were by themselves most discontented with the meagre wages and inhuman working hours, and so if their demands were conceded to some extent, the strike would end. In the meantime, he was assured that the employers were really eager to settle the dispute and they were prepared to sign an agreement in writing on the terms offered. A rivalry was developing at this period between the British monopolies and the growing Indian National bourgeoisie, particularly in the Textile Industry, the basic sphere of Indian capital investment. Chidambaram Pillai wanted to take advantage of this situation and settle the dispute amicably.

“Workers of the World Unite, we have nothing to lose except our chains”, is the oft repeated slogan on the Trade Union platforms. Though the slogan has been heard for decades, it is still a distant ideal to be reached. But strangely enough, sixty five years ago, when the Trade Union Movement was still to grow, when the working class had not become organised at all, Chidambaram Pillai was able to unite all sections of the working class in Tuticorin. Mill workers, Port Mazdoors, jutka drivers, hand-cart pullers, dhobies and barbers were all standing solidly behind V.O.C. and were prepared for any sacrifice at the slightest call of V. O. Chidambaram. Chidambaram Pillai's influence was so great and his hold on the working class was so unique that his word was law. Yet it was remarkable that Chidambaram Pillai did not want to use this popular support to satisfy his vanity.

Anti-British feelings were running very high all over the district. The entire working class was behind Chidambaram Pillai and was prepared to make any sacrifice at his call. The workers of the Harvey Mills were on strike against the British employers. The British India Steam Navigation Company was taking all steps to crush the Swadeshi Steam Navigation Company started by V.O.C. The British officials were behind the B. I. S. N. Company in their efforts and threatening Chidambaram Pillai of dire consequences. If it were any Trade Union Leader or politician, other than the realist and God-fearing Chidambaram Pillai, he would have fully exploited the situation, organised strikes in all walks of life and brought all activities to a standstill and tried to cow down both the British Steam Naviga-

tion Company and the British officials. But Chidambaram would not yield to that temptation and not prolong the Mill Workers' Strike nor would he spread the strike to all sections. He wanted the Mills Workers' demands to be met to a reasonable extent and end the strike peacefully. Probably if Chidambaram Pillai had only made it a condition precedent to Harveys' that if his Steamship Company is left undisturbed, he would withdraw the strike unconditionally, the Harveys could have used their influence and put pressure on the Government to grant Chidambaram Pillai's request. But V. O. Chidambaram Pillai was not prepared to sacrifice the workers' interests for his own or his Company's benefit. The noble legacy Chidambaram Pillai has left for the Trade Union Movement is at once a lesson and an example: "Make your demands as reasonable as possible. Be realistic in negotiations and try to settle the dispute as early possible and do not prolong the suffering of the working class. Do not allow the workers to starve during the period of the struggle. Eschew all violence in the struggle. Never exploit the situation for your own popularity or glorification or benefit". These are the traditions that Chidambaram Pillai has left for the Trade Union Movement.

*

V. O. C. EDUCATIONAL INSTITUTIONS — A LIVING MEMORIAL

S. RAMAKRISHNAN, M. A.

Like the bounteous
Who rejoice in giving away to the uttermost
All that they have,
The clouds gave
And the waters fell
As though the sky were digging
With innumerable silver pick-axes
At the gold of the veined mountain.

V. O. Chidambaram Pillai gave away himself like the bounteous clouds to the cause of the country he loved.

Mr. A. P. C. Veerabahu of Tuticorin and his associates decided to set up a living memorial to V. O. Chidambaram Pillai in what may be considered his hometown, Tuticorin, and this resulted in the birth of "The V. O. Chidambaram Pillai Educational Society, Tuticorin" on the 20th August, 1947. The Society started the V.O. Chidambaram College in 1951 and it manages now a Teachers' Training College and its Model High School as well.

From a humble beginning in 1951 with 196 students in the Junior Intermediate class and 18 members of Staff and with only the ground-floor of the main building, V. O. C. College stands today with lofty buildings in a Campus of 85 acres, with an Auditorium to accommodate nearly 2000, a separate Pre-University Block, M.Sc. Blocks and well-equipped Science laboratories, a Library with 25,000 volumes, and with 2514 students on its rolls. It has 120 members of teaching and 80 members of non-teaching staff, besides the full-time gardeners, carpenters, masons and electricians.

All this growth has been due to the Honorary Secretary, Sri A. P. C. Veerabahu, B.A., and the Principal, Prof. A. Srinivasa Raghavan, who saw to it that the

* From "Leaves from Kamban" by Prof. A. S. R.

College became a Post-graduate institution before he retired after 18 year of devoted service.

The hostel which had accommodation only for 70 students in 1952-53 has now 850 inmates in two separate buildings. A Gymnasium and Athletes' Lounge is under construction with a special grant from the University Grants Commission. The Canteen, modernised with shining furniture and a frigidaire, and the lecture halls, fitted with wire-broadcasting system, bear a new look.

The College has B. A. History, Economics, Branch XII-English courses and B. Sc. Mathematics, Physics, Chemistry, Zoology, Geology and Botany courses, apart from B. Com., B. B. A., M. A. English Language and Literature and M.Sc.-Chemistry courses, and also the Certificate and Diploma courses in Gandhian thought.

The V. O. C. Teachers' College, started in 1955, moved to its own building in 1962, opened by the then Chief Minister, Hon'ble Sri. K. Kamaraj. It had its Model High School in 1956 and it became a Post-graduate institution, opening the M. Ed. course in 1966, to provide leadership in Education and research.

The arid sand-dune stretches of 1951 have now become studded with spacious buildings set among palms and trees and flowers.

This stupendous task of expanding the Colleges at all levels has been ably shouldered by Sri A.P.C. Veerabahu B.A., the Honorary Secretary. He has been the guiding spirit of the institutions started by the V. O. C. Educational Society. He has shaped them into a living memorial to V. O. C., shedding the light of learning and culture.

*

Dates in a Life of Sacrifice

- 1872 5th September. V. O. C. is born at Ottappidaram, Tirunelveli District, Tamil Nadu.
- 1895 V. O. C. marries.
- 1900 Settles at Tuticorin as lawyer.
- 1906 Swadesi Steamship Navigation Company is founded.
- 1907 Attends Surat Congress.
- 1908 Nellai Desabimana Sangam is born.
- 1908 9th March. Celebrations at Tirunelveli and Tuticorin of the release from prison of Shri Bepin Chandra Pal.
- 1938 12th March. V. O. C. and Subramanya Siva arrested.
- 1908 13th March. Hartal and protest processions at Tirunelveli and Tuticorin. 'Tirunelveli Riots'.
- 1908 7th July. Sentenced by the District Court, Tirunelveli, to transportation for life.
- 1908 4th November. The High Court reduces the sentence to six years' transportation. Later on, this sentence was reduced to six years' rigorous imprisonment.
- 1911 17th June. Mr. Ashe, District Magistrate, Tirunelveli, was murdered at Maniyachi by Vanchi Iyer of Shencottah.
- 1912 December. V. O. C. is released from prison.
- 1920 Attends the Congress at Calcutta and resigns from it.
- 1927 Joins the Congress again.
- 1934 Tirukkural Commentary published at Tiruchendur.
- 1936 18th November. Passes away.

Important Memorials

- 1939 A statue of V. O. C. unveiled at the Congress Mantapam, Royapettah, Madras.
- 1949 The passenger ship, 'V. O. Chidambaram' commissioned. Later, the venture ended in failure.
- 1951 V. O. Chidambaram Educational Institutions, founded by Thiru A. P. C. Veerabahu, Tuticorin.
- 1968 Statue on the Marina, Madras, installed at the time of the world Tamil Conference-Seminar.
- 1972 5th September. Statue unveiled by Shrimati Indira Gandhi at Tuticorin Harbour, Tuticorin; Commemoration Stamp released.

A number of parks and Housing Colonies (like Chidambaram Nagar, Tuticorin, V. O. C. Colony, New Delhi) named after him.

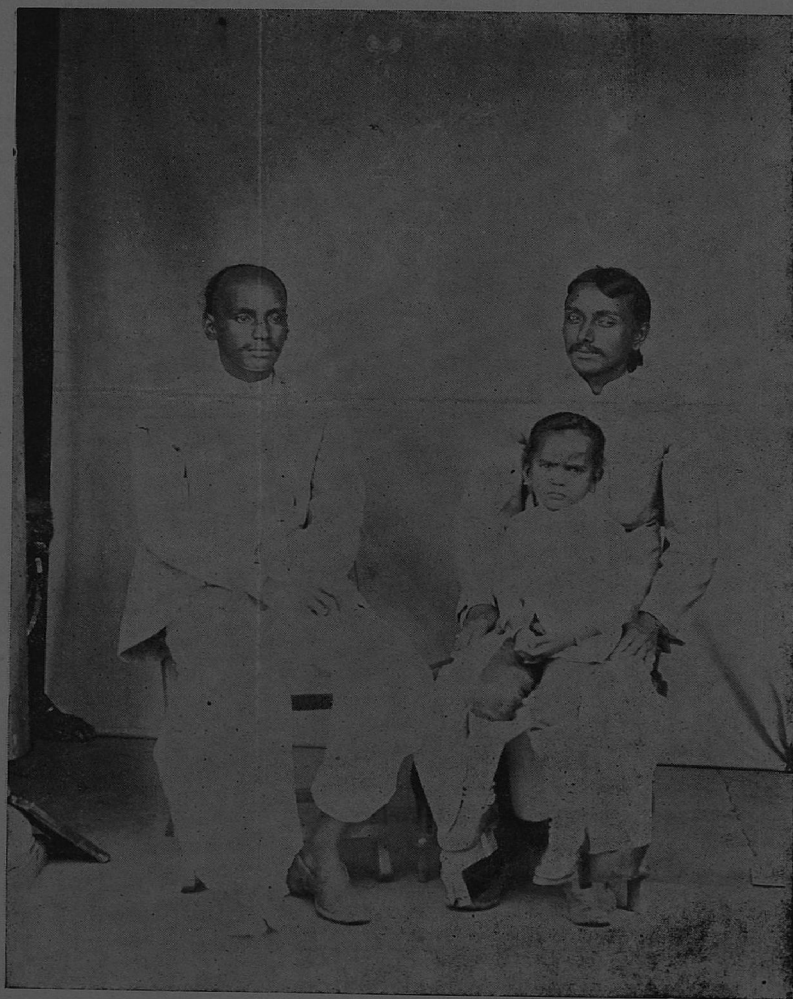
V. O. CHIDAMBARAM CENTENARY, 1972
SOUVENIR COMMITTEE

1. Thiru. C. Ramachandran, I. A. S., Collector of Tirunelveli. (President)
2. Thiru. M. C. Veerabahu, B.A., B.L., President, Freedom Fighters' Association, Tuticorin.
3. Thiru. S. Alagianambi, B.A., B.L., Palayamkottai.
4. The Chief Educational Officer, Tirunelveli.
5. Thiru. V. M. Sreedhara Menon, M. A., Principal, V. O. C. College, Tuticorin.
6. Thiru. V.O.C. Arumugam, Pasuvanthanai.
7. Thiru. M. Venkatakrishnan, B. A., Labour Leader, Tuticorin.
8. Thiru. A. Sivasubramanian, Pulavar, V. O. C. College, Tuticorin.
9. Thiru. N. V. Rao, M. A., V. O. C. College, Tuticorin.
10. Thiru. K. Chidambara Thanu, M. A., V. O. C. College, Tuticorin.
11. Thiru. M. Balasubramanian, M. A., V. O. C. College, Tuticorin.
12. Thiru. P. Jinarajadasa, M. A., M. Ed., Principal-in-Charge, V.O.C. Teachers' College, Tuticorin.
13. Thiru. S. Rengachari, M. A., V.O.C. College, Tuticorin.
14. Thiru. S. Ramakrishnan, M. A., V. O. C. College, Tuticorin.
15. Thiru. S. Srinivasan, B. E., Tuticorin.
16. Prof. A. Srinivasa Raghavan, Tuticorin. (Convener)

V. O. C. in 1900

1900-ல் வ. உ. சி.

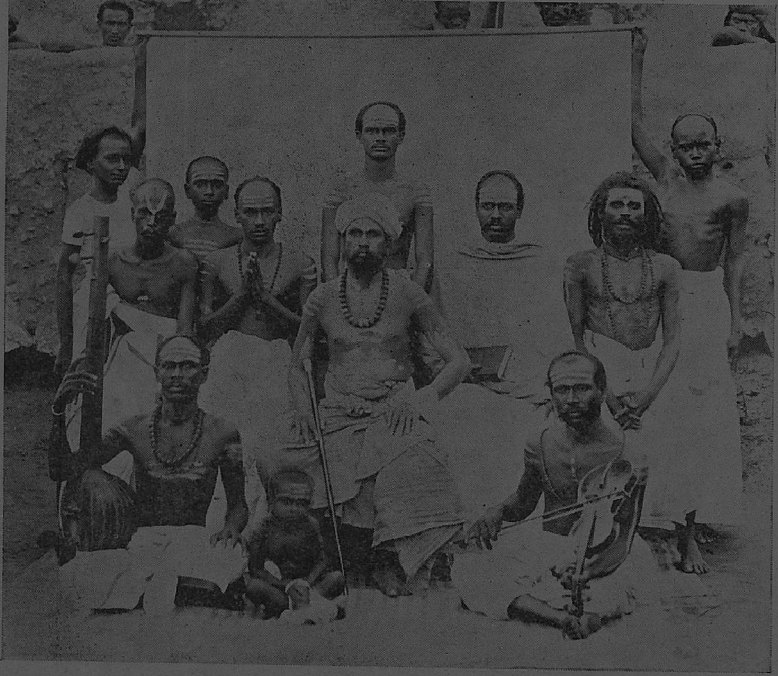
V. O. C. (left) and a relative of the Rajah of Ettayapuram.

வ. உ. சி.யும் எட்டையபுரம் அரசரின் உறவினரும்.

V. O. C. and his first wife Valliammal about whom V. O. C. has composed a long poem.

வ. உ. சி. யும் அவருடைய முதல் மனைவி வள்ளியம்மையாரும். வள்ளியம்மையாரைப் பற்றி, வ. உ. சி. நீண்ட பாடல் ஒன்று படைத்துள்ளார்கள்.

V. O. C. and the 'Deiva Peravai'
The person with folded palms is V. O. C.

வ. உ. சி. யும் தெய்வப் பேரவையினரும்.
கைகூப்பி அமர்ந்திருப்பவர் வ. உ. சி.

V. O. Chidambaram Pillai and his second wife Meenakshi Ammal.
வ. உ. சி. யும் அவருடைய இரண்டாம் மனைவி மீனாட்சி அம்மையாரும்.

Swami Vallinayagam, the religious mentor of V. O. C. V. O. C's son Arumugam is seated in his lap.

வ. உ. சி. யை ஆன்மீகத் துறையில் ஈடுபடுத்திய சுவாமி வள்ளிநாயகம் அவர்கள். மடியில் அமர்ந்திருப்பது வ. உ. சி. யின் குழந்தை ஆறுமுகம்.

The V. O. C. tableau taken in procession in Madras during the International Tamil Conference — Seminar, Madras, 1968. Dr. Zakir Hussein, President of India, and Aringar Annadurai, then Chief Minister of Tamil Nadu, are watching the procession.

1968 - ல் சென்னையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டின்போது நடந்த மாபெரும் தண்காட்சி — ஊர்வலத்தின் ஒரு பகுதியாக வந்த வ. உ. சி. அலங்கார வண்டி. அன்றைய ஜனாதிபதி ஜாகிர்ஹுஸேன் அவர்களும், அன்றைய தமிழ் நாட்டு முதல்வர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

The Hon'ble Dr. Kalaingar M. Karunanidhi, Chief Minister, Tamil Nadu, unveiling a portrait of V. O. C. at Madras. V. O. C's grand-daughter is standing by his side.

தமிழக முதலமைச்சர் மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள்
 வ.உ.சி.யின் திருவுருவப் படத்தைச் சென்னையில் திறந்து வைக்கிறார்கள்.
 பக்கத்தில் நிற்பவர் வ.உ.சி.யின் பேத்தி.

V. O. Chidambaram College Entrance View

வ. உ. சிதம்பரம் கல்லூரி முகப்புத் தோற்றம்

R.K.SHANMUKHAM CHETTY, M.L.A.

INDIA HOUSE,
LONDON, W.C. 2.

16th September 1932.

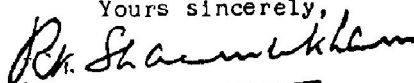
My dear Friend,

I have just seen in the Indian papers that you have celebrated your sixtieth birthday. Allow me to offer my most respectful congratulations on this occasion. It was a matter of great pleasure to me to find in the papers that our friend Dr. P. Varadaragulu is doing something to show the public appreciation of your life of sacrifice for the cause of the country. Nothing that the public can do will be an adequate compensation for what you have done in a quiet way for our people. I have admired your courage and patriotism ever since I was a boy in school. I pray that you will be spared for very many years to come.

You may probably have known that I came to London about four months ago in connection with the Imperial Conference at Ottawa. I returned to London last week from Ottawa. I am leaving for home on the 22nd September, and expect to arrive at Madras on the 5th October.

With kind regards,

Yours sincerely,

Letter to V. O. C. on his 61st birth day from
Thiru R. K. Shanmukham Chetty
from India House, London.

லண்டன் மாநகரிலிருந்து, வ. உ. சி. யின் 61-வது பிறந்த நாளை யொட்டி,
திரு. ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் அனுப்பிய கடிதம்.

வ. உ. கீதம்பரனார்
நூற்றுண்டு மலர்
தமிழ்ப் பகுதி

அ. சீ. ரா.

‘வந்தேமாதரம்’. இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பாரதநாடெங்கும் முழங்கத் தலைப்பட்டது இந்த வீர வாசகம். வங்காளத்தை இரண்டாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பிரித்தவுடனே, அங்கே கிளர்ந்தெழுந்த எதிர்ப்புப் புயல் நாடெங்கும் சுழன்று வீசியது. அதன் தீரக்குரலாக அமைந்தது ‘வந்தே மாதரம்’. ஆங்கில ஆட்சி பீடத்தை இது வெருள வைத்தது. இந்த கோஷத்தையே ராஜத்துரோகம் என்று ஆங்கிலேயன் கருதினான். அதைப் போடப்படாது என்று தடைசெய்தான். ‘போடப்படாதா? ‘வந்தேமாதரம்’ என்று வாய் நிறையச் சொல்லப்படாதா, அதற்குக் கூடவா எங்களுக்கு உரிமையிலலை?’ என்று பாரதியார் பாடினார்:

‘வந்தே மாதரம் என்போம் — எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குதும் என்போம்

யாரடா, நீ யாரடா சொல்லக் கூடாது என்று சொல்வதற்கு? சொல்லத்தான் சொல்லுவோம்.

ஆயிரம் உண்டிங்கு சாதி — எனில்
அன்னியர் வந்து புகலென்ன நீதி?
வந்தே மாதரம் என்போம்.

என்போம், என்போம், என்போம்’ என்று கவிதைத் தமிழ் அதிரந்தது. பாரதம் முழுதும் பற்றிய சுதந்திரத் தீ தமிழ் உள்ளத்திலும் கனன்றது என்பதற்கு இந்தப் பாடல் அத்தாட்சி. அதன் குரலாக பாரதியார் நின்றார் என்றால் அதை வளர்த்த வீரக்கரமாகத் தமிழ் நாட்டில் நின்ற பெருமை வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையைச் சாரும்.

வங்கத்தில் நடைபெற்ற முறையைப் பின்பற்றி, தூத்துக்குடியிலும், இளைஞர் சங்கங்களை அமைத்து, தேசபக்தித் தீயை வ. உ. சி. வளர்த்தார். அரசைப் பக்கபலமாகக் கொண்டு, நமது நாட்டை ஆங்கில வணிகம் சுரண்டி வந்தது என்பதை உணர்ந்தார்:

‘பொழுதெல்லாம் எங்கள் செல்வம் கொள்ளைகொண்டு
போகலோ — நாங்கள் சாகலோ
அழுது கொண்டிருப்பமோ, ஆண்பிள்ளைகள்
அல்லமோ, உயிர் வெல்லமோ?’

இந்த வேகத்தில், சுதேசி கிராமிக் கப்பல் கம்பெனி ஒன்றை வ. உ. சி. நிறுவினார். ஆங்கிலக் கம்பெனியோடு ஏற்பட்ட போட்டியில் வ. உ. சி. யால்

தாக்குப் பிடிக்க இயலவில்லை. பெரும்பாலான மக்களுக்கு சுதேசியம் என்பதன் பொருள் முழுவதும் விளங்காத காலம் அது.

‘உப் பென்றும் சீனியென்றும்
உள்ளாட்டுச் சேலை யென்றும்
செப்பித்திரிவாரடி — கினியே
செய்வதறியாரடி.’

செய்வதறிந்தவர் வ. உ. சி. ஆனால் ஏதோ ஒப்புக்குத் தலையசைத்து வ. உ. சி யின் முயற்சியில் பணம் முடக்கிய பணக்காரர்களுக்கு, தங்கள் முதல் போய் விடுமோ என்று கவலை. இதனால் கம்பெனி நிர்வாகத்தில், செயற்பாட்டில் குழப்பம் நேர்ந்தது. அன்னியனுடைய அசுரப் போட்டி ஒருபுறம், தமக்குத் துணை நிற்க வந்தவர்களுடைய பூசல் மறுபுறம், இரண்டுமாகச் சேர்ந்து வ. உ. சியை வதைத்தன. நெஞ்சு தளராமல், மக்களைத் தெருட்டுவதற்கு முனைந்தார். சுப்பிரமணிய சிவா என்ற பிரமச்சாரியோடு சேர்ந்து, தூத்துக்குடியிலும், திருநெல்வேலியிலும் பற்பல பொதுக்கூட்டங்களைக் கூட்டி, சுதந்திர இலட்சியத்தை மக்கள் நெஞ்சிலே ஊன்றினார். சுரண்டலை எதிர்க்க, தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளருக்கு வழிகாட்டினார். ஸ்வராஜ்யம் பாரதத்தின் பிறப்புரிமை என்று முழக்கினார். அரசாங்கம் கூட்டங்களைத் தடை செய்தது. தடையா, தீர்த்திற்கும் தேசபக்திக்கும் தடை உண்டா? தடையை மீறினார். இதற்காக, 1908-ம் ஆண்டில் ராஜத்து ரோகக் குற்றம் சாட்டப் பெற்று, அவர் சிறை சென்று, செக்கிழுத்தது நாடறிந்த வீர வரலாறு.

முதலில், ஆயுள் தீவாந்தர தண்டனை அவருக்கு விதிக்கப் பெற்றது. பிறகு ஆறு ஆண்டாக அது குறைக்கப் பெற்றது. அதன் பிறகு, தீவாந்தரம், கடுஞ்சிறைத் தண்டனையாக மாறியது. ஆயினும் என்ன? அக்காலத்துக் கடுஞ் சிறைக் கொடுமையை எண்ணிப் பார்த்தாலும் இப்போது நெஞ்சு கலங்கும். தமிழ்நாட்டின் தலைவராக நின்ற வ. உ. சி. சிறையில் அனுபவித்த உடல் வேதனைசொல்லின் எல்லைகடந்தது. பண்பார்ந்த அவருடைய உள்ளம் அடைந்தசோதனையோ சொல்லத்தரமன்று. ஐந்து ஆண்டுகள் இந்த நரகத்தில் உழன்றபின், அவர் வெளி வந்த போது, அவரை வரவேற்க யாருமில்லை. தோளோடு தோள் நின்று உழைத்த எவரையுங் காணோம். நாட்டிலே மயான அமைதி குடிகொண்டது. 1910-ம் ஆண்டில் சிறையிலிருந்து வெளி வந்தபோது ஸ்ரீ அரவிந்தர் வங்காளத்திற்கண்ட இருண்ட நிலைதான் தமிழகத்திலும் சிறிது காலம் உருவாகி இருந்தது.

‘என்னைச் சுற்றிப் பார்த்தேன், தேடினேன்’ என்று இந்த அவல அனுபவத்தைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார் அரவிந்தர்: ‘ஆனால் அறிவுரை கூறவோ, உள்ளத்திற்கு உயிருட்டவோ எனக்கு இருந்த பழைய நண்பர்கள் ஒருவரையும் காணவில்லை. இதுமட்டுமா? நான் சிறைக்குப் போனபோது, நாடு முழுவதிலும் ‘வந்தே மாதரம்’ என்ற மந்திரத்தின் உயிர்த்துடிப்பு துள்ளியது. அடிமை யென்ற துச்ச நிலையிலிருந்து தலைதூக்கிய கோடிக்கணக்கான மக்களுடைய தீரத்தின் சங்கநாதம் எங்கும் விம்மியது. சிறையிலிருந்து வெளி

வந்ததும் அந்தக் குரலைக் செனி மடுக்க, ஆசையோடு திரும்பினேன். ஆனால் மோனமே என்னை எதிர்கொண்டது. நாடு முழுவதும் பயங்கரமான சாக்காட்டு அமைதியே நிலவியது. என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் மக்கள் திகைத்து நின்றனர். எந்தத் திசையை நோக்கி நடப்பது என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை.’

அரவிந்தர் வருணிக்கும் இந்த நிலைதான் தமிழ்நாட்டில் வ. உ. சி. யை வரவேற்றது. ஆனால் எந்தத்திசையை நோக்கி நடப்பது என்பது அவருக்குத் தெரியாமல் இல்லை. சுதந்திர தாகத்தை, அதன் விளைவாக நாட்டிலே உருவாகிய தன்னம்பிக்கையை, ஆண்டவன் அல்லவா அருளினான் என்றே வ.உ.சி. நினைத்தார். அவன் மறுபடியும் அவற்றை வளர்க்காமலா இருப்பான்? பொறுப்போம் என்று முடிவு செய்தார். நம்பிக்கை தளரவில்லை. உறுதி குலையவில்லை. தேசபக்தி அணையவில்லை. இவை செயற்படும் காலம் இறைவன் விரைவில் அருள்வான்.

‘கட்டுண்டோம், பொறுத்திருப்போம், காலம் மாறும்’

என்று, காலத்தையும் மாற்றலாம் என்ற துணிவோடு, தன்னையும், பிறரையும் தேற்றினார். அந்த நேரம் வரும் வரையில், பிறர் கையை எதிர்பாராமல் வாழ வேண்டுமே, அதற்காகச் சிறு ஊதியம்பெறத் தமது பழைய தொழிலை மேற்கொண்டார். நாட்டிலே மயானமோனம் நிலவியது. அதனால் என்ன? சிறையிலேதான் மோனத்தின் கொடுமையோடு போராடிப் போராடி, ஈடுகொடுத்தவர் ஆயிற்றே, இப்போதும் அதே பொறுமையோடு, குறைகூறாமல், முனங்காமல், இலக்கியப் பணி, சமய ஆய்வு இவற்றிலே ஆழ்ந்தார். ‘இன்னபடி என்றெழுதி விட்ட சிவனும் செத்து விட்டானே? பாரம் அவனுக்கன்றோ?’ என்றெண்ணிச் சில காலம் இருந்தார். சுதந்திரக்கனலை மூட்டியாகி விட்டது; இப்போது ஏதோ சிறிது தணிந்து எரிகிறது; மறுபடியும் இறைவன் அருளால், அது ஓங்கி, வானளாவும் என்று உறுதியோடு நின்றார்.

அவருடைய உறுதி பொய்யாகவில்லை. சுதந்திரப் போராட்டக் களத்தில் காந்திஜி தோன்றினார். சுதந்திரம் என்ற பழைய இலட்சியத்தை எட்டிப்பிடிக்க, புதியதொரு போர்முறை உருவாகியது. இத்திட்டத்தின் அடிப்படை, சத்தியமும் அஹிம்சையும்; அதன் நடைமுறை, ஒத்துழையாமை; சத்தியத்தில் தளராத நம்பிக்கை உடையவர்தான் என்றாலும், அஹிம்சையும், ஒத்துழையாமையும் ஒருநாடு முழுதும் வெற்றிகரமாகக் கையாளக் கூடிய ஆயுதங்களா என்று வ. உ. சி. சந்தேகப்பட்டார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அரவிந்தர், திலகர், இவர்களோடு, புரட்சி, தேவையானால் வன்முறைப் புரட்சி என்ற கொள்கையில் ஊறிய வ.உ.சி. காந்திஜியின் அஹிம்சையில் முதலில் நம்பிக்கை வைக்காமலிருந்தது விபரம் பில்லை. தமது கொள்கைக்காக கல்கத்தா காங்கிரசில் போராடியும் பார்த்தார். பயனில்லை. 1927-ம் ஆண்டு சேலம் மாநாட்டில் திரும்பவும் தமது கவலையை வெளியிட்டார்.

இந்த நிலையில் வ. உ. சி. க்கு பெரியதொரு சங்கடம் ஏற்பட்டது. தமது கொள்கைக்காகப் புதிய கட்சி ஒன்றையே நிறுவிப் போராடுவதா, அல்லது காந்திஜி கொணர்ந்த புதிய திட்டத்திற்கு வழிவிட்டு விலகுவதா என்பதே வ. உ. சியை எதிர்கொண்ட சோதனை. தம்முடைய தனிச் செல்வாக்கு, தியாகத்தால் தமிழ்நாட்டில் தாம் தேடிக்கொண்ட தனித்தலைமை, இவற்றைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அவர் முயன்றிருக்கலாம். ஆனால் அந்தக் குருட்டுச் செருக்கும், குறுகிய தற்பெருமையும், தன்னலமும் அவரிடம் இல்லை. தமிழ் நாட்டு அரசியல்-தலைமையில் இருந்து தாமே விலகிக் கொண்டார். அந்த உலகில், புதிய சக்திகள் இயங்குவதைத் தடை செய்யாமல், பூசலுக்கும், குழப்பத்திற்கும் இடந்தராமல், தனிமனிதனை விட, நாடே பெரிது என்ற உறுதியோடு, சாதாரண மனிதனாக இறங்குவதை ஏற்றார். நிறைவோடு ஏற்றார். மகாபாரதத்தின் முடிவில், காண்டிவத்தைத் துறந்து, இமயத்தை நோக்கி நடந்த அருச்சுனனைப் போல, தமது வீரப் பெரும் அரசியல்-தலைமையைத் தாமே துறந்து, மொழிப் பணியிலும், சமய வாழ்வினும் ஆழ்ந்தார். இதுவே அவருடைய தியாகத்திற்கெல்லாம் மணிமுடியாக அமைந்தது.

பாரதத்தின் தெற்கு மூலையில் எங்கோ, நெல்லைச் சீமையைச் சேர்ந்த ஓட்டப்பிடாரம் என்ற ஊரில், வ. உ. சி. பிறந்து நூறு ஆண்டுகள் நிறைவு பெறும் இன்று, பெருமிதத்தோடும், பக்தியோடும் அவருக்கு அஞ்சனி செலுத்தத் திரும்புகிறோம். தமிழ் நாட்டிலே சுதந்திரச் சுடரை ஏற்றி, அணையாமல் காத்த இந்த வீர வடிவத்தை வணங்கி வாழ்த்துகிறோம். சுதந்திரச் சுடரை ஏற்றினாரா? ஆம், அதை என்றென்றும் மறவோம். அவரே ஒரு மங்காத தியாகச் சுடராக நின்றார். அதன் ஒளியை என்றென்றும் பின்தொடர்வோம்.

நேரில் அறிந்தவர்கள்
பேசுகிறார்கள்

வ. உ. சி. — சில நினைவுகள்

௮. மூ.

மாணாக்கனாக இருந்த காலத்திலே, வீரத்தமிழர் சிதம்பரம் பிள்ளையின் ஆவேச அரசியல் கிளர்ச்சியை நன்கறிந்திருந்தேன். இவர் நாட்டுக்கு அரசியல் விடுதலையும் பொருளாதார விடுதலையும் ஒருங்கே தேட விரும்பினார். தமிழகத்தின் முடிகுடா மன்னராகவும், தென் இந்தியாவின் திலகராகவும் திகழ்ந்து, தேசியத்திற்கும் பரிபூரண சுதந்திரத்திற்கும் அஸ்திவாரக் கல் நாட்டிய இப்பெரியாரிடம் எங்களுக்கு விசேஷ பக்தி ஏற்பட்டிருந்தது.

திருநெல்வேலி ஹிந்து கலாசாலையில் ஹெர்பெர்ட் சாம்பியன் தலைவராக இருந்த காலம் அது. அவரிடம் நாங்கள் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம் முதலிய ஆங்கிலப் பாடப் புத்தகங்கள் கற்றதுடன், பாரதியாரின் ‘இந்தியா’ பத்திரிகை வாயிலாகத் தேச நாடகத்தையும் உலக நாடகத்தையும் கூட ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கினோம். சாம்பியன்துரை அளித்து வந்த அறிவுப் பயிற்சியின் பயனாகப் பகுத்தறிவை உபயோகித்துப் பரிசீலனை செய்யும் ஆற்றலும் சமூகச் சீர்திருத்த விருப்பமும் எங்களுக்கிடையே அதிகரித்தன. இத்தகைய மாணாக்கர்களுக்கு, வாழ்க்கையென்ற பெரிய கலாசாலைக்கு ஒரு வழி காட்டியாகக் காட்சியளித்தார் செயல்-திறமைக்கும் தளராத ஊக்கத்திற்கும் ஒருவராகத் திகழ்ந்த சிதம்பரனார்.

கலாசாலையில் பேசும் கலையையும் வாதமுறையையும் (ஆங்கிலமொழியில்தான்) நாங்கள் கற்று வந்ததுடன், எங்களில் சிலர் பொதுக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளவும் ஆவல் கொண்டிருந்தனர். அதனால் அந்தகாலத்தில் பொதுக் கூட்டம் கூட்டிப் பேசும் முறையைப் பிரசித்த மாக்கி, அரசியல்-பணியை இன்றியமையாத சமுதாயப் பணியாகக் காட்டிய சிதம்பரனார்* என்னைப்போன்ற மாணாக்கர்களுக்கு ஒரு லட்சிய புருஷராகத் திகழ்ந்ததில் அதிசயமில்லை.

1905-ம் ஆண்டில்—அதாவது வங்காளப் பிரிவினை நடந்து அரசியல் கிளர்ச்சி ஓங்கியிருந்த அந்த ஆண்டிலே, சிறுவனாக இருந்த நான் வக்கீல் சாது கணபதியின் அலுவலகத்தில் சிதம்பரம் பிள்ளையை முதல் முதல் பார்த்தேன். சிந்தையின் துணிவும் செம்மையும் முகத்திலும் கண்களிலும் குடி கொண்டன. அப்போது அங்கே நடந்து கொண்டிருந்த சம்பாஷணையின் பயனாக, தேச பக்தியைக் காட்டிலும் வேதார்த்த பக்தியே இவருள்ளத்தைக் கவர்ந்திருப்பதாய் ஊகித்துக் கொண்டேன்.

* தாய் மொழியில் பேசிய இவரது வீரப்பேச்சும் நேர்மை — உணர்வும் தேச பக்தியைத் தூண்டியதுடன் என் தமிழ்க் காதலையும் தீவிரமாக வளர்த்து விட்டது. எனினும், அந்த நாளில் இவரை நாங்கள் ஆங்கில சம்பிரதாயப்படி “வி. ஓ. சி.” (V. O. C.) என்றுதான் குறிப்பிட்டு வந்தோம்.

ஆனால், இவரது வேதாந்தம் அந்த நாளில் நம்மவர் பேசிக் கொண்டிருந்த போலி வேதாந்தம் அன்று. விவேகானந்தர் சுட்டிக் காட்டிய வீர வேதாந்த நெறியிலே சமுதாயப் பணியும் நாட்டுப் பணியும் புரிவதுதான் நல்லதென்று எங்களுக்கும் இவர் புத்தி சொன்னார்.

விரைவில் இந்த 'வேதாந்தி'யின் பகீரத முயற்சிகளால், வங்க நாட்டிலே அரவிற்கும், விபின்சந்திரரும் நடத்தி வந்த தேசியக் கிளர்ச்சியும், புனாவில் திலகர் தலைமையில் நடந்த அரசியல் கிளர்ச்சியும், தமிழ் நாட்டின் தென்கோடியிலுள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் மற்றத் தமிழ் ஜில்லாக்களைக் காட்டிலும் அதிகமாய்ப் பரவி விட்டன. பிள்ளையின் தேச பக்தி விவேகானந்த வேதாந்தத்தில் வேருன்றி, திலகரின் அரசியல் ஞானம் என்ற நீர்பாய்ச்சப் பெற்று, ஒரு மதாவேசம்போல வளர்ந்து விட்டது. அந்தத் தேசிய வெறியினால், தூத்துக்குடியும் திருநெல்வேலியும் கடல் கொந்தளிப்பதுபோல் கொந்தளிக்கத் தொடங்கி விட்டன. அந்தக் கொந்தளிப்பிலே சுக்கான் இழந்த கப்பல் போல் திரிந்தது மாணாக்கர்களின் உள்ளம்.

தமிழ் நாட்டிலே அந்நாளில், 'சுயராஜ்யம்' என்ற சொல்லை உச்சரிக்கவும் பயம்தான். 'சுதந்திரம்' என்றாலே ராஜா நிந்தனை' என்று கருதிய வினோதப் பிறவிகளும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் காணப்பட்டார்கள். 'ராஜபக்தி' என்றால் ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பாலுள்ள ஆங்கில மன்னர் மீதும், அவரது சிங்காதனத்தின் மீதும் பக்தி விசுவாசம் என்பது மட்டும் அல்ல; இந்தியாவில் அந்நிய ஆதிக்கம் சட்டப்படி மிகவும் நியாயமாகவே ஏற்பட்டு நடைபெறுகிறது என்ற நம்பிக்கையுங் கூட! இந்த நம்பிக்கையோடு, 'வெள்ளையர்களுல்லாம் தெய்வப் பிறவிகள்' என்ற நம்பிக்கை இருப்பதாகக் கூறுவதும் சேர்ந்தது முழுராஜபக்தி!

அத்தகைய காலத்திலே, 'ஓட்டை உடைசல்' இல்லாத ராஜாங்க விசுவாசம் ஓங்கி, வெள்ளை அதிகாரிகள் என்றால் சிம்ம சொப்பனமாக இருந்த நாளிலே—வெள்ளையருக்குச் சிம்மசொப்பனமாகி விட்டார் வீர சிதம்பரனார்! 'வெள்ளைப் பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே!' என்ற பாரதி பாட்டைப் பாடிக்கொண்டே சிதம்பரம் பிள்ளை பேசும் கூட்டங்களுக்கு நாங்கள் போவதுண்டு.

சிதம்பரம் பிள்ளை சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி ஆரம்பித்த காலத்தில் 'சர்வஜன மித்திரன்' என்ற ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகை திரு. எஸ். வேதமூர்த்தி முதலியாரால் நடத்தப் பெற்று வந்தது. அதில் என்னைப் போன்ற சிற்சில மாணாக்கர்களும் எழுதத் துணிந்து, எங்கள் கலாசாலைத் தலைவரின் அரசியல்—கருத்துக்களையும், உதவித் தலைவரான திரு. சீதாராமையரின் அரசியல் பிற்போக்கையும் கண்டித்துக் கட்டுரை வரைந்ததும் உண்டு. 'சர்வஜன மித்திரன்' பத்திராதிபரான வேதமூர்த்தி முதலியாரைத்தான் சிதம்பரம் பிள்ளை பிராஞ்சு தேசத்திற்கு அனுப்பி இரண்டு கப்பல்கள் வாங்கி வரச் செய்திருந்தார்.

தூத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் இடையே ஓடத் தொடங்கிய இந்தக் கப்பல்கள் பொதுமக்களுக்குத்தான் பொருளாதாரத் துறையிலும் அரசியல் துறையிலும் எவ்வளவு நம்பிக்கையைப் பளிச் சென்று ஊட்டி விட்டன! அக்காலத்து அதிகாரக் கோட்டையில்தான் எவ்வளவு பயத்தை மூட்டி விட்டன!

கப்பல் ஏறு வாயோ? - அடிமை!

கடலைத்தாண்டு வாயோ?

என்றும்,

ஓட்டம் நாங்கள் எடுக்க என்றே - கப்பல்

ஓட்டினாய், பொருள் ஈட்டினாய்!

என்றும், கலெக்டர் விஞ்சுதுரையின் கூற்றாகப் பாரதியார் முழக்குகிறாரே, அந்த வாக்கில், வெள்ளை வியாபாரிகள் அதிகாரிகளின் பொருமையையும் உள் நடுக்கத்தையும் காண்பதுபோல், பொதுமக்களின் பெருநம்பிக்கையை இது ஆசையையும் காணத்தான் செய்கிறோம்.

அந்த இரண்டு கப்பல்களில் ஒரு கப்பல் ஓட்டை; மற்றதும் பின்பு ஓடவில்லை. அதனால் திரு. சிதம்பரம் பிள்ளைக்கும் திரு. வேதமூர்த்தி முதலியாருக்கும் இடையே நட்பு மாறி மனக்கசப்பும் ஏற்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். எனினும், 1908-ம் ஆண்டில் பிள்ளை அவர்கள் ராஜத்துவேஷ வழக்கில் தண்டிக்கப் பெற்றபின், திரு. வேதமூர்த்தி முதலியார் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் திரு. சிதம்பரம் பிள்ளையின் வரலாற்றுச் சுருக்கம் ஒன்றைச் சென்னை மாநகரில் வெளியிட்டார்.

கப்பல் கம்பெனி விஷயமாகத் தமக்கும் பிள்ளைக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருந்த மனஸ்தாபத்தையும் மறந்து, பிள்ளைக்குக் கிடைத்த கொடிய தண்டனையை நினைத்து நெஞ்சம் கருகி, அந்தத் தியாகவாழ்வின் ஒரு நினைவுக் குறியாக இன் நூல்களை வெளியிட முன் வந்த திரு. முதலியார் அப்புத்தகம் ஒன்றிலும் தம் பெயரை ஆசிரியராக வெளியிட்டுக் கொள்ள வில்லை. நண்பர் பரவி. நெல்லையப்பர் மூலமாகத்தான் அந்த வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புத்தகங்களின் ஆசிரியர் திரு. எஸ். வேதமூர்த்தி முதலியார் என்பது என்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது.

சிதம்பரம் பிள்ளை சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றுச் சென்னைக்கு வந்ததும், அப்போது இங்கே தங்கியிருந்த திரு. வேதமூர்த்தி பழைய நண்பரை ஆர்வத்துடன் போய் நேரில் சந்தித்தார். ஆனால், அவர்கள் ஒருமித்த கருத்துடன் முன்போல் பெரும்பணி ஒன்றும் புரிய முற்படவில்லை. சுதேசிக் கப்பல்களைப் போல் திரு. வேதமூர்த்தியின் பத்திரிகைக் கப்பல்களும் சரியாக ஓடவில்லை! ஆம் திரு. வேதமூர்த்தி தமது சொந்த ஜில்லாவாகிய திருநெல்வேலியிலே இரண்டு வாரப் பத்திரிகைகள் நடத்திப் பார்த்தார். ஒன்று ஆங்கிலப் பத்திரிகையான 'பீபிள்ஸ் கார்டியன்' (People's Guardian) மற்றது 'சர்வஜனமித்திரன்'. ஆங்கிலப் பத்திரிகை நின்ற பிறகு தமிழ்ப் பத்திரிகை ஆரம்பித்தார் என்று ஞாபகம்.

‘திருநெல்வேலிப் பாலம்’ என்று அந்நாளில் அழைக்கப்பட்ட திருநெல்வேலி ஜங்ஷனில் பெரிய ரஸ்தாவிலே இருந்தது சர்வஜனமித்திரன் அலுவலகம். அந்த விலாசப் பலகையைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், முதலியாரின் நினைவுகளும் சிதம்பரம் பிள்ளையின் நினைவுகளும் சேர்ந்துவரும் என் உள்ளத்திலே. வேதமூர்த்தியின் பத்திரிகைத் தமிழில் வேகம் உண்டு; ஆங்கில நடையில் **அழகு** உண்டு; இரண்டிலும் **ஆழம்** உண்டு. வீர சிதம்பரனாரின் பேச்சுத் தமிழோ ஆழமும் வேகமும் உள்ள ஓர் ஆறு கரை புரண்டு வெள்ளமிட்டு வரும் அபாய அழகை நினைவூட்டும்!

பாரதி பாட்டில் சிதம்பரனார்

1908-ல் சிதம்பரம்பிள்ளை மீது ஜாமீன் வழக்கு நடக்கும் போது., திருநெல்வேலி ஜில்லா கலெக்டராக இருந்த விஞ்சு துரைக்கும் இவருக்கும் நடந்த வாதங்களைக் குறித்து நாங்கள் கேள்விப்பட்டதையெல்லாம் திருநெல்வேலி ஆற்றங்கரை மணலில் உட்கார்ந்து கொண்டும் படுத்துக் கொண்டும் எங்கள் மனோபாவம் தோன்ற, வெகு உற்சாகமாய் விவகரித்துக் கொண்டிருப்போம். ‘சிதம்பரம் பிள்ளை மீது நன்னடத்தை ஜாமீன் வழக்கா? விஞ்சுதுரை போன்ற அன்னியரல்லவா நன்னடத்தைக்கு ஜாமீன் கட்ட வேண்டும்’ என்று விகடமாய்ப் பேசுவதும் உண்டு.

நாங்கள் கச்சேரிக்கும் போய் விசாரணையைக் கவனித்ததும் உண்டு. திரு. சிதம்பரம்பிள்ளையுடன் சுப்பிரமணிய சிவா மீதும் இவ்வழக்கு நடைபெற்றது. முதல் முதல் விஞ்சுதுரை தேசபக்தர்களுக்கு மரியாதையாக ஆசனமும் அளித்து விசாரணை நடத்தி வந்தார். எத்தனையோ சாதிச் சண்டைகளும் சமயச் சண்டைகளும் மலிந்து, ஒற்றுமையும் அரசியல்-ஞானமும் புயவலிமையும் குன்றிப் போயிருக்கும் ஒரு நாட்டிலே சுயராஜ்ய முயற்சி வீண்தானே, அபாயம்தானே என்று பொருள்பட ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் தம் விசாரணையினிடையே கூறியதுண்டு.

‘வந்தேமாதரம்’ என்ற யுத்த கோஷத்தைக் கொண்டு ஏழைகளையும் கோழைகளையும் சுயராஜ்யப் போர்வீரர்களாக்க இவர் உள்ளபடியே பெரு முயற்சி செய்து பார்த்தார் என்பது தெளிவாகிவிட்டது. திரு. சிதம்பரம் பிள்ளை கப்பலோட்ட முயன்றதால் தூத்துக்குடி வெள்ளையர்களின் கப்பல் வியாபாரம் கெட்டுப் போகுமே என்ற அச்சமும் கலெக்டர் துரைக்கு ஏற்பட்டது. பாதி அரசனும் பாதி வணிகனுமான ஒருவகை நரசிங்கமல்லவா பிரிட்டிஷ் சிங்கம்?

திரு. சிதம்பரம் பிள்ளையோ விஞ்சுதுரையின் விநயஎச்சரிக்கைகளுக்கும் அஞ்சவில்லை; சிங்க முகத்தின் பயமுறுத்தல் கர்ஜனைகளுக்கும் கலங்கிப் போகவில்லை. இந்த நிலைமையைத்தான் பாரதியாரின் கவிதையுள்ளம் தமிழ்ப் பொதுஜன உள்ளத்திற்கு உகப்பான ‘நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனை’ மெட்டுகளில் சம்வாத ரூபமாக பாடி வைத்திருக்கிறது.

இதனால் அந்த விசாரணைக்குத் தென் இந்திய அரசியல் சரித்திரத்தில் மட்டுமல்ல, தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் ஓர் இடம் கிடைத்து விட்டது.

தொண்டுசெய்யும் அடிமை உனக்குச் சுதந்திர நினைவோடா?

என்று தொடங்கும் பாடல்களும் 'நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனை'களைப்போல் நாடெங்கும் பரவி, எத்தனை தேசபக்த உள் ளங்களில் சுதந்திரக்கனலை மூட்டி யிருக்கின்றன!

கலெக்டர் துரைக்கும் தேச பக்த சிதம்பரனுக்கும் இடையே நடந்த விவகாரம் பாரதியாரின் மனோபாவத்திலே கிடந்து, அந்த இதய ஒலிபரப் பாக இன்றும் முழங்குகிறது.

சாதிச்சண்டை போச்சோ? உங்கள் சமயச்சண்டை போச்சோ?

என்று விதேசி விஞ்சு 'சுதேசி' வீரரைக் கேட்டதாக அமைந்திருக்கும் அந்தக் கேள்வியில், அக்காலத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் எதார்த்த நிலையைப் பாரதியார் குறிப்பிடுகிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. போலி ஆராய்ச்சிகளும் சாதி சமயப் பூசல்களை எங்கள் ஜில்லாவில் மூட்டிவந்த காலம் அது.

திரு. சிதம்பரம் பிள்ளையின் வீர சுதந்திரப் பேச்சுக்களால் சிறுமைக் குணங்கள் சற்றுப் பதுங்கிக் கிடந்தன. இவர் தண்டிக்கப் பெற்றுக்கோவை சென்றதும், எங்கள் மாவட்டத்தில் சோம்பல், சோர்வு, அச்சம், போலி வேதாந்தம், போலி ஆராய்ச்சி முதலான சிறுமைகளெல்லாம் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்து விட்டன. அந்தப் பிற்கால நிலையையும் ஆருடம் போல் பிரதிபலிக்கிறது பாரதி வாக்கு,

சேர்ந்து வாழு வீரோ? - உங்கள்

சிறுமைக் குணங்கள் போச்சோ?

சோர்ந்து வீழ்தல் போச்சோ உங்கள்

சோம்பல் துடைத்தீரோ?

என்ற விஞ்சுதுறையின் கேள்வியிலே.

ஆங்கில அதிகாரிக்கும் திரு. சிதம்பரம் பிள்ளைக்குமிடையே நிகழ்ந்த சம்வாத ரூபமாகப் பாரதியார் அமைத்திருக்கும் பாடல்கள் இந்தத் தேச பக்த மாவீரனின் ஒரு நினைவுக்குறியாக நீண்ட காலம் விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. திரு. சிதம்பரம் பிள்ளை 1908-ம் ஆண்டு ஜூலைமாதம் இரட்டை ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப் பெற்றதும், மேலே சொன்ன பாடல்களைப் பகிரங்கமாய்ப் பாடுவதற்கு எங்களுக்குப் பயந்தான். எனினும், இந்தப் பாடல்களே பாடப் புத்தகங்களிலுள்ள பாடல்களைக் காட்டிலும் எங்களுக்குச் சுவையுள்ளனவாகத் தோன்றின. இப்பாடல்களைப் பாடிப்பாடிவ. உ. சி.யின் வீரப் பேச்சுக்களையும், அந்த வீரத் திருமுகப்

பொலிவையும், அந்தப் பேரன்பு ததும்பிய பார்வையையும், நரகவாசம் போன்ற அந்தக் கொடிய சிறைவாசத்தையும்* நினைந்து நினைந்து, கண்ணீர் வடித்திருக்கிறேன்.

ஆயுள் - தண்டனை ஆறு ஆண்டுகளாகக் குறைக்கப்பட்டதும், தாம் விரும்பியபடி தமிழ் நூல் எழுதச் சிறையில் இவருக்கு வசதி கிடைத்ததும், தேசபக்தர்களின் உள்ளத்திற்கு ஒருவாறு ஆறுதல் அளித்தன. ஜேம்ஸ் ஆலன் என்பவரின் புத்தகங்களை 'மனம்போல வாழ்வு' 'அகமே புறம்' என்ற அழகான தலைப் பெயர்களுடன் இவர் சிறையிலே தமக்குக் கிடைத்த ஓய்வு நேரங்களில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். பிள்ளை அவர்கள் மொழி பெயர்த்தவை என்று இந்த ஜேம்ஸ் ஆலன் புத்தகங்கள் மீது எனக்கு ஒருவகைப் பற்று உண்டு.

வேறுவகையிலும் திரு. சிதம்பரம் பிள்ளை சிறையிலே தமிழ்த்தொண்டு புரிந்திருக்கிறார். திருக்குறள் ஆராய்ச்சியையும் அங்கே விசேடமாகச் செய்திருக்கிறார். திருக்குறளுக்கு மணக்குடவர் என்ற பழைய உரையாசிரியர் எழுதியிருந்த உரையை வ. உ. சி. புதிதாக அச்சிட்டு வெளியிட்டதும் அந்த உரையையும் நானும் ஆவலாகப் படிக்கத் தொடங்கினேன். இவர் சொந்தமாகக் குறளுக்கு எழுதிய உரையும் வள்ளுவர் கல்வியில் மேலும் மேலும் பயிற்சி பெற்று ஆராய்ச்சி நடத்த எனக்கு ஒரு தூண்டுகோலாகத் தோன்றியது. தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர் எழுதிய உரையை இவர் வெளியிட்டபின், நானும் பொருளதிகாரத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

பிள்ளையின் குழந்தையுள்ளம்

சிதம்பரம் பிள்ளை, சிறைப் புகுந்த காலத்தில், சிறை வாசம் என்றால் எல்லோருக்கும் ஒரே நடுக்கம்தான் என்பது மட்டுமல்ல; அது ஒரு பயங்கரமான சமூக அவமதிப்பும் கூட! பின்னாலில் காங்கிரஸ்தாரர்கள் அனுபவித்த சிறைவாசம் அன்று, வ. உ. சி. அன்று, சிறை புகுந்து அடைந்த நரகவாசம். தங்கள் ஆட்சிக் கொடுமையை ஒழிக்கத் துணிந்தவரை அநாகரிகக் கொடுமையுடன் தண்டித்துச் சிறையிலும் வேண்டுமென்றே மிகவும் கொடுமையாக அதிகாரிகள் நடத்தி வந்தார்கள். ஆனால் அத்தனை கஷ்டங்களும் இவர் உடலை வருத்தினவே அன்றி, வீர உள்ளத்தைக் கெடுத்து விடவில்லை. இந்த வீர உள்ளம் ஸாராம்சத்தில் ஒரு ஞானக் குழந்தையுள்ளந்தான்!

* திரு. சிதம்பரம் பிள்ளை கோயம்புத்தூரில் சிறைவாசம் செய்த காலத்திலே சுமார் ஓராண்டு நாளும் கோயம்புத்தூரில் தங்க நேர்ந்தது எனக்குக் கலாச்சாலைத் தலைவராக இருந்து பிறகு கன்வி இலாகா அதிகாரியாகிவிட்ட ஹர்பெர்ட் சாம்பியன் முதலானவர்களுக்கு நான் தமிழாசிரியராக இருந்த காலம் அது. கோயம்புத்தூரில், சிறையில், பிள்ளை அவர்கள் மாடுபோலச் செக்கு இழுத்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் கோர நிகழ்ச்சியை அறிந்து, நாடு திடுக்கிட்டது. சிறைக்குள்ளே தள்ளுவேன், பழி கொள்ளுவேன்! என்று பாரதியார் பாட்டிலே வீரகதூரை சொல்லுகிறபடி 'ஐயோ, பழி கொண்டாரே!' என்று துடித்தேன்.

‘இன்னிலை’ என்ற ஒரு தூலைப் பதினெண்கீழ்க் கணக்குகளில் ஒன்று என்று இவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். அதன் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பழைய ஏட்டின் பிரதியென்று ஒரு பண்டிதர் இவர் கையில் கொடுத்தார். அவரை நம்பித்தான் சிதம்பரனார் அதை வெளியிடலானார். உண்மையில் அந்தப் பிரதி ஒரு விசுவாமித்திர சிருஷ்டிதான்! அதற்காக அவர் சிதம்பரனாரிடம் பணம் பெற்றுக்கொண்டார். அதே போலிப்புலவர் பேரறிஞர் வ.வே.சு. ஐயரையும் ஒரு தடவை ஏமாற்றிவிட்டார்!

பிள்ளையின் குழந்தையுள்ளத்திற்கு இன்னும் ஓர் உதாரணம் நினைவிற்கு வருகிறது. ரஸிகமணி டி. கே. சி. கம்பன் பாடல்களைத் திருத்தி வருகிறார் என்று, திரு. சிதம்பரம் பிள்ளையும் திருக்குறளையே திருத்த ஆரம்பித்து விட்டார்! ஒரு சமயம் என் நண்பர்களில் ஒருவரிடம் சிதம்பரம் பிள்ளை தமது திருத்தங்களில் சிலவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவரும் ஒரு சீடரைப் போல் அந்தத் திருத்தங்களைக் குறித்துக் கொண்டிருந்தார். திரு. சிதம்பரம் பிள்ளை விடைபெற்றுச் சென்றபின், அந்த நண்பர் என்னை நோக்கித் தாம் அந்தப் பாடப் பதங்களை ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்றும், அந்தப் பெரியாரின் பொன்னான குழந்தையுள்ளத்தைப் புண்ணுக்க வேண்டாமென்றே அந்தத் திருத்தங்களை எழுதிக் கொண்டதாகவும் சொன்னார்!

திரு சிதம்பரம் பிள்ளையின் தமிழ்க் காதலையும், ஆராய்ச்சித் திறனையும் கூட வேசாக மதிப்பிடுவது சரியன்று. சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றபின் இவர் வறுமைக்கு உட்பட்டிருந்தார். தமிழ்நாடு இவருக்கும் இவரது முயற்சிகளுக்கும் ஆதரவு தரவில்லை. அப்படியிருந்தும், தமிழ்க்காதலிலே, தமிழ் ஆராய்ச்சியிலே தமது துயர்களை மறக்க முயன்றார்.

நெருங்கிப் பழகினேன்!

திரு. சிதம்பரம்பிள்ளை ஐஸ்டிஸ் கட்சியை அபிமானித்து, அந்தச்செல்வாக்கினால் கோவிலப்பட்டியில் வழக்கறிஞராக இருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டும் பார்க்கப்போனேன். பாரதியார் இறந்து போன மறுவருஷம் என்று ஞாபகம். மாணுக்கனாக இருந்த காலத்தில் நான் இவரைத் தூத்துக்குடியின் பிரபல வழக்கறிஞராகவும் தேசப் பெருந்தலைவராகவும் பார்த்திருந்த கண்களால் கோயிலப்பட்டியில் சாதாரண வழக்கறிஞராக உழைத்து வந்ததையும் பார்த்தேன். என் பிள்ளைப் பிராயத்தில் அரசியல் குருவாக என்னால் மதிக்கப்பட்டிருந்த பெரியார் சற்றும் கூச்சமின்றி என்னை ஒரு தோழனாக மதித்துப் பழகத் தொடங்கிவிட்டார். நாங்கள் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களானோம்.

இந்த நிலைமையிலும், பிள்ளை அவர்க்கு வகுப்புப் பகைமையாவது வகுப்புவாத உணர்ச்சியாவது சிறிதும் கிடையாது. தேசிய உணர்ச்சியைக் காட்டிலும் இலக்கிய உணர்ச்சி அதிகமாக இருந்தது என்று சொல்லலாம். நான் பார்த்தபோதெல்லாம் திருக்குறளும் கையுமாயிருப்பார். கம்பராமாயணத்திலும் விசேஷ விருப்பம் உண்டு.

அப்போது நான் கோயில்பட்டியில் கம்பராமாயணச் சொற்பொழிவுகள் செய்தேன். திரு சிதம்பரம்பிள்ளை தவறாது வருகை புரிந்து சிறப்பித்தார். தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்ததும் உண்டு. வன்னுவரையும். கம்பனையும் தமிழர் அனைவரும் கற்க வேண்டுமென்று இவர் அந்த நாளில் அடிக்கடி நண்பர்களிடம் கூறுவதுண்டு. 'அது தர்ம சாஸ்திரம்; இது சகோதர தர்ம சாஸ்திரம்; அதன் விளக்கம் இது' என்று கூறுவார்.

ஒரு சமயம் ராவணனுடைய கிங்கரர்கள் அனுமனால் வதம் செய்யப் பட்டதை வருணிக்கும் பகுதியைப் பிரசங்கத்தினிடையே குறிப்பிட நேர்ந்தது. 'அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக அவிந்து போனார்கள்' என்பதற்குக் கவிஞன் உபமானம் காட்டுகிறான். ஒரு நீதிமன்றம். அங்கே சாட்சிக் கூட்டில் நிற்கிறான் ஒருவன். அஞ்சாமல் நெஞ்சறியப் பொய் சொல்லுகிறான், ஏதோ, லாபம் கிடைத்துவிடும் என்று. ஆனால் கிடைப்பதென்ன? 'ஐயோ வம்ச நாசமாகப் போகிறானே!' என்று ஒரு காட்சியை அகக்கண்முன் காட்டி, அப்படிக்கூட்டங் கூட்டமாக அவிந்து போகிறார்கள் போர்களத்திலே கிங்கரர்கள் என்பதை உணர்த்துகிறான் கவிஞன். இப்படிப் பாட்டை நான் விளக்க முயன்றதும் திரு. சிதம்பரம் பிள்ளை மாலைமாலையாகக் கண்ணீர் வடித்தார்.

நானும் மற்றவர்களும் அதிசயமாய் இவரை உற்று நோக்கினோம். தழதழத்த குரலில் இவர் எங்களை நோக்கி "சாட்சிகள் மட்டுமா? வக்கீல்களாகிய நாங்களும் அப்படித்தானே சிலசமயங்களில் நெஞ்சாரப் பொய் சொல்லவும் துணிகிறோம் நீதிக்கோயிலிலே?" என்று சொன்னார். 'என்ன தங்கமான இதயம்!' என்று நான் திகைத்து, 'இன்று இவரைப் புதிதாக அறிந்து கொண்டோம்' என்று எண்ணமிடலானேன்.

பிரசங்கம் முடிந்ததும் திரு பிள்ளை அவர்கள் என்னைத் தம் இல்லத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். 'நீங்கள் சொன்ன அந்தப்பாட்டைக் கேட்ட பிறகு இந்த வக்கீல் தொழிலும் பாவமானதுதான், விட்டுவிடலாமா என்றே தோன்றுகிறது' என்றார். திருக்குறளை ஒதி ஒதிப் பண்பட்டிருந்த உள்ளத்தை அந்தக் கம்பன் பாட்டு அந்தப் பாடுபடுத்தியதில் அதிசயம் இல்லை என்று எண்ணினேன்.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்பும் நான் இவரைச் சந்தித்தது உண்டு. மறுபடியும் சுதந்திர உணர்ச்சியும் அதிகரித்திருக்கக் கண்டேன். நாடோ அந்தக் கடைசிக் காலத்திலும் இவரை உள்ளபடி உணர்ந்து கௌரவிக்கத் தவறிவிட்டது என்றே நினைக்கிறேன்.

1936-ம் ஆண்டின் இறுதியில் திரு. சிதம்பரம் பிள்ளை இறந்ததைக் கேள்வியுற்றதும் இளமைப் பருவத்திலிருந்து நான் இவரால் அடைந்திருந்த நன்மைகளை நினைத்து நினைத்து வருந்தினேன். தமிழிக்காதலிலும், தேசக் காதலிலும் எத்தனையோ பெரியோர்களுக்குக் கடன் பட்டிருக்கிறேன். பாரதியாருக்குப் பெரிதும் கடன்பட்டிருக்கிறேன். எனினும் பிள்ளை அவர்களுடன் பழகியது போல் பாரதியாருடனும் நான் நெருங்கிப் பழகியதில்லை.

தமிழ் நாட்டிலே தேசிய இயக்கம் நிலைபெறுவதற்கு ஒரு பெருங்காரணமாக இருந்த திரு. சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு என் வாழ்க்கையை உருவாக்கியதிலும் ஒரு முக்கியமான பங்கு உண்டு.

நியாயவாதி சிதம்பரம் பிள்ளை

பரலி. ச. நெல்லையப்பர்

கப்பலோட்டிய தமிழன் என்று நாடெங்கும் போற்றப்படும் தேச பக்தர் சிதம்பரம் பிள்ளை 1936-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18-ஆம் தேதி நம்மை விட்டுப் பிரிந்தார். அவரது திருநாளை இன்று நாடெங்கும் கொண்டாடுகிறார்கள். சிறந்த தேச பக்தர் என்றும் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த வீரரென்றும் சிறந்த பேச்சாளர் என்றும் சுமார் ஐந்தாண்டுகள் சிறைக் கோட்டத்திலிருந்த தியாகியென்றும் மட்டும் கப்பலோட்டிய சிதம்பரம் பிள்ளையைப் பற்றி நாட்டு மக்கள் நன்றாய் அறிவார்கள்.

சிறந்த நியாயவாதி

ஆனால் அவர் அந்தக் காலத்தில் “மெட்ரிக்குலேஷன்” பரீட்சை மட்டும் பாஸ் செய்து இரண்டாவது வகுப்பு வக்கீலாக இருந்த போதிலும் வழக்குகளை நடத்துவதில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பேர் பெற்ற நியாயவாதியாக விளங்கினார் என்பதைப் பலர் அறியார்கள். அந்தக் காலத்தில் அவருக்குப் பெரிய பேரையும் புகழையும் உண்டு பண்ணிய ஒரு வழக்கைப் பற்றித் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் வயது முதிர்ந்த பெரியோர்கள் நினைவில் வைத்திருக்கிறார்கள்.

சிதம்பரனார் பெரும்பாலும் கிராமியினல் வழக்குகளில் எதிர்பக்கம் வக்கீலாகத் தோன்றி வாதிப்பது வழக்கம். குறுக்கு விசாரணை செய்வதில் பிள்ளையவர்கள் பெரிய நிபுணர். சமயோசிதமான கேள்விகள் கேட்பதில் அவருக்கு நிகரான வக்கீல் அந்தக் காலத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் எவரும் இல்லை. எத்தகைய சாட்சிகளும் அவரது குறுக்குக் கேள்விகளில் திணறி விடுவர்.

கொலை வழக்கில் விடுதலை

சிதம்பரனார் நடத்திய ஒரு கொலைவழக்கு இன்று குறிப்பிடத் தக்கது. குலசேகரநல்லூர் என்ற சிறு ஊரில் ஓர் ஆச்சாரி கொலையுண்டதாக வழக்கு. ஆச்சாரி பெரிய போக்கிரி. அவனை ஒரு வைக்கோல் போர் உள்ள களத்தில் துரத்தியடித்து, வேட்டையாடிக் கொலை செய்ததாக வழக்கு. அதில் எதிரிகள் எழுவர். ஆறு எதிரிகள் முன்னரே அகப்பட்டு, பல ஆண்டுகள் சிறைவாச தண்டனை அடைந்தனர்.

ஆறுமுகத் தம்பிரான்

ஆனால் முதலாவது எதிரி அகப்படவில்லை. அவர் ஆறுமுகத் தம்பிரான் என்ற சாமியார். போலீசாரின் விண்ணப்பத்தில் அழகப்பப் பிள்ளை என்று அவர் பேர் கண்டிருந்தது. கொலை நடந்தவுடன் அவர் தம்மீது அநியாயமான

பழி ஏற்படுமென்று அஞ்சி திருவாவடுதுறை மடத்தில் சேர்ந்து சாமியாராகி ஆறுமுகத் தம்பிரான் என்ற பேருடன் சிதம்பரத்தில் உள்ள திருவாவடுதுறை மடத்தின் தலைவராய் விட்டார்.

1903-ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் கொலை நடந்தது. ஆறு ஆண்டு களுக்குப் பின்னர் ஓட்டப்பிடாரம் போலீஸ் பெரிய கான்ஸ்டேபிள் சிவ சிதம்பரம் பிள்ளை யென்பவர் மணியாச்சி ஸ்டேஷனில் தம்பிரானைக் கைது செய்தார். கைதி ஓட்டப்பிடாரம் சப் ஜெயிலில் ரிமாண்டில் வைக்கப் பட்டார். அந்தக்காலத்தில் அங்கே பஞ்சாபகேச ஐயர், பி.ஏ., பி.எல். என்பவர் சப் மாஜிஸ்ட்ரேட்டாயிருந்தார். அவர் மிகவும் திறமைசாலி. ஆனால் லஞ்சப் பழக்கம் இல்லாதிருந்தால் அவர் பெரிய பதவிகளை அடைந்திருப்பார். கொலைவழக்கு இந்த பஞ்சாபகேச ஐயரிடம் விசாரணைக்கு வந்தது. போலீசாரைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் தம்பிரானை நிரபராதி என்று சொன்னார்கள். அவ்வாறிருந்தும் அவர் தம்பிரானை ஜாமீனில் விடுதலைசெய்ய மறுத்துவிட்டார். அதற்குக் காரணம் அந்தக்காலத்தில் பலவாறாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

சிதம்பரனார் தோன்றல்

தம்பிரான் சிதம்பரனாரின் உறவினர். மைத்துனர் முறை. மேலும் பஞ்சாபகேச ஐயர் மற நெறியில் செல்லாது அறநெறியில் ஒழுக்குமாறு செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருந்தது. அந்த வழக்கை நடத்த வேண்டுமென்று தம்பிரானின் உறவினர் ஒருவர் சிதம்பரனாரை வேண்டிக் கொள்ள அவர் அதற்கு இணங்கினார். ஜில்லா மாஜிஸ்ட்ரேட்டான கலெக்டரிடம் மனுக் கொடுத்ததில் அவர் அதனை தூத்துக்குடிக்கு ஜாயிண்டு மாஜிஸ்ட்ரேட்டிற்கு மாற்றி விட்டார்.

வாலேஸ்துரையின் நேர்மை

அப்பொழுது தூத்துக்குடி சப் கலெக்டராக இருந்தவர் ஈ. எச். வாலேஸ் எம். ஏ., ஐ. ஸி. எஸ். அவர் சிதம்பரனாரின் சொந்த ஊரான ஓட்டப்பிடாரத்தை அடுத்த புதியம்புத்தூரில் வழக்கை விசாரணை செய்யத் தொடங்கினார். இரண்டு பக்கம் கட்சிக்காரர்களும், சாட்சிக்காரர்களும், உறவினர்களும், நண்பர்களுமாகச் சேர்ந்த கூட்டம் ஒரு திருவிழாப் போலிருந்தது. சர்க்கார் பக்கத்தில் மதுரை வக்கீல் ரங்காச்சாரியும் திருநெல்வேலி வக்கீல் பழனியாண்டி முதலியாரும் ஸ்பெஷல் பப்ளிக் பிராசிக்யூட்டர்களாகத் தோன்றி வாதித்தனர். வாதிப் பக்கம் சாட்சி விசாரணை தொடங்கியது. அவர்களை சிதம்பரனார் குறுக்கு விசாரணையில் திணற அடித்தார். போலீஸார் கூட குறுக்கு விசாரணையில் தைரியமாகப் பதில் சொல்ல முடியாமல் விழித்தார்கள். ஒன்றிருக்க ஒன்றைச் சொன்னார்கள்.

விடுதலை

வாலேஸ் துரைக்கு வழக்கின் போக்கு தெரிந்து விட்டது. எதிரி பக்கம் சாட்சி விசாரணை இல்லாமலே வழக்குத் தள்ளுபடி செய்யப் பட்டது. தம்பிரானும் விடுதலை அடைந்தார். இந்த வழக்கை ஆதிமுதல்

கவனித்துக்கொண்டிருந்த உதவிப் போலீஸ் சூப்பிரிண்டென்டென்ட் பிளாக்ஸ்டான் சிதம்பரனாரின் நியாய வாதத்தையும் வாக்குவன்மையையும் கண்டு வியந்து அவரது கையைப் பிடித்துக் குலுக்கித் தமது மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

அந்தக் காலத்தில் பெருங் கிளர்ச்சியை விளைத்திருந்த இந்தக் கொலை வழக்கின் முடிவு சிதம்பரனாரின் புகழை திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் அதிகப் படுத்தியது. தூய வெண்ணீறு அணிந்து, ஆகத்தில் அக்க மணி புனைந்து, உருவின் மிக்க உடம்புகொண்ட சடைமுடித் தம்பிரான் சுவாமிகள் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தமக்கு நன்றி செய்த சிதம்பரனாருக்குச் சிதம்பரத்தில் ஒரு சிறந்த விருந்து அளித்தார். பிற்காலத்தில் சிதம்பரனார் சிறை புகுந்து விடுதலை அடைந்து சென்னைக்கு வந்தபொழுது அவரைப் பரிவுடன் வரவேற்று அவருக்குப் பொன்னாடை புனைந்து போற்றியவரும் இந்த ஆறுமுகத் தம்பிரானே யாவார்.

மேற்கூறிய கொலை வழக்கை விசாரணை செய்து நீதி புரிந்த வாலேஸ் துரைதான் பிற்காலத்தில் சிதம்பரனார் மீது ராஜத்துவேஷ வழக்குகள் ஏற்பட்டபொழுது அவற்றை விசாரித்து 'கமிட்' செய்த ஜில்லா மாஜிஸ்ட்ரேட் ஆவார். பின்னும் பல ஆண்டுகள் கழித்து இதே வாலேஸ் துரை சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் ஒரு நீதிபதியாக அமர்ந்திருந்தார். அப் பொழுது சிதம்பரனார் சிறைக்கோட்டிலிருந்து விடுதலையடைந்து சென்னை வந்தார். பிழைப்புக்கு வேறு வழியில்லாமையால் உத்தியோகத்தையே திரும்பவும் நாடினார். அரசாங்கத்தை எதிர்த்து, சிறை சென்ற ஒருவருக்கு மீண்டும் வக்கீல் பதவி கிடைப்பது கஷ்டமாயிருந்தது. ஆனால் சிதம்பரனாரின் விண்ணப்பத்தைக் கண்ட வாலேஸ் துரை, அதனை அனுதாபத்துடன் ஆதரித்து அவருக்கு வக்கீல் உத்தியோகம் கிடைக்கும்படிச் செய்தார். அந்த வாலேஸ் துரையின் பேரைத் தமது மைந்தர்களில் ஒருவருக்கு இட்டு, பின்னையவர்கள் தமது பெரு நன்றியை விளங்கச் செய்தார். *

சிறை வாழ்க்கைக்குப்பின் வ. உ. சி.

எஸ். வையாபுரி பிள்ளை

வ. உ. சி. யின் விடுதலையின் பின், அவர் ஒரு புது மனிதராக மாறிவிட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும். இதுவரையும் தேசிய விஷயங்களில் உழைத்து வந்தவர் இப்பொழுது தமதுதாய்மொழியாகிய தமிழின்பொருட்டு உழைக்க முன்வந்து சென்னையிலேயே சில ஆண்டுகள் தங்கினார். அப்பொழுது தொல்காப்பியத்தை இவர் கற்றுக்கொண்டிருந்த சமயம். எந்த நூலை எடுத்தாலும் இவர் முன்பிருந்த நூலாசிரியர் கூறியதனை அலசிப்பார்த்துப் புதிய உரை காணுவதிலே முயன்றுவருவார். இலக்கணம் முதலிய விலங்குகளை யெல்லாம் இவர் அறவே களைந்து எறிந்து விடுவார். துணிகரமும் உணர்ச்சி வேகமும், எதனையும் தன்னிலையிலிருந்து நோக்கும் நேர்மையும் இவரது முக்கியமான இயல்புகள். எளிமையாக உரைகளிருத்தல் வேண்டும் என்ற பெருங் கருத்துக் கொண்டவர். தொல்காப்பித்திற்கு இளம் பூரணர் இயற்றிய உரை எளிதாக இருத்தல் கண்டு அதனை அச்சிடும் தொழிலில் இவர் முயன்றார். இதனைத் தெரிந்த நெல்லைஅறிஞர் ஒருவர் இவருக்கெனப் பிரதிகள் சிருஷ்டித்துக் கொடுக்க முன் வந்தனர். என்னிடம் இளம் பூரணர் உரைப் பிரதி இருப்பதாகத் தெரிந்து எனக்கு வ. உ. சி. 1913ல் ஒரு கடிதம் எழுதினார். இக் காலம் முதல் வ. உ. சி. யும் நானும் நெருங்கிய இலக்கியத் தோழர்களாய் விட்டோம். தொல்காப்பியம் பற்றி எனக்குப் பல விஷயங்களை எழுதி வந்தார்கள். நானும் இவர்களுக்குப் பல கடிதங்கள் எழுதியுள்ளேன். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் இவர்களால் வெளியிடப் பெற்றது. பொருளதிகாரத்தில் முதல் இரண்டு இயல்களும் இவர்களே பரிசோதனை செய்து வெளியிட்டார்கள். இவ்விஷயத்தில் சென்னையில் இவர்களுக்கு உதவி புரிந்து வந்தவர்கள் திரு. செல்வக்கேசவராய முதலியாரவர்கள். நாங்கள் இலக்கியத் தோழர்களாயிருந்தும், பல ஆண்டுகளாக ஏகதேசமாகவேனும் சந்தித்து வந்தோம் என்றுகூடக் கூறமுடியாது. கடிதப் போக்குவரத்திலேயே எங்கள் நட்பு அமைவுற்றது.

நெடுங்காலத்திற்குப் பின், 1926-ம் ஆண்டு இறுதியில் நான் சென்னைத் தமிழ் லெக்ளரிகன் பதிப்பாசிரியனாக வந்து சேர்ந்தேன். அப்போது வ. உ. சி. அவர்கள் வக்கீலாகத் தொழில் புரியத் தூத்துக்குடிக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். ஒரு முறை சென்னை மயிலாப்பூரில் இந்து மத பரிபாலன சபையின் கமிஷனராக இருந்த திரு. டி. கே. சிதம்பரநாதமுதலியாரவர்கள் வீட்டிற்கு நானும் எனது நண்பர் பி. ஸ்ரீ. ஆச்சார்யாவும் சென்றிருந்தோம். அப்பொழுது அங்கே வ. உ. சி. இருந்தார்கள். இவர்களோடு வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

எங்கள் பேச்சு முக்கியமாகத் திருக்குறளின் உரையைப் பற்றியதாக இருந்தது. பரிமேலழகர் உரை பல இடங்களில் பிழையாயுள்ளது எனவும்

முதல் நான்கு அதிகாரங்கள் வள்ளுவர் இயற்றியன அல்ல எனவும் பிள்ளையவர்கள், தங்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள ஆவேசத்தோடு பேசினார்கள். நான் இவர் பேச்சினிடையில் புகுந்து, சிறிதும் உணர்ச்சிக்கு இடங்கொடாத படி, பரிமேலழகர் உரையின் போக்கைப் பற்றியும், பொதுப்பட அதன் சிறப்புகளைப் பற்றியும், முதல் நான்கு அதிகாரங்களின் அமைப்பைப் பற்றியும், சில வார்த்தைகள் பேசினேன். எனது அமைதியும் தருக்க நெறிபிறழாத பேச்சும், ஆழ்ந்த தமிழ் உணர்ச்சியும், பிள்ளையவர்களைப் பிணித்து விட்டன என்று சொல்லலாம். இதன் காரணமாக, இவர்கள் என்னிடம் மிக்க அன்பும், நம்பிக்கையும் கொண்டுவிட்டார்கள். பல்வேறு வகையான எனது இலக்கிய முயற்சிகளைத் தெரிந்து பெரிதும் ஆதரவு காட்டினார்கள். எனக்கு வேண்டும் ஏட்டுப் பிரதிகளை வரவழைத்துக் கொடுப்பதாக வாக்களித்தார்கள். அவ்வாறே இவர்கள் மறையும் வரை உதவி புரிந்தும் வந்தார்கள். மேற்குறித்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிற்பாடு, அவர்கள் சென்னைக்கு வரும்பொழுதெல்லாம் என்னைக் காணாது திரும்புவதில்லை. என்னோடு சில பொழுது தங்கியிருத்தலும் வழக்கம்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் மற்றை ஏழு இயல்களையும் வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆத்திரம் வ. உ. சி. அவர்களுக்கு மிகுதியாயிருந்தது. அவற்றை நான் பதிப்பித்து வெளியிடுதல் வேண்டும் என்று வ. உ. சி. அவர்கள் விரும்பினார்கள். இவர்களிடம் ஆணையை நானும் மேற்கொண்டு தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் முழுமையும் பதிப்பித்தேன். அப் பதிப்பு எங்கள் இருவர் பெயராலும், வாவின்ளா ராமசாமி சாஸ்துருது பதிப்பகத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ளது.

எனக்கு ஏடு தேடி அளிக்கும் உதவியை எவ்வளவு உள்ளன்போடு இவர்கள் செய்து வந்தார்கள் என்பது ஒரு செய்தியால் தெரியவரும். பல அன்பர்களுக்கும் கடிதம் எழுதி ஏடுகளைப் பெற்று எனக்கு அனுப்பியதோடு தாமே நேரில் என்னுடன் வந்து ஏடு பெற்றுக் கொடுத்ததும் உண்டு. ஒரு முறை ஆழ்வார்திருநகரியில் தங்களுக்கு நெருங்கிய உறவினரான தாயவலம் தீர்த்தான் கவிராயர் வயிச்சத்தினர் வீட்டிற்குத் தாம் தூத்துக்குடியிலிருந்து வருவதாகவும், அச்சமயம் என்னை அங்கு வரும்படியாகவும் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். விடுமுறைக் காலமானதால் எனக்கும் செளகரியம் இருந்தது. அவர்கள் கடிதத்தின்படியே அங்குச் சென்று ஏட்டுச்சுவடிகளை பரிசோதித்து வேண்டும் சுவடிகளை எடுத்து வந்தேன்.

அவர்கள் இறுதியாகக் காட்டிய அன்பினைக் குறித்து மட்டும் இங்கே கூறி அமையலாம் என்று நினைக்கிறேன். 1936-ல் சென்னை சர்வ கலாசாலையில் தமிழாராய்ச்சித்துறைத் தலைவரது நியமனம் நடைபெற இருந்தது. அதற்கு நான் முயன்று வந்தேன். எனது உற்ற நண்பர்கள் போல் பாவித்து ஒழுக்கி, யாதொரு தகுதியுமற்ற தமக்கு அந்த வேலை கிடைக்க வேண்டும் என்று சிலர் முயற்சி செய்ததும் உண்டு. அச்சமயம் வ.உ.சி. அவர்கள் சென்னைக்கு வரவேந்தது. பிறர் செய்யும் முயற்சிகளையெல்லாம் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டு தாமே என்னிடம் வந்து, இம்முயற்சியில் நான் வெற்றி பெற

வேண்டும் என்று எடுத்துக் கூறினார்கள். நாங்கள் இருவரும் பதிப்பித்த தொல்காப்பியப் பிரதிகள் சில தந்து, அவற்றை நியமனக் கமிட்டி அங்கத்தினர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். உள்ளத் தாய்மையோடு கூறிய இந்த மொழிகள் எனக்குப் பெரியதோர் ஊக்கத்தைக் கொடுத்தன. இம் முயற்சியில் நான் வெற்றியும் பெற்றேன். இந் நிகழ்ச்சிக்குப் பின்பு விடுமுறைக் காலத்தில் நான் திருநெல்வேலியிலிருந்து தூத்துக்குடிக்கு வந்து வ. உ. சி. அவர்களைச் சந்தித்தேன். நாங்கள் இருவரும் ஒருநாள் முழுவதும் கலந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம். இதுவே வ. உ. சி. அவர்கள் எனக்கு அளித்த கடைசிக் காட்சி.

நாட்டுப் பற்றும் மொழிப்பற்றும் நெருங்கிய சம்பந்தமுடையன. மொழிப்பற்றிலே தொடங்கி அதிலேயே நான் வாழ்ந்து வருகிறேன். தேசப் பற்று மொழிப்பற்றின் அடுத்தபடியாகத்தான் என் உள்ளத்தில் நிலவுகிறது. நாட்டுப் பற்றில் வ. உ. சி. அவர்கள் முனைந்து நின்று, பிற்காலத்தில் மொழிப் பற்றில் அமைந்துவிட்டார்கள்.

வ. உ. சி. அவர்களை நான் மறக்க முடியாது. அவரது சீரிய குணங்களை நினைக்குந்தோறும் எத்தனை சிறந்த தமிழ்ப் பெரியாரை நாம் இழந்து விட்டோம் என்ற உணர்ச்சி மேலிட்டெழுகின்றது. அவர்களது உள்ளம் அன்பினால் எப்பொழுதும் குழைந்து நின்றது. கொழுந்து விட்டெரியும் அனல்போல, தேசபக்தியும் தாய் மொழிப்பற்றும் அவரது ஆன்மாவில் எப்பொழுதும் கனன்று ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தன. இப் பெருமகனா ரிடத்து அமைந்து கிடந்த பின்னையையுள்ளம் தனிப்பட்ட வசீகர சக்தி வாய்ந்தது.

வ. உ. சி.யின் சரீரம் மறைந்துவிட்டது. ஆனால் அவரது பெரும் புகழ் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் என்றும் ஒளிரீர்துகொண்டிருக்கும். *

பழைய நினைவுகள்

பெ. நா. அப்புஸ்வாமி

நான் வ. உ. சி.யை முதலில் தெரிந்துகொண்ட சில ஆண்டுகளுக்குப் பின், திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரியில் எப். ஏ.-யில் 1908ல் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கு முந்திய ஆண்டு, 1907ல் நான் சென்னையில் படித்துவந்தபோது, பின் சந்திரபால், திருவல்லிக்கேணிக் கடற்கரையில் பெரு முழக்கப் பேருரைகளை நிகழ்த்தக் கேட்டேன். வங்காளப் பிரிவினை காரணமாகக் கொதித்தெழுந்தவர்களுள்ளும் சுதந்திரத் தீயைப் பற்றி எழச் செய்தவர்களுள்ளும் அவர் ஒருவர். 'சுதேசி' 'அயல் நாட்டுப் பண்ட பகிஷ் காரம்' என்னும் கூச்சல்கள் தமிழ் நாட்டிலும் எழத் துணை செய்தவர். இந்த உணர்ச்சி தென்னாட்டில் எங்கும் அத்தகைய மனப் போக்கு உடைய வர்களிடையே பரவிற்று. வ. உ. சி. யும் அவர்களில் ஒருவர். அவர் செய்த சிற்சில செயல்களின் காரணமாக 1908ம் ஆண்டில் அவர் சிறைப்படுத்தப் பட்டார்.

அதைக் கேட்ட திருநெல்வேலி மக்களில் பலர் ஆவேசம் கொண்டார்கள். பெருங் கூட்டமாகத் திரண்டார்கள், கடைகளை அடைக்கச் செய்தார்கள். கற்களை வீசினார்கள். இந்துக் கல்லூரி வாயிலில் பெருங் கூட்டம் திரண்டது. கல்லூரிக்கு சைக்கிளில் ஏறி வந்துகொண்டிருந்த ஹெர்பெர்ட் சாம்பியன் (இவர் பின்னர், சைதாப் பேட்டை ஆசிரியர் கல்லூரித் தலைவராகவும், அதன் பின்னர் கல்வித்துறை நெறியாளராகவும் பணிபுரிந்தார்.) 'பாரி அன்ட் கம்பெனி' அலுவலகத்திற்கு விரைந்துசென்று கூட்டத்திலிருந்து தப்ப வேண்டி யிருந்தது. அன்று அக் கூட்டத்தார் அனைவரும் சிதம்பரம் பிள்ளையின் பெயரை முழங்கினார்கள். அவ்வாறு முழங்கிய வண்ணம், தெருக்களில் உள்ள விளக்குகளை எல்லாம் உடைத் தார்கள். திருநெல்வேலி டவுனில் உள்ள நகராட்சி அலுவலகத்தையும் (அப்போது அது முன்சிப்பாவிட்டி என்றே வழங்கப்பட்டது). போலீஸ் ஸ்டேஷனையும் தீக்கு இரையாக்க முயன்றார்கள். நகராட்சி அலுவலகம் பற்றி எரிந்து, தீக்கு இரையாகிவிட்டது. போலீஸ் ஸ்டேஷன் தப்பிற்று.

அக் கலகக்காரர்கள் எங்கள் கல்லூரி வாயிலில் கூச்சலிட, கல்லூரித் தலைவர் தப்பி ஓடிவிட, கல்லூரியின் கீழ் அதிகாரிகள்-கூட்டத்தின் விருப்பத் துக்கு, உத்தரவுக்கு, இணங்க-அதைமுடிவிட்டார்கள். நாங்கள் அச்சத்தோடு வீடு சென்றோம். ஒவ்வோர் வீட்டின் வாயிற் கதவும் அடைக்கப்பட்டது நான் அப்பொழுது வீரராகவபுரத்தில் இருந்தேன். எனது தந்தையின் மிக நெருங்கிய நண்பர் பி. என். வெங்கடாசலம் ஐயரின் வீட்டு இரண்டாவது மாடியில் ஏறி, அவருடைய மகனும், நானும் ஒன்றரை மைலுக்கு அப்பால் திருநெல்வேலியில் எரியும் கட்டடப் புகையைக் கண்டோம். எங்கும் கூட்டமாகச் சென்று, ஆரவாரம் செய்யும் ஓசை காதிவிழந்தது. அன்று மாலையில் போலீஸார் துப்பாக்கிப்பிரயோகம் செய்ய வேண்டி யிருந்தது என்றும், அதனால் சிலர் இறந்தனர் என்றும் கேட்டு வருந்தினோம்.

அவ்வாறு நடக்கப்போகிறது என்று வ. உ. சி. கருதவே இல்லை என்பது எங்களுக்கு நிச்சயம். அறியா மக்கள் (கூட்ட வெறியில்) செய்த அட்டூழியங்களே இவை என்பது அப்போதும் எங்களுடைய மனத்தில் பட்டது. அந்த நினைவுகளை ஒருநாளும் மறக்க முடியாது.

மொழி பெயர்ப்பாளர்

இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நான் சென்னையில் பி. ஏ. வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது வ. உ. சி. சிறைச்சாலையில் இருந்தார். அங்கே அவர் ஜேம்ஸ் ஆலன் எழுதிய நூல்கள் சிலவற்றை மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் எனது தந்தையார் ஜேம்ஸ் ஆலனின் ஆங்கில நூல்களைவாங்கி அனுப்புமாறு எனக்கு எழுதினார். நானும் அவற்றை வாங்கி, விரைவில் படித்துவிட்டு அனுப்பினேன். இப்படி என் தந்தைக்கு ஆலன்மீது ஏற்பட்ட ஈடுபாடு, தனியாகத் தோன்றியதா அல்லது சிதம்பரம்பிள்ளையின் முயற்சியைக் கேள்வியுற்று எழுந்ததா, என்பது எனக்கு நிச்சயம் இல்லை. அந் நூல்கள் முதலில் மொழிபெயர்த்து எப்பொழுது வெளிவந்தன என்பதும் நினைவில்லை. வ. உ. சி. ஒரு 'மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்' என்று அவர்மீது எனக்கு பிற்காலத்தில் (நானும் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளனாக இருந்துவரும் காரணத்தால்) மதிப்பு சிறைய ஏற்பட்டது.

தமிழ்ப் பதிப்பாசிரியர்

வ. உ. சி. சில தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்திருக்கிறார். அவற்றுள் ஒன்று குறள். அது நல்ல பதிப்பு. மற்றொன்று தொல்காப்பியம், இளம் பூரணரின் உரையுடன், இதன் எழுத்ததிகாரப் பதிப்போடு [1928] நானும் சிறிது தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். அந்த நூல் சென்னையில் அச்சேறி வந்தது. நண்பர் வையாபுரிப் பிள்ளை அதை அச்சேற்றும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். 'ஒருவர்க்கு இருவர் மேல்' என்ற முறையிலும், நூலில் உள்ள ஈடுபாட்டின் காரணத்தாலும், நானும் வையாபுரிப் பிள்ளையோடு இருந்து இருவருமாகப் 'புருப்' பார்த்து வந்தோம். பிள்ளையவர்களுக்கு அதைச் சீராகப் பதிப்பிக்கும் பொறுப்பும் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அது மிகவும் கடினமான வேலை. மேல்மேய் காகிதம், மழுங்கிய அச்சு, ஊறும் மை எளிதில் பொருள் விளங்காச் சொற்கள், பிற வேலைகளின் இடையே கவனிப்பு. இவ்வாறு அதைப் புருப் பார்த்து வரும்போது, முன்னால் வெளி வந்த அதிகாரங்களைப் பிரதி செய்து அச்சிட வ. உ. சி. தனியாக எவ்வளவு பாடு பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை நாங்கள் ஒவ்வொரு படியிலும் கண்டோம்.

அப்போது சிற்சில சமயங்களில் வ. உ. சி. சென்னைக்கு வருவார். அப்போதெல்லாம் என்னையும் வந்து காண்பதுண்டு. அந்நாளில் எல்லாம் தமிழுலகம் அவரை அவ்வளவு பாராட்டியதில்லை. ஆனால், உண்மை உழைப்பாளிகள், பாராட்டை நாடி உழைப்பதில்லை; பாராட்டை உதறித் தள்ளா விட்டாலும் கூடப் பாராட்டின் பொருட்டாகவும் உழைப்பதில்லை, ஆயினும், தன்னோடு பழகும் மக்கள் தன்னை உணர்ந்து பாராட்டுகிறார்கள் என்று தெரிந்தால், எத்தகைய மனமும் பூரித்து மகிழும், மேன்மேலும் செயல்புரிய ஊக்கம் பெறும். பாராட்டு இல்லாமையும் பொருட்படுத்தா அத்தகையவரைப் பாராட்டுவது நமது கடமை—காலம் தாழ்த்தியதால் நிரம்பப் பாராட்டுவது தகும்.

என் அரசியல் குரு

பொ. திருகூட சுந்தரம்

என்னுடைய மனத்தில் சிறு வயதிலேயே சுதந்திர விதையைத் தூவினவர் போலீஸ் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டராக இருந்த என்னுடைய தந்தையாரே.

“வந்தே மாதரம்” என்னும் தெய்வீக மழையைப் பொழிந்து அந்த விதையை நீனைத்து முளைக்கச் செய்த பெரியார் நம்முடைய பாரத நாடு ஆங்கிலேயர்க்கு அடிமையாக இருந்து சகல கலைகளையும் இழந்து விட்ட இந்த நாளில் முதல் முதலாகக் கப்பல் ஓட்டிய சுதந்திர மாலுமியாகிய திரு. வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள்.

அவர்கள் 1907-ம் வருஷத்தில் நான் பதினாறு வயது மாணாக்கனாக இருந்த சமயம் திருநெல்வேலி தாமிரவருணி நதி மணலில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு இன்னும் என்னுடைய இதயத்தில் கணீர் கணீர் என்று ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவர் அன்று ஏற்றிய சுதந்திர விளக்கு என்றும் வாடா விளக்காக ஆயிரக் கணக்கான மக்களுடைய மனத்தில் ஐக்கியோதியாக எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தக்காலத்தில் எங்கேசென்றாலும் அரசாங்கம் கண்காணிக்கும் பாக்கியம் திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் கிடைக்கும் படியாகச் செய்தவர் அவரே. ஆம், பிள்ளை அவர்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சுதந்திர பூமியாக ஆக்கிவிட்டார்கள். உலக சரித்திரத்தில் இடம், பெறுமாறு செய்து விட்டார்கள். நம்முடைய கவிச் சக்கரவர்த்தி சுப்பிரமணிய பாரதியாருடைய தேசிய கீதங்கள் பலவற்றிற்கு இலக்கியமாக அமைந்திருந்தார்கள்.

அவர் பாரததேவியின் விடுதலைக்காக அனுபவித்த எண்ணிலா இயம் பொரு இன்னல்களை நீனைத்துப் பார்த்தால்,

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம்
நமனை அஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம்”

என்று முன்னாளில் முழங்கிய நாவுக்கரசருடைய அவதாரமே எனது அரசியல் குருவான வ. உ. சி. அவர்கள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. *

தமிழில் தோய்ந்த உள்ளம்

கெ. அனந்தராமய்யங்கார்

வீட்டில் சிதம்பரம் பிள்ளை குறள் வாசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். வந்தவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லுவார்கள். திருக்குறள் வகுப்புக்களும் நடந்துகொண்டிருக்கும். பழைய வுரைகளை அப்படியே ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். மறுத்துரைப்பார்கள், வேறு பொருளும் சொல்லுவார்கள். பரிமேலழகருரையையும் பலவிடங்களில் மறுப்பார்கள். ஒரு நாள்,

“அன்பிற்கும் உண்டோ அடைகும்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்”

என்ற குறளை விவாதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்பைக் கதவடைத்துத் தாளிட முடியுமா? அன்பிற்குரியவர் கண்ணீர்விடக் கண்டால் சும்மா இருப் போமா? கதவை உடைத்து விடோமா? தான் தெறித்து விடாதா? இந்த ஆற்றலுக்குத் தக்கபடி “பூசல் தரும்” என்பதற்குப் பொருள்கொள்ள வேண்டாமா? என்றெல்லாம் சாதித்தார்கள். ஒரு நாள் பரிமேலழகர் உரையை மறுத்துக் கொண்டே வந்தவர்கள், குறள்மூலம் இடங் கொடாத தால், திருவள்ளுவரையும் மறுக்கத் தொடங்கினார்கள். “ஐயா, உரையைத் தான் மறுத்தீர்களென்று சும்மா இருந்தால் வள்ளுவரையும் மறுக்கிறீர்களே! எனக்கு ஒத்து வராது” என்று வெறுப்பாகச் சொன்னேன். அவ்வளவு யுத்தி வாதம், பிடிவாதமுமாக முற்றிவிடும். பிள்ளையவர்கள் சில நூல்கள் செய்திருந்தார்கள், சில நூல்களைப் பதிப்பித்திருந்தார்கள். ‘என்னுடைய நூல்கள் உங்களுக்குத் தருகிறேன்’ என்று, ஒரு கட்டு எடுத்துவந்தார்கள்; வாங்கிக்கொண்டு “என்ன விலை?” என்று கேட்டேன். “உங்களுக்கு விலையைப் பற்றித் தெரிவானேன்? என்னுடைய வெகுமதியாகத் தருகிறேன்” என்றார்கள். “காகிதமும் அச்சியந்திரமும் உங்கள் வீட்டில் விளைகின்றனவா? விலையின் பகுதியாவது கொடுக்க வேண்டாமா?” என்று விலையின் பெரும் பகுதியை எண்ணி அவர்முன் வைத்தேன். அவர் உள்ளே யெடுத்து வைக்கவில்லை, யாரோ ஒருவன் கடிக்கைமுத்துப் புலவர் பரம்பரையென்று சொல்லிக்கொண்டு, பாடல்களைப் பொழிந்துகொண்டிருந்தான். “கோவில்பட்டி செண்பகவல்லி அம்மன் பிள்ளைத் தமிழ்,” தான் பாடிய தென்று சில பாட்டுக்களைச் சொன்னான். “நீங்கள் சாப்பிட்டீர்களா? கைச் செலவுக்கு வேண்டாமா?” என்று சொல்லி மேஜையின் மேலிருந்த தொகையை எண்ணிப் பாராமலே அவனுக்கு ஜாரி செய்துவிட்டார்கள். தட்டில்லாமல் பொருள் வந்துகொண்டிருந்ததா? கஷ்டப்பட்டுத்தான் ஜீவனம் செய்தார்கள். அவர்கள் கேட்காமலே, செல்வர்களான நண்பர்கள் பொருளுதவி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நூல்களின் விலைக்குப் பன்மடங்கு கொடுத்தோமில்லையே என்று ஏக்கம் உற்றேன்.

சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களுக்குத் தேச பக்தி போலவே தமிழ் மொழிப் பற்றும் அதிகம். இந்தப் பலவினத்தைத் தெரிந்துகொண்டே பேராசைக் காரர்கள் அவர்களை ஏமாற்றிப் பொருள் பறிப்பதும் உண்டு. இவ்விதத்தில்தான் “இன்னிலை” பழைய நூல் என்ற ஏமாற்றமடைந்து பதிப்பித்தார். திருக்குறள் முழுவதும் சிதம்பரம் பிள்ளை உரையெழுதியிருந்தார். அவர் ஆயுட்காலத்தில் “அறத்துப்பால் — உரை” மட்டும் பதிப்பித்தார். அதை அன்பளிப்பாக அவர் கையெழுத்துடன் எனக்குக் கொடுத்தார். “பொருட்பால்,” “காமத்துப்பால்” இரண்டுக்கும் உரை கையெழுத்துப் பிரதியில் இருந்ததென்று கேள்வி, வெளியிட்டிருக்கிறார்களோ? தெரியாது. எங்கள் இராமாயண வாசிப்பில் கலந்து கொள்வார்கள். “கம்பன் கழகம்” ஒன்று தூத்துக்குடியில் ஏற்படுத்தி, ஆண்டு தோறும் பொருட் செலவு செய்து “கம்பன் விழா” நடத்தினோம். அதிலும் பிள்ளையவர்கள் உற்சாகமாகக் கலந்து கொண்டார்கள்.

பிள்ளையவர்கள் திறந்த உள்ளம் படைத்தவர். உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசத் தெரியாது. நினைத்ததெல்லாம் வாய் விட்டுச் சொல்லி விடுவார். “எதார்த்தவாதி பொதுஜன விரோதி” யென்ற படி இந்தக் குணத்தால் பல இடைபூறுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. குழந்தையுள்ளம் படைத்தவர். ஏழைகள் படும் துயரத்திலும் தொழிலாளர் துன்பங்களிலும் ஈடுபட்டுப் பங்கு கொள்வார். யாருக்கும், உபகாரம் செய்வார். ஜாதி, மதம், இனம் என்ற வேற்றுமையின்றி எல்லாருக்கும் உதவுவார். பிறர் உதவியை எதிர்பார்க்க மாட்டார். நாட்டுப் பற்றுப் போல் மொழிப் பற்றும் கொண்டவர். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு உடையவர். இவர் இறுதிக் காலத்தைத் தூத்துக்குடியிலே கழித்தார். அங்கே தங்கிய காலம் முழுவதும் இவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். பெருந்தியாக வீரர். தேசிய வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடித் திருநெல்வேலியும் தூத்துக்குடியும் ஒரேகொந்தளிக்கும் கடலாக இணைந்த போது, அன்ற குழம்பு வீசுகிற எரிமலையாகக் காட்சியளித்தார். தூத்துக்குடியில் அடங்கியோடுங்கித் தமிழ்ப் பணி செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் ஆவேசம் தீர்ந்து சாந்தமடைந்த எரிமலை போல விளங்கினார். இரண்டு சமயத்திலும் இவர் அடிப்படைக் குணங்கள் யாவும் முறையே பிரகாசத்தோடும் சாந்தமாகவும் காணப்பட்டன என்பது உண்மை.

சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் தூத்துக்குடி மேலூரில் நண்பரான ஒரு செல்வந்தர் வீட்டில் குடியிருந்தார். நான் கீழூரிலிருந்து வரும்பொழுதெல்லாம் சித்தனையிலாழ்ந்திருந்தால் என்னையறியாமலே என் கால்கள் அவர்கள் வீட்டில் என்னைக் கொண்டு சேர்த்துவிடும். அப்பொழுதெல்லாம் அவர்களோடு வெகுநேரம் அளவளாவியிருந்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடுவேன். ஒருநாள் என்னையறியாமலே அவர்கள் வீட்டையடைந்தபொழுது, அவர்கள் உடல் நிலை சரியில்லையென்று கேள்விப்பட்டேன். முன் வாசலில் சிறிது கூட்டம் இருந்தது. இவர்களை நடுவில் கண்டேன். விக்கல் இவர்களுக்கு மிக்க வருத்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. பேச முடியாதபடி

விக்கல் நெரிக்கும், வைத்தியச்சாமியார் ஒருவர் அங்கே வந்தார். “விக்கலுக்கு மருந்து கொடுங்கள்” என்று கேட்டுச் சாமியார் கையில் பத்து ரூபாய் கொடுத்தார்கள். சாமியார் ஏதோ ஒரு மருந்து உருண்டைபைக் கொடுத்தார். அதை வாங்கிச் சாப்பிட்டதும் பிள்ளையவர்களுக்குச் சிறிது நேரம் விக்கல் நின்றது. அப்பொழுது என்னைப் பார்த்து விட்டார். கைகளைச் கூப்பிக்கொண்டு, “என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! உங்களைக் கண்டால் இரண்டு குறளை உங்களுக்குச் சொல்லி, இரண்டு செய்யுள் இராமாயணத்திலிருந்து நீங்கள் சொல்லக் கேட்டு இன்பமடைவேன். அதற்கும் இனிமேல் இயலாது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!” என்று தழதழத்த குரலில் பேசிய அவர் முகத்தைப் பார்க்கக் கண்ணீர் நிறைந்த கண்கள் மறுத்தன. சொல்லும் பதிலோ தொண்டையில் விக்கிக் கொண்டது. முகத்தை மூடிக் கொண்டு வீடு திரும்பினேன். இரண்டு நாளில் விடுதலை வீரர் விடுதலையடைந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்றேன், இப்படியும் ஒரு தமிழ்க்காதலா? என்று பெருமூச்செறிந்தேன். என் நெஞ்சு பெருமிதத்தில் விம்மியது. ✽

நான் கண்ட வ. உ. சி.

நாமக்கல் கவிஞர் வெ. இராமலிங்கம் பிள்ளை

[கல்கத்தாவில் 1919ல் நடந்த விசேஷ காங்கிரஸ்—கிலாபாத் மகாநாட்டுக்கு தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்ற பிரதிநிதிகள் குழுவில் வ. உ. சியும் இடம் பெற்றிருந்தார். தமிழ் நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் ரயில் பிரயாணம் செய்யும் பொழுது, வ. உ. சி. கல்கத்தா காங்கிரஸில் நிறைவேற்ற இருக்கும் காந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை எதிர்த்து அவர்களிடம் ஆதரவு தேடத் தொடங்கினார். சேலத்திலிருந்து பிரதிநிதியாகச் சென்ற நாமக்கல் கவிஞரிடமும் வ. உ. சி. ஆதரவு தேடினார். அந்நிகழ்ச்சியைச் சுவைபடச் சொல்கிறார் கவிஞர்]

சிதம்பரம் பிள்ளை மிகவும் இனிமையான சல்லாபி. புதியதாக யாரைச் சந்தித்தாலும் அவர்களுடைய ஊர், பேர், தொழில், குடும்பநிலை முதலான சேக்ஷமலாபங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது பேசி விட்டுத்தான் பிறகு வந்த காரியத்தை வாதிப்பார். வாதிப்பதில் மிக்க வல்லவர். பலமான எதிர்வாதம் ஏற்பட்டுக் கடுமையான பதங்களைப் பிரயோகித்து விட்டாலும் கோபங்கொள்ளாமல் முறை தவறிப் பேசாமல் நிதானமாக நியாயங்களை விளக்குவார். நாமக்கல் பிரதிநிதிகளாகிய எங்களுடன் பேசுவந்தார். ஒரு நண்பர் எங்களை வ. உ. சி. க்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார். என்னைப்பற்றிச் சொல்லும்போது நான் கவிபாடத் தெரிந்தவன் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

நான் திலகர் இறந்து போனதைப் பற்றிப் பாடியிருந்த இரங்கற்பாட்டுக்களின் அச்சடித்த பிரதிகள் எங்களிடம் இருந்தன. திலகரைப்பற்றிய புகழுரை என்றால் சிதம்பரனுக்குத் தேவாமிர்தம் போன்றது என்பதை அறிந்த ஒரு நண்பர் ‘நீங்கள் திலகரைப் பற்றிப் பாடிய சரம கவிகளின் பிரதி இருக்கிறதா?’ என்று என்னைக்கேட்டார். நான் பதில் சொல்லி முடிவதற்குள் எங்களுடன் வந்திருந்த வரத ராஜ முத்தலியார் என்ற நாமக்கல் அச்சுக் கூடச் சொந்தக்காரர் (அவர்தான் அந்தப் பாட்டுக்களை அச்சிட்டவர்) எங்கள் மூட்டைகளில் இருந்த அந்த திலகர் சரமகவிகளின் பிரதி ஒன்றைச் சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களிடம் கொடுத்தார். அதை வாங்கிய பிள்ளையவர்கள் அதிலிருந்து

இடியது விழுந்ததோதான் இரும்பினைப் பழுக்கக்காய்ச்சி
இருசெவி நுழைந்ததோதான்

... ..

... ..

திடமுள தீரவீரன் திலகனார் மாண்டாரென்ற
தீய சொல் கேட்டபோது

என்ற முதற் பாட்டைப் மட்டும் படித்துவிட்டு, “ஆம், ஆம், உண்மை, உண்மை, இடிதான் விழுந்து விட்டது. இடி விழுந்துதான் நாம் இப்படிக்கதிகலங்கித் தடுமாறுகின்றோம்” என்று ஆரம்பித்து ஒரு நீண்ட பிரசங்கமே

செய்துவிட்டார். 'இந்தப் பாட்டுக்களை நிதானமாக படித்துப்பார்க்கிறேன்' என்று அதை மடித்துச் சட்டைப் பையிற் போட்டுக் கொண்டு தாம் வந்த காரியமாகிய காந்தி தீர்மான எதிர்ப்புக்கு எங்கள் ஓட்டுக்களைக் கோரினார். நாமக்கல்லிலிருந்து போன நாங்கள் அத்தனைபேரும் காந்தியின் தீர்மானத்தை ஆதரிக்க வென்றே புறப்பட்டவர்கள். நாங்கள் அப்படிச் செய்வோம் என்று நம்பியும் செய்ய வேண்டுமென்று கோரியுமே கிலாபத் கமிட்டியார் எங்களை அனுப்பியிருந்தார்கள். அப்படியிருக்க நாங்கள் சிதம்பரம் பிள்ளையை எப்படி ஆதரிப்போம்?

எங்கள் கோஷ்டியிலிருந்து தம்முடைய கட்சிக்கு ஆள் கிடைக்கா தென்று அறிந்து கொண்டு அடுத்த ஸ்டேஷனில் சிதம்பரம் பிள்ளையும் அவருடன் பிரசாரத்துக்கு வந்த நண்பர்களும் இறங்கி வேறு வண்டிக்குப் போய் விட்டார்கள்.

ஐந்தாறு ஸ்டேஷன்கள் கடந்து ஒரு பெரிய ஸ்டேஷனில் வண்டி நின்றது. முன் சிதம்பரம் பிள்ளையுடன் எங்கள் கம்பார்ட்மெண்டுக்கு வந்து என் பாட்டுக்களின் பிரதியைப் பிள்ளையவர்களுக்கு வாங்கித் தந்த நண்பர் மீண்டும் வந்தார். 'சிதம்பரம் பிள்ளை உங்களுடன் பேசவேண்டு மென்று விரும்புகிறார். கொஞ்சம் வாருங்கள்' என்றார்.

நான் போனேன். அப்போது சிதம்பரம் பிள்ளை இருந்த கம்பார்ட் மெண்ட் ஒரு இரண்டாவது வகுப்பு வண்டி. அவர் இருந்த அதே கம்பார்ட்மெண்டில் ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார், டாக்டர் ராஜன், ஜியார்ஜ் ஜோஸப் முதலானவர்களும் இருந்தார்கள். என்னைக்கண்ட வுடன் சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் மிகவும் இனிய முகத்துடன் வெகு பரிவோடு வரவேற்றுப் பக்கத்தில் இடந்தந்து இருக்கச் செய்தார். தாம் ஒரு தலைவன், படிப்பில் பட்டம் பெற்றவன், தேசத்திற்காகக் கடுமையான சிறை வாசம் செய்து அரிய பெரிய தியாகங்களைச் செய்தவன், மற்ற மனிதர்களிடத்தில் இல்லாத பல சிறப்புக்கள் தம்மிடம் உண்டு என்பதான அகந்தை எண்ணங்கள் ஒரு சிறிதும் இல்லாத ஒருவர் சிதம்பரம் பிள்ளை. குழந்தையைப் போலக் குழைந்து பேசி என்னுடன் குலவினார்.

‘ஒருநாள் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை

இருநிலம் பிளக்க வேர் வீழ்க்கும்மே,’

என்றதன் உண்மையை அவரிடத்தில் அப்போது கண்டேன். நெடுநாள் பழகினவர் போல சிதம்பரம் பிள்ளை என்னுடன் பேசுவதைக் கண்ட ஆச்சாரியார் அதிசயம் அடைந்தவர் போல ‘ராமலிங்கம் பிள்ளையை உங்க ளுக்குத் தெரியுமா?’ என்று சிதம்பரம் பிள்ளையைக் கேட்டார். உடனே பிள்ளையவர்கள் ‘நன்றாகத் தெரியும். இதோ பாருங்கள்’ என்று தம் கையில் இன்னும் விரித்தபடியே வைத்துக் கொண்டிருந்த நான் பாடிய திலகர் சரம

கவிகளின் அச்சத்தானை ஆச்சாரியாரிடம் நீட்டினார். அதை - வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு ஆச்சாரியார் 'ஓ! இதுவா? இது உங்களுக்கு மிகவும் பிடிக்கும்' என்றார்.

சிதம்பரம் பிள்ளை குலுங்கச் சிரித்துக் குதூகலம் மிஞ்சத் தம்முடைய இயல்பான கலகலத்தப் பேச்சில் கணீர் கணீரென்று சொற்களைக் கொட்டி என் கவிகளைப் புகழ்ந்தார். ஆச்சாரியார் பக்கம் திரும்பி, 'நானும் திலகரைப் பற்றி இரங்கற் பாட்டுகளைப் பாடினேன். இப்படி அமையவில்லை. உண்மையான கவித்திறம் எல்லோருக்கும் வருவதில்லை' என்று சொன்னார்.

சிதம்பரம் பிள்ளையைப் போன்ற ஒரு சிறந்த தேசபக்தர், தியாகமூர்த்தி, திலகரீரானுடைய பிரதம சிஷ்யர்களுள் சிறப்புற்ற ஒருவர், அன்னை பாரத தேவியின் விடுதலைக்காக மிகவும் கொடுமைகள் நிறைந்த சிறைவாசம் செய்து அருந்தவமாற்றிய அண்ணல், ஆழ்ந்த தமிழ் ஆராய்ச்சியுள்ள அறிஞர் அப்படி என்னைப் புகழ்ந்து தம் கவிக்களைக் காட்டிலும் என் கவிகளில் உண்மைக் கவித்திறமிருப்பதாகச் சொன்னபோது நான் ஆனந்த பரவசம் அடைந்து விட்டது அதிசயம் அல்ல. அப்போது என் வயது முப்பத்து மூன்று. பிள்ளையவர்களுடைய வயது நாற்பத்தெட்டு. வயதிலும் கல்வியறிவிலும் அனுபவத்திலும் தேச பக்தியிலும் தியாகத்திலும் என்னைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ பெரியவரான அவர் தம்முடைய கவியைக் காட்டிலும் என்னுடைய கவி உண்மைக் கவித்திறம் உள்ளது என்று சொன்னது அவருடைய சான்றாண்மைக்கு அறிகுறி என்று இன்றளவும் நான் எண்ணியெண்ணி இன்புற்று வருகிறேன்.

“சால்புக்குக் கட்டளை யாதெனின் தோல்வி

துளையவலர்நீர் கண்ணும் கொளல்”

என்ற தெய்வத் திருவாக்கின் உண்மையை அப்போது அவரிடம் கண்டேன். அதுவரையிலும் வெறும் தேசபக்திக்காகவும், தியாகத்துக்காகவும் மட்டும் அவரிடத்தில் எனக்கு இருந்துவந்த நன்மதிப்பு அந்த நிமிஷம் முதல் அதிகப் படலாயிற்று. என்னைப் புகழ்ந்து விட்டார் என்பதற்காக அல்ல. தம்மைக் குறைத்துக் கொண்டார் என்பதற்காகவே. என் கவியை மட்டும் புகழ்ந்து பேசி அத்துடன் விட்டிருக்கலாம். அது சாதாரணமாக மற்றவர்கள் செய்திருப்பார்கள். ஆனால் சிதம்பரனார் தம்முடைய கள்ளமற்ற உள்ளத்தின் பெருமையினால் தம்மைக் குறைத்தும் என்னைப் புகழ்ந்தும் பேசினார். தன்னலமற்ற பெரியவர்களின் தன்மைக்கு அது ஒரு சாட்சி.

பிறகு வெகுநேரம் அவரும் ஆச்சாரியாரும் கவித்துவத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆச்சாரியார் அப்போது என்னைப் பற்றியும் பிள்ளையவர்களுடன் பேசினார் என்பதை என்காதில் விழுந்த இரண்டொரு வார்த்தைகளால் அனுமானித்தேன். அவர்கள் பேசிக்கொண்டதின் பெரும் பகுதியும் என் காதுக்கு எட்டவில்லை. கடைசியாக உரத்த குரலில் சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் 'அந்த மன்னன் பாரதியை நினைத்தால்' என்று சொன்னது மட்டும் என் நினைவில் நிற்கிறது.

சிதம்பரம் பிள்ளை என்பக்கம் திரும்பி உட்கார்ந்தார். ‘உங்கள் பாட்டு மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. உணர்ச்சி வேகம் பொங்கி வருகின்றது. அதைப் படித்துப் பரவசமடைந்தேன். அதைச் சொல்லத்தான் உங்களை அழைத்தேன்’ என்றார். உண்மையும் அதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அறிந்தேன்.

உடனே சற்றே தயக்கத்துடன் தம்முடைய கார்த்தித் தீர்மான எதிர்ப்புப் பிரசாரத்தை ஆரம்பித்து, சில நிமிஷங்கள் அந்தத் தீர்மானத்தினால் வரக்கூடிய தீமைகளைத் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டு, திலகர், அந்தச் சமயத்தில் இல்லாமற் போனதையும் நினைப்பூட்டி என் அபிப்பிராயத்தை அறிய விரும்பினார்.....

அவருடன் எதிர்த்துப் பேசி வாதாட மட்டும் தைரியம் வரவில்லை. அவருடைய வாதங்கள் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவை. எதிரியை எளிதில் மடக்கி விடக் கூடிய ஆற்றல் அவரிடம் அதிகம் இருந்ததை அறிந்தேன். அவர் சொன்ன சில ஆணித்தரமான காரணங்கள் மறுக்க முடியாதன வென்றே அப்போது என் மனத்தில் பட்டது. தட்டிப் பேசுவோ தைரியம் இல்லை. ஒத்துப் போகுவோ உள்ளம் உடன்படவில்லை. திண்டாடித் திணறிப் போனேன். “காந்தியாருடைய தீர்மானத்தை ஆதரிப்பதாக வாக்களித்து விட்டேன்” என்றேன்.

“நானும் ஸ்ரீ நாகராஜ ஐயங்காரும் இன்னும் இரண்டு முஸ்லீம் சகோதரர்களும் நாமக்கல் பிரதிநிதிகளாக அங்குள்ள கிலாபத் கமிட்டியின் சார்பாகத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பப்பட்டிருக்கிறோம். காந்தியின் தீர்மானத்துக்கு ஆதரவளிக்க வேண்டுமென்றே எங்களை முற்றிலும் நம்பி அவர்கள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அந்த நம்பிக்கைக்கு விசுவாசமாக எதையும் செய்வது துரோகம் ஆகுமே என்றுதான் அஞ்சுகிறேன்” என்றேன்.

இதைச் சொன்ன உடனே சிதம்பரம் பிள்ளை கலகல வென்று சிரித்து என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி,

“சபாஷ் புலவரே, உங்கள் உண்மைத் தன்மையை நான் மிகவும் மெச்சுகிறேன். மனமார வாழ்த்துகிறேன்” என்று பேச்சை முடித்தார். ✽

எங்கள் குடும்பம்

(வ. உ. சி. ஆறுமுகம், பசுவந்தனை)

தேசபக்தர் வ. உ. சிதம்பரனாருக்கும் அன்னை மீனாட்சி அம்மையாருக்கும் நாங்கள் எட்டுக் குழந்தைகள் பிறந்தோம். நான்கு ஆண்மக்களும், நான்கு பெண் மக்களுமாக நாங்கள் வாழ்ந்து வந்தோம். என் மூத்த சகோதரர் உலகநாதன் குழந்தைப் பருவத்திலேயே சுறுசுறுப்பும் துணிச்சலும் உள்ளவராக விளங்கினார். நாங்கள் சென்னை பெரம்பூர் கலவல ராமானுஜம் செட்டி உயர்நிலைப் பள்ளியில், அவர் எட்டாம் வகுப்பிலும், நான் ஏழாம் வகுப்பிலும் படித்து வந்தோம். 1919 ஆண்டில் மகாத்மகாந்தி சத்தியாக் கிரக இயக்கம் ஆரம்பித்த போது ஆங்கில பாஷை பகிஷ்கரிப்பு இயக்கத்தை ஏற்று எங்கள் இருவரையும் பள்ளிக்கு அனுப்பாமல் நிறுத்திவிட்டார்கள் எங்கள் தந்தை. 1920ல் நாங்கள் கோயம்புத்தூருக்கு போனவுடன் என் சகோதரர் அங்குள்ள லண்டன் மிஷின் உயர்நிலைப்பள்ளியில் சேர்ந்து படித்து வந்தார். 1922ல் நாங்கள் ஓட்டப்பிடாரத்துக்கு வந்தவுடன் தூத்துக்குடி S. A. V. உயர்நிலைப்பள்ளியில் S. S. L. C. படித்து வந்தார். அப்போது அவருக்குத் திருமணம் செய்ய என் பெற்றோர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் துர்அதிஷ்டவசமாக அவருக்கு விஷ சுரம் ஏற்பட்டு 1923 டிசம்பர் 19-ல் அகால மரணம் அடைந்தார். எட்டுப் பிள்ளைகளாக வாழ்ந்த நாங்கள் எழுவராகிவிட்டோம்.

இரண்டாவதாகப் பிறந்த நான் இப்போது 67 வயதை எட்டிவிட்டேன். இன்னும் சுறுசுறுப்பாகவும், கணீரென்று பேசி மக்களைக் கவரும் சொல்வன்மைபெற்று சுகமாக வாழ்ந்து வருகிறேன். 1925 ஐஐஐஎன் பீ 23-ல் கோவில் பட்டி தாலுகா விளாத்திகுளம் சமீபம் சின்னூர் கிராம கணக்கப்பிள்ளையாக வேலைபார்த்துவந்த ஸ்ரீ சண்முகசுந்தரம் பிள்ளையின் ஏகபுத்திரி செல்லம்மாளை எனக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். என் தந்தையவர்களைப் போலவே நானும் நான்கு ஆண்மக்களையும், நான்கு பெண்மக்களையும் பெற்றெடுத்தேன். நான் அரசாங்க ஊழியனாக 30 ஆண்டுகள் வேலைபார்த்து ஓய்வு பெற்றபின் காங்கிரஸ் ஊழியனாக இருக்கிறேன். 1967-ல் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் கோவில்பட்டி சட்டசபைத் தொகுதியில் காங்கிரஸ் வேட்பாளனாக நின்று சுமார் 24,000 ஓட்டுகள் பெற்றுத் தோல்வி அடைந்தேன்.

ஆண்மக்கள் நால்வரில் மூத்தமக்கள் இருவரையும் பட்டதாரி ஆகும் வரை கல்லூரியில் படிக்கவைத்து, தமிழக அரசில் தகுந்த உத்தியோகமும் வாங்கிக் கொடுத்தேன். ஆனால் அந்த இருவர்களும் அரசாங்கவேலை அடிமை எனக் கருதி ராஜினாமா செய்து விட்டு, அரசியலில் எனக்கு எதிராக ஈடுபட்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். மூத்தவன் சண்முக சுந்தரம் திருமணம் முடித்து மூன்று குழந்தைகளுடன் சென்னையில் வசித்து வருகிறான். அடுத்தவன் இளங்கோ தன் மனைவியுடன் சென்னையிலிருக்கிறான். மூன்றாமவன்

சங்கரலிங்கம். என் மாமாவுக்கு சுலீகார புத்திரனாகச் சென்று சின்னூர் கிராம கர்ணமாக வேலைபார்த்து வருகிறான். கடைசி மகன் உலகநாதன் இரண்டு குழந்தைகளுடன் வசித்து வருகிறான்.

நான்கு பெண்மக்களில் மூத்த மகளுக்கு சிதம்பரவடிவு என்று பெயரிட்டு நெல்லையில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் என்பவரை மணந்து ஐந்து குழந்தைகளை பெற்று வாழ்ந்து வருகிறாள். என் பேத்தி ஆனந்தம் என்பவள் B. A. B. T. படித்து செங்கோட்டையில் ஆசிரியையாக பணியாற்றி வருகிறாள். மற்ற குழந்தைகள் பள்ளியில் படிக்கிறார்கள். அடுத்த மகள் கமலா என்பவள் ஸ்ரீவ. ஞானவடிவேல் என்பவரைமணந்து மூன்று ஆண்மக்களையும், ஒரு பெண்மகவையும் பெற்று, சங்கரன்கோவிலில்வசித்துவருகிறாள். மூன்றாவது மகள் செண்பகவல்லி ஸ்ரீ P. வெள்ளைச்சாமி B. A. B. T. (லேபர் இன்ஸ்பெக்டர்) என்பவரை வாழ்க்கைத்துணைவராக ஏற்று நான்கு பெண்மக்களையும் ஒரு ஆண் மகவையும் பெற்று, ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் இருக்கிறாள். கடைசி மகள் சீதாலட்சுமி என்பவள் எந்தங்கைமகன் ஸ்ரீ ராமையா, B. A. என்பவரைக்கணவராகப்பெற்று, திருமங்கலத்தில் இருக்கிறார். இவர்களுக்கு இரண்டு பெண்மக்கள் இருக்கின்றனர்.

அடுத்த தம்பி வ. உ. சி. சுப்பிரமணியம் சென்னை அமெரிக்க செய்திஸ்தாபனத்தில் தமிழ்ப்பிரிவுக்குத் தமிழ் ஆசிரியராக இருக்கிறார். 1942ல் சுபாஷ் சந்திரபோஸ் பார்வார்ட் பிளாக் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு, சிறை தண்டனை பெற்றவர். அவருக்கு நான்கு பெண் மக்களும் இரண்டு ஆண் மக்களும் உள்ளனர். இவரது மருமகன் ஸ்ரீ ரெங்கநாதன் M. SC. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வரிவுரையாளராக இருக்கிறார். இவருக்கு ஒரு ஆண் மகனும், ஒரு பெண் மகவும் உள்ளனர். கடைசி தம்பி. ஸ்ரீ வாலேஸ்வரன் குழித்தலையில் லேபர் இன்ஸ்பெக்டராக இருக்கிறார். இவருக்கு, சிதம்பரம் என்ற மகனும், மீனாட்சி என்ற பெண்குழந்தையும் இருக்கின்றனர்.

பெண்மக்கள் நால்வரில் மூத்த தங்கை ஞானம்மாளுக்கு, திருஞான சம்பந்தர், B. A. என்ற கூட்டுறவு அதிகாரியை திருமணம் முடித்து ஒரு ஆண் மகனையும், இரண்டு பெண் மக்களையும் சந்தெடுத்த பின்னர் இருவருமே இயற்கை எய்திவிட்டனர். அடுத்த தங்கை வேதவல்லிக்கு பணகுடி நிலக் கிழார் ஸ்ரீ அனவரதம் பிள்ளையைத்திருமணம் முடித்து இரண்டு ஆண்மக்களை பெற்ற பின்னர் என் தங்கை இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டாள். மூன்றாவது தங்கை ஆனந்தவல்லிக்கு ஓட்டப்பிடாரம் ஸ்ரீ வள்ளிநாயகம் பிள்ளையை கல்யாணம் செய்வித்து ஒரு ஆண் பிள்ளையும், ஒரு பெண் பிள்ளையுடனும் சகல சம்பத்தும் பெற்று வாழ்கின்றனர். கடைசித் 'தங்கை மரகதம்' என்பவர் தூத்துக்குடி, ஸ்ரீ T. M. சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்பவரை வாழ்க்கைத் துணைவராகபெற்று, மூன்று ஆண்பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த பின்னர் எங்களைப் பிரிந்து இயற்கை யெய்தி விட்டாள்.

கடவுள் கிருபையால் என் தந்தையவர்களுக்கு நேர்வாரீசாக நாங்கள் நாற்பத்தேழு பேர்கள் வாழ்ந்து வருகிறோம். வாழ்க சிதம்பர நாமம்! ❀

தந்தையாரைப்பற்றி

வ. உ. சி. சுப்பிரமணியம்

அரசியலில் ஆர்வம்

கட்டபொம்மன் தானாதிபதியாக விளங்கிய திரு சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளை என் பாட்டனாரின் உறவினர். கட்டபொம்மனின் வரலாறே தந்தையின் எழுச்சிக்குக் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும், குழந்தையும்தான் அந்த உணர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தது எனலாம். தந்தை வழிப் பாட்டனார் திரு. உலகநாதபிள்ளை எட்டையபுரம் சமஸ்தான வக்கீல். அவ்வமயம் பாரதியாரின் தந்தை அதே சமஸ்தானத்தில் ஆஸ்தான கவிஞராக இருந்தார். இதுதான் பின்னணி. வெள்ளையர் ஆட்சியில் நாட்டில் நிலவிய குழந்தையும்தான் அவ்வப்பொழுது நிகழ்ந்த சம்பவங்களும் தந்தையாரின் மன எழுச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தன.

கப்பல் கம்பெனி

கப்பல் கம்பெனியை நிறுவுவதற்குக் காரணமாய் இருந்தது வருமாறு:

அக்காலத்தில் பிரிட்டிஷ் இந்தியா ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனியின் கப்பல்கள் மட்டுமே தூத்துக்குடியில் இயங்கி வந்தன. அவை ஆங்கிலேயர்களின் சரக்குப் போக்குவரத்துக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் அளித்து வந்தன. பாரபட்சமான இந்தப் போக்கைத் தந்தையார் வெறுத்தார். எனவே, ஒரு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை நிறுவு முன்வந்தார். பப்ளிக் லிமிடெட் கம்பெனியாக அதனைத் துவங்கிப் பொதுமக்களைப் பங்குதாரர்கள் ஆக்கினார். கப்பல் கம்பெனியின் நோக்கங்களை வெளியிடும் அறிக்கையில் (Prospectus) 'வெய்யோன் நாட்டு (ஜப்பான்) க்கு இணையாக இந்தியா வாணிபத்தில் சிறக்க வேண்டும்' என்று தன் அவாவை வெளியிட்டிருந்தார். "எஸ். எஸ். காலியோ, எஸ். எஸ். லாவோ" என்ற பெயருள்ள இரண்டு கப்பல்களை விலைக்கு வாங்கினார். வேறு இரண்டு கப்பல்களையும் இந்தியர்களின் சரக்குகளை ஏற்றிச் செல்வதற்கு உரிய ஏற்பாடுகள் செய்தார். 'சுதேசி ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனி, எனப் பெயர்கொண்ட அந்த நிறுவனத்துக்கு தந்தையார்தான் செயலாளர். மூன்று ஆண்டுகள் கம்பெனியின் நிர்வாகம் சிறப்பாக நடந்தது. சோமசுந்தர பாரதியார் கூட அந்தக் கம்பெனியில் வேலை பார்த்தார். 'உங்களிடம் இரண்டே கப்பல்கள்தாமே உள்ளன' என்று யாரோ ஒருவர் கேட்டதற்குத் தந்தையார், 'மூன்று கப்பல்கள் உள்ளனவே எஸ். எஸ். பாரதி (சோமசுந்தர பாரதி) என்று ஒரு கப்பல் இருக்கிறதே? என்று திருப்பிக் கேட்டாராம்:

ஹார்வி மில் ஏஜண்டாக இருந்த சுப்பிரமணியபிள்ளை என்பார், தந்தையார் அரசியலில் ஈடுபடுவதை விரும்பவில்லை. 'இரண்டு லட்ச ரூபாய்

‘கொடுத்துவிடுகிறேன். அரசியல் ஈடுபாடுகளை விட்டு விலகுங்கள்’ என்று தந்தையிடம் மன்றாடினாராம். ஆனால் அவர் ‘இணங்கவில்லை’

சிறைவாசம்

கர்ஸன் பிரபு வங்கப் பிரிவினைக்கு வழி வகுத்தார். நாட்டில் ஒரே கொந்தளிப்பு. வங்காளத்திலிருந்து தென்னிந்தியாவுக்கு வந்த சுவாமி அபேதானந்தரின் அரசியல் சொற்பொழிவுகளைத் தந்தையார் கேட்டார். நாடு விடுதலை பெற்றால்தான் தொழில்வளம் பெருக வழி ஏற்படும் என்று உணர்ந்தார். வங்கப் பிரிவினையை எதிர்த்துச் சுப்ரமணியசிவா பல பொதுக் கூட்டங்களில் உணர்ச்சி ததும்பப் பேசினார். இத்தகைய குழ்நிலையில் தந்தையார் அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டதில் வியப்பில்லை. ‘வ. வே. சு. ஐயர், பாரதி, சிவா ஆகிய மூவர் அடங்கிய திரிகுலம் வ. உ. சி. யின் கையில் உள்ளது’ என்று சேலம் திரு. விஜயராகவாச்சாரியார் ஒரு முறை குறிப்பிட்டார்.

பல கூட்டங்களில் தந்தையார் அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகப் பேசியதற்காக அவரை நாடு கடத்தும்படி பிரிட்டிஷ் அரசினர் உத்தரவு பிறப்பித்தனர். ஆனால் உலகப் போர் மூண்டதன் விளைவாக அந்த உத்தரவு அமல் செய்யப்படவில்லை. தந்தையாரைக் கண்ணனூர்ச் சிறைக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். ஆயுள் தண்டனை. இது பின்னர் ஆறு ஆண்டுகளாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னரின் முடிசூட்டு விழாவையொட்டி-ஓராண்டு தண்டனைக்காலம் குறைக்கப்பட்டது.

அக்காலத்தில் அரசியல் தலைவர்களுக்கென்று தனிச்சலுகைகள் இல்லை. ஏதோ காரணம் பற்றிச் சிறையில் கலகம் நிகழ்ந்து ஒரிருவர் மரணம் அடைய நேரிட்டது. கலகத்தைத் தூண்டியவர் தந்தையாரே என்பது அரசாங்கத்தின் கட்சி. திரு சுப்பிரமணிய பிள்ளை தந்தையார் சார்பில் வழக்காடினார். தந்தையின் மீது சுமத்தப்பெற்ற குற்றம் நிரூபணமாக வில்லை.

தந்தையார் சிறையில் இருந்தபொழுது கைதிகளுக்குத் திருக்குறள் வகுப்பு நடத்தி வந்தார். திருக்குறளுக்கு அவர் உரை எழுதியிருப்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமே! மணக்குடவர் உரையை ஒலிச்சுவடியிலிருந்து பெயர்த்து முதல்முதலாக அச்சிட்டு வெளியிட்டவர் தந்தையாரே. இளம் பூரணரின் (தொல்காப்பிய) உரையையும் ஏடுபெயர்த்து வெளியிட்டார். டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் தந்தைக்கு ஓர் ஏடு கொடுத்திருக்கிறார். சைவ சித்தாந்தத்தில் தந்தையாருக்குத் தீவிரமான ஈடுபாடு உண்டு.

சிறையில் குறுக்கு நெடுக்குமாக நடந்தவாறே இறைவனை வழிபடுவார். அவ்விதம் அவர் ஒரு நாள் வழிபாடு செய்கையில் ஜெயிலர் அவரைக் கூப்பிட்டிருக்கிறார். மூன்று முறை அழைத்தும் அந்தக் குரல்

தந்தையாரின் காதில் விழவில்லை. ஜெயிலர் தந்தையிடம் இது பற்றிக் குற்றம் சாட்டியதும், 'உன்னைவிடப் பெரியவரை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் நீ அழைத்தது என் செவிபுகவில்லை' என்று தந்தையார் பதிலிறுத்தாராம். அதற்கு அந்த ஜெயிலர், 'சிறைக்கு வந்தும் உமக்கு இத்தனை ஆணவமா? உமக்கு எவ்வளவு கொடிய தண்டனை விதிக்கிறேன், பாரும்!' என்று சாவல் விட்டானும். அந்த வன்மம் காரணமாகவே தந்தையார் சிறையில் செக்கிழுக்க நேரிட்டது.

தொழிலாளர் தலைவர்

எந்தத் தொழிலாளியிடமும் எட்டுமணி நேரத்துக்கு மேல் வேலை வாங்கக் கூடாது என்பது தந்தையாரின் கருத்து. அந்த அடிப்படையில் தூத்துக்குடி கோரல் மில்லில் தந்தையாரின் தலைமையில் வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றது. வேலை நிறுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்குத் தந்தையார் என் அன்னையின் நகைகளை விற்றுச் சாட்பாடு போட்டார்!

வெள்ளையனே வெளியேறு

'வெள்ளையனே! வெளியேறு!' என்ற கோஷம் 1942-இல் தான் முழங்கியது. ஆனால் வெள்ளையரை அதற்கு முன்னரே நம் மண்ணைவிட்டு விரட்டியிருக்கிறார் சிதம்பரம் பிள்ளை. தூத்துக்குடி ஆலையில் வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்ட பின்னர், வெள்ளைக்கார அதிகாரிகளுக்குத் தூத்துக்குடியில் இரவில் தங்கியிருக்கப் பயம்! இரவு நேரங்களில் அருகிலுள்ள முயல் தீவில் போய்த் தங்கியிருப்பார்களாம். பொழுது விடிந்தவுடன் தூத்துக்குடிக்குத் திரும்ப வருவார்களாம். இவ்விதம் ஒரு வாரம் அவர்கள் இரவு நேரத்தை முயல் தீவில் கழித்தார்களாம்!

சில நிகழ்ச்சிகள்

தந்தையாருக்குச் சற்று முன்கோபம் உண்டு. ஏழாவது பிராயம் முதலே நான் தந்தையாருக்கு 'ப்ரூஃப்' படிப்பது வழக்கம். ஒரு தடவை 'வள்ளி நாயகம் பிள்ளைக்குப் பதில் வல்லிநாயகம் என்று படித்தேன். அப்பாவுக்கு வந்தது பாருங்கள் கோபம்; 'நீ தமிழனு? நீ ஒரு சைவனாயிருந்தும் இப்படி ஒரு பிழைக்கு இடம் கொடுக்கலாமா?' என்று ஆத்திரப்பட்டு என்னை அடித்து விட்டார்: ஆனால், மறு விநாடியே அவரது கோபமும் மறைந்து விட்டது.

“இன்னோர் நிகழ்ச்சி: தந்தையின் இறுதிக் காலத்தில் உறவினர்களுக்கு சொத்து விஷயமாகச் சில ஏற்பாடுகள் செய்தார். அம்மா தந்தையை அணுகி, 'எல்லோருக்கும் உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தீர்கள். நமக்கு இரு பெண்கள் திருமணத்துக்கு இருக்கிறார்களே?' என்று கேட்டார் தயக்கத்துடன். அதற்கு அப்பா, 'என் புகழும், நூல்களும், பிள்ளைகளும் இருப்பது போமே?' என்று கூறிவிட்டார்.

“சிதம்பரனார் மரணமடையும் தறுவாயில் இருக்கையில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் அவர் மகன்: “ஒரு கவிஞர் (பெண்மணி) வீட்டுக்கு வந்திருந்தார், தந்தையைக் காண. கவிஞரின் வறுமை தந்தைக்குப் புலப்பட்டது. பம்பாயிலிருந்து அப்போதுதான் தந்தையாருக்கு ஒரு மணியார்டர் வந்திருக்கிறது. அந்தத் தொகையை அப்படியே அந்தக் கவிஞரிடம் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டார் அப்பா! இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவெனில், அவ்வமயம் வீட்டிலும் மிகவும் நெருக்கடியான நிலைமை.

இன்னொரு சம்பவமும் நினைவுக்கு வருகிறது: அப்போது எனக்குப் பத்து வயது இருக்கும். தந்தையார் திடுமென்று, சைவனுக்கு என்ன அழகு?” என்றார் என்னைப் பார்த்து. “நெற்றியில் திருநீறு பூசுவது” என்றேன். “அது மட்டுமல்ல; புலால் உண்ணாமையுங்கூட” என்று கூறினார் தந்தை.

கடைசிச் சொற்கள்;

“விரைவில் போர் வருவதற்கான ‘அறிகுறிகள்’ தென்படுகின்றன. இந்தப் போரின் இறுதியில் நாடு விடுதலை அடையும் அதைக் காணாமல் இறக்கிறேனே!” என்று கூறி வருந்தினார். அதுதான் அவர் இறுதியாகப் பேசியது. இச்சொற்களில் உள்ள தீர்க்க தரிசனம் நிறைவேறியதுதான் நாடறிந்த செய்தி ஆயிற்றே! *

வ. உ. சி. யைப் பற்றி

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார்

இவர் கூர்த்த மதியும், சீர்த்த நடுநிலை உணர்வும் வாய்ந்த வழக்கறிஞர். வள்ளுவர் குறளும், கைவல்ய நூலும் பலகாற்பயின்று சொல்வன்மையும் நல்லியல்பும் நிரம்பிநின்றவர். சுற்றோர் களிக்கவும், மற்றோர் மகிழவும் உரையாட வல்லவர். அறிவோடு முரணும் குருட்டுக் கொள்கைகளை அறவாதத் தால் அடர்ந்து, சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களில் முனைந்து நின்றவர். *

தூத்துக்குடிக்குப் பெருமை

A. C. பால் நாடார்

மேகங்கள் தவழ்ந்து, தவழ்ந்து குலாவி விளையாடும் மலைச் சிகரங்களுக்கு மத்தியில் அமையப்பெற்ற அழகிய கொடைக்கானல் என்னும் கோடை வாசஸ்தலத்திற்கு நான் 1936-ம் வருஷம் சென்றிருந்த பொழுது அங்கு நடந்த ஒரு சம்பவம் என் மனதில் ஆழப் பதிந்துள்ளது. நான் தங்கியிருந்த ஆசிரமத்தில் எனக்கு அறிமுகமாகாத பல ஆங்கிலேயர்களும், அமெரிக்கர்களும், சில இந்தியர்களும் இருந்தனர். அவர்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்த வந்த நண்பர் நான் தூத்துக்குடிவாசி என்று சொன்னார். இந்த வார்த்தைகள் காதில் விழுந்தவுடன் இந்திய நண்பருள் ஒருவர் மிகுந்த பரபரப்புடன் ஓடி வந்தார். “நீங்கள் தூத்துக்குடியா-சிதம்பரம் பிள்ளை ஊர்க்காரரா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டார். நான் “ஆம்” என்று பதில் சொல்லவே, என்னை இறுகக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டார். நாத் தழுக்க, கண்களில் நீர் மல்க, “சிதம்பரம் பிள்ளை செளக்கியமா? அவர் ஊர் வாசியை காணும் பேறு பெற்றேன்!” என்று கதறினார்கள். “ஆம், ஆம். சிதம்பரம் பிள்ளை செளக்கியமாய் இருக்கிறார்கள். என் இல்லத்தில் நடைபெறும் கம்பன் கழகத்திற்கு இரு தினங்களுக்கு முன் வந்திருந்தார்கள்” என்று நான் சொல்லவே என்னை மீண்டும் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். இக் காட்சி அங்கு கூடியிருந்த சில மாதர்களுக்கு பெருநகைப்பையும், எல்லோருக்கும் பெரும் வியப்பையும் விளைவித்தது. எனக்கோவெனில் பெருமிதத்தையும், பேருவகையையும் அளித்தது.

நம் தமிழ் நாட்டின் வீரர்பால் பக்தியில் ஈடுபட்ட இந்நண்பர், ஆந்திர தேசத்தவர். அவர் பெயர் ஸ்ரீனிவாசமூர்த்தி. ‘விளையும் பயிர் முளையிலே’ என்பாரல்லவா? பதினான்கு பிராயமாயிருக்கும் பொழுதே, சுதேசிக் கப்பல் நடத்தும் வீரனைத் தரிசிக்க, பெற்றோரின் உத்தரவைக்கூட கேட்காமல் பல்லாரியிலிருந்து ரயிலேறி தூத்துக்குடி வந்தாராம். கப்பல் வீரனையும் தரிசித்து, கப்பலையும் பார்வையிட்டுச் சென்றாராம். பின்னால் இங்கிலாந்து சென்று பாரிஸ்டர் பரீக்ஷையில் தேறி, சிலகாலம் வழக்கறிஞராயிருந்து புகழ்பெற்று வருங்காலத்தில் சத்தியாக்ரக இயக்கம் இழுக்க அவர் அதில் ஈடுபட்டு சிறை வாசம் சென்றார். அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் அங்கத்தினரானார். அன்னாருக்கு சிதம்பரம் பிள்ளையின் ஊர்வாசியைக் காண்பதுகூட பெருமகிழ்ச்சியை அளித்தது! வ. உ. சியின் வீரச் செயல்களால் தூத்துக்குடி தனி மதிப்பையடைந்தது அன்றே!

*

சுவையான சம்பவம்

ந. சோமயாஜுலு

சௌரி சாரா சம்பவங்களுக்காக மகாத்மாஜி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை வாபஸ் பெற்றார். பாபுஜி தண்டனை, ரணசிகிச்சை, விடுதலை இவைகள் அடுக்கடுக்கான சம்பவங்கள். தியாகமூர்த்திகளான பண்டித மோதிலால், சி. ஆர். தாஸ் போன்றவர்கள் சிறையிலிருந்து வெளி வந்ததும் பாபுஜியின் ஒத்துழையாமை இயக்க வாபஸை கண்டித்தனர். சட்டசபைகளின் மூலமாக சர்க்காரைத் திணை அடிக்கவேண்டுமென்று சுயராஜ்யக் கட்சியை நிறுவினர். காங்கிரஸில் இரண்டு கட்சிகள். ஒன்று மாறுதல் வேண்டாக் கட்சி. மற்றொன்று சட்டசபைப் பிரவேச கட்சி. மாறுதல் வேண்டாக் கட்சிக்கு மூளை நமது கவர்னர் ஜெனரல் ராஜாஜி. சட்டசபைப் பிரவேசக்கட்சிக்குத்தலைமை கலியுககர்ணன் சி.ஆர். தாஸ். சட்டசபைக்குப் போவது கள்ளுக் கடைக்குப் போவதுபோல் என ராஜாஜி தமது பிரசங்கத்தில் உவமை கூறினர். மாறுதல் வேண்டாக் கட்சிக்கு அதிக செல்வாக்கு இருந்தது.

தூத்துக்குடிக்கு சி. ஆர். தாஸ், அஸாம் மாகாணத் தலைவர் பூக்கன், சுதேசமித்திரன் ஆசிரியர் A. ரெங்கசாமி அய்யங்கார், சத்தியமூர்த்தி, சாது கணபதி பந்துலு முதலியோர் விஜயம் செய்தனர். இந்த வரவேற்புக்குக் காரணம் தடிக்கம்பு சண்முகம் பிள்ளை, இசக்கியா பிள்ளை முதலியோர். இவர்களுக்கு தலைவர் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை. சர்க்காரை பல முனைகளிலும் எதிர்க்கவேண்டுமென்ற கொள்கை உடையவர் சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள். Castle ஸ்ரீ ராஜகோபால பிள்ளையவர்கள் வீட்டில் சி. ஆர். தாஸுக்கு ஜாகை. வட்டக்கிணற்று மைதானத்தில் பெருங்கூட்டம்.

காலஞ்சென்ற தேச பக்தர் ஸ்ரீ மாசில்லாமணி பிள்ளை பொதுக்கூட்டத்தில் ஆங்கிலத்தில் மாறுதல் வேண்டாக் கட்சியை ஆதரித்துப் பேசினார். வ.உ.சி. தலைமை வகித்தார். சி.ஆர். தாஸ் பேசும்பொழுது மாறுதல் வேண்டாக் கட்சியின் நிலையை, தான் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை, மாசில்லாமணி பிள்ளை பிரசங்கத்தின் மூலம் என்று ஒரு போடு போட்டு அவரை மட்டம் தட்டிவிட்டார். நானும் மாறுதல் வேண்டாக் கட்சியைச் சேர்ந்தவன். கூட்டத்தைக் கலைக்க, சதி செய்தவர்களில் நானும் ஒருவன். கூட்டத்தில் கரகோஷம் செய்யக்கூடாது என்று ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். வ. உ. சி. பிரசங்கம் புரியும்போது கை தட்டும் சமயம் ஏற்பட்டது. பலர் கை தட்டவில்லை. வ. உ. சிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. “கையில் வலுவில்லாத அஹிம்சை கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் நாங்களல்ல. கையையும் தட்டுவோம், தோளையும் கொட்டுவோம் என்றார். அவ்வளவுதான் பொதுஜனங்கள் ஆர்ப்பரித்து கையைத் தட்டினார்கள். எங்கள் கட்சிக்கு முதல் தோல்வி. *

வ. உ. சியின்
சொற்களில்

சில கடிதங்கள்

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை.

வக் கிஸ்.

53-57, தெற்குரத்தீதி, மேலஜார்,

தூத்துக்குடி, 3.12.1933

အကျဉ်းချုပ်နှင့် အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

செ. பி. சிவசுப்பிரமணியன், திருச்சி.

திருமணம் அந்தக் காலத்திலும், எவ்வளவு வேண்டியிருந்தாலும் அந்தப் பணம்
வரப் பெற வேண்டும். தந்தை திருமணம் சிறப்பாக நடந்திருந்தால்
பணம் தரும், தந்தை இல்லை என்றால் உயர்த்து கொடுக்க வேண்டும். பணம்
தராத தந்தை பணம் தராத தந்தை என்று நினைக்க வேண்டாம். தந்தை
தராத தந்தை தந்தை தந்தை என்று நினைக்க வேண்டாம். தந்தை
தராத தந்தை தந்தை தந்தை என்று நினைக்க வேண்டாம்.

தேவன், தேவனாகிய நான் திடீரென்று

[illegible]

தில்லி

தமிழ்ச் சங்கத்தார்

உதவியது.

அன்பார்ந்த நண்பரவர்களே,

தங்கள் “புதுமனை குடிபுகும் விழா அழைப்பு” க்கள் வரப்பெற்றன. விழாவின் பிற்பகுதிக்கு நான் வந்து சேருவேன். ஒவ்வொரு காலையிலும் மணி 7 முதல் 9 வரையிலும் இவ்விடம் கீழூர் மகா-ள-ஸ்ரீ அ. செ. சு. கந்தசுவாமி ரெட்டியாரவர்கள் வீட்டில் மதுரை ஸ்ரீ பிரமானந்தசுவாமிகள் மடத்தின் தற்கால அதிபதி ஸ்ரீ சோமசுந்தரசுவாமிகள் துறவிகளும் இல்லாருமாகிய 25 பேர்களுக்கு “ஞானவாசிட்டம்” சொல்லி வருகிறார்கள். அவ்விருபத்தைந்து பேர்களில் நான் ஒருவன். ஆதலால், விழாவின் முற்பகுதிக்கு நான் வர இயலாதவனாயிருக்கிறேன். எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளால் விழா சிறப்பாக நடைபெறும். நான் அங்கு வந்த பின்னர் நேரிலும் தங்களுக்கு என் வாழ்த்தைச் சமர்ப்பிப்பேன். நமது அருமை நண்பர் “பண்டிதமணி” அவர்களுக்கும் ஏனைய புலவர்களுக்கும் நான் விழாத் தினம் மாலை 4 மணிக்கு முன்னர் அங்கு அவர்களைத் தரிசிப்பேன் என்று சொல்லுக.

தங்கள் அருமை மகளும், தேசபக்த சிரோன் மணியாகிய திரு. எல். கிருஷ்ணசாமி பாரதியவர்கள் மனைவியுமாகிய ஸ்ரீமதி இலக்குமி அம்மாளை இங்குக் கண்டேன்; கேசுமம் வினாவினேன். என் மனைவி மக்களை அறிமுகம் செய்துவைத்தேன். அவ்விருவரையும் விழாத் தினத்தில் அங்குக் காணும் பாக்கியம் பெறுவேனென்று நம்புகிறேன்.

கடவுள் துணை.

அன்புள்ள,
வ. உ. சிதம்பரம்.

சிவஞான போதத்திற்கு ஓர் உரை எழுதி “தினமணி” வருஷ அனுபந்தத்திற்கு அனுப்பியுள்ளேன். ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள் உரையைக் கண்டித்தால், சைவர் பலர் மனம் நோகுமென்று கருதி அது செய்யாது விடுத்துள்ளேன். என் உரை சுவாமிகள் உரைக்குப் பல இடங்களில் வேறுபட்டும் மாறுபட்டுமுள்ளது. இதற்கும்போலிச் சைவர்குழாம் என்னை நிந்தித்தல் கூடும். அந்நிந்தனையை வந்தனையாகவேகொள்ளும் மனநிலையுடையேன் யான் தற்காலம். கடவுள் துணை.

வ. உ. சி.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியாரவர்களுக்கு.

அன்பார்ந்த தம்பியவர்களே,

தாங்கள் சங்கரன்கோவிலிலிருந்து எழுதியனுப்பிய கடிதத்தால், தங்களுக்கு அருமை மகன் பிறந்திருப்பதும், அவனுக்கு நமத்தையவர்கள் பெயரிட்டிருப்பதும் தெரிந்து பெரிது மகிழ்ந்தோம் நானும், தங்கள் மதினியும்.

நான்குநெறியிலிருந்து திருத்தப்பட்ட புருபுடன் குறள் சம்பந்தமாகச் சில குறிப்புக்களும் வினாக்களும் எழுதியனுப்பி யிருந்ததைப் பார்த்து அன்றுமுதல் இன்று வரையில் பேராணந்தம் அடைகின்றேன். “தம்பியுடையான் படைக் கஞ்சான்” என்னும் பழமொழியைப் பன்முறை கேட்டுள்ள நான் “அறிவுடைய தம்பியை யுடையான் யார்க்கும் அஞ்சான்”. என்று உணர்கின்றேன். இனித் திருக்குறளைப் பற்றி எப்புலவரும் எவ்வகையான குற்றமும் சொல்ல முடியாது, என்று உணர்கின்றேன். வெறும் எழுத்துப் பிழை, அடையாளப் பிழைகளை மாத்திரம் திருத்துவதில் எனக்குத் திருப்தியில்லை. தாங்கள் எடுத்துக் காட்டிய பிழைகளைத் திருத்துவதுதான் எனக்குத் திருப்தி. தங்கள் குறிப்புப் படியே முந்திய பாரத்தில் எல்லாத் திருத்தங்களும் செய்துள்ளேன். தங்கள் பெயரைத் தமிழுலகம் போற்றும்படி யாகத் தங்கள் நன்றியை எடுத்து எழுதுவேன்.....

அன்புள்ள,
வ. உ. சிதம்பரம்.

திரு இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களுக்கு

இக்கடிதமும், முன்பக்கத்திலுள்ள கடிதமும் தென்னிந்திய சைவ சித்தார்த நூற்பதிப்புக்கழக இயக்குநர் தாமரைத் திரு. வ. சுப்பையா பிள்ளை அவர்கள் அன்புடன் உதவிய நகல்களிலிருந்து.

V. O. CHIDAMBARAM PILLAI,
Pleader.

Kovilpatti, S. I. R.
16—11—1931.

அன்பார்ந்த நண்பர் அவர்களே,

இவண் நலம். அவண் நலத்திற்குக் கோருகிறேன்.

தங்கள் கடிதங்கள் வந்து சேர்ந்தன. தங்கள் மணியார்டர் சரியான சமயத்தில் வந்து சேர்ந்தது. அவற்றிற்காக நான் தாங்களுக்கு மிக்க வந்தனம் அளிக்கின்றேன்.

தங்கள் நலத்தையும் தங்கள் குடும்ப நலத்தையும் நாடுகின்றேன்,

தங்களன்புள்ள,
வ. உ. சிதம்பரம்.

இக்கடிதத்தை அன்போடு உதவியவர் உத்தம பாளையம் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தலைவர் ஐனாப். கா. சி. முகம்மது இஸ்மாயில் அவர்கள். இவர்களுடைய பெரியதகப்பனார் புதல்வர் ஐனாப் கா. மு. அஹ்மது மீரான் அவர்கள், வ. உ. சி. யைக் கோளில்பட்டியில் சந்தித்தார்களாம். வ. உ. சி. யின் வீட்டில் குவிந்து கிடந்த அவருடைய நூற்பிரதிகளிற் சிலவற்றைத் தாமே எடுத்துக்கொண்டு போய், அவற்றை உத்தம பாளையத்திலும், அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் விநியோகம் செய்து, அவற்றின் விலையான ரூ. 500 ஐ மணியார்டரில் வ. உ. சி.க்கு அனுப்பி வைத்தார்களாம். இந்தத்தொகையை ஏற்றுக் கொண்ட குறிப்பை மேலே உள்ள கடிதத்தில் காணலாம். இத்தகவலையும் இக்கடிதத்தையும் அளித்த ஐனாப் கா. சி. முகம்மது இஸ்மாயில் அவர்களுக்கு எமது உளங்கனிந்த நன்றி.

தமது வாழ்க்கை பற்றி வ. உ. சி.

(வ. உ. சி. யின் சுய சரிதை அடிப்படையில் அமைத்தது)

சிதம்பரதானு

எங்கே பிறந்தேன்?

நெல்லைச் சீமையிலுள்ள பாஞ்சாலங்குறிச்சியைத் தெரியுமல்லவா? கட்டப்பொம்மனைப் பெற்றெடுத்துப் பெருமைபெற்ற பாஞ்சாலங்குறிச்சி யின் அருகேயுள்ள ஓட்டப்பிடாரத்தில்,

தாளான் வருவன தக்கரர்க் கீந்து

வேளாண்மை புரியும் வேளாண் குலத்தில்

பிறந்தேன். தந்தையும் தாயும் முன்னறி தெய்வம் அல்லவா? அவர்கள்

நடுவினைப் புரிந்து நுகனிதி யீட்டிக்

கொடுவெனு முன்னங் கொடைபல வளித்துச்

சீரெலாக் கொண்டு திறத்துடன் ஆமர்ந்து

பாரில்என அகினை பரமாயி துணையா

உலக நாயகிக் (கு) ஊழியம் செய்யும்

உலக நாத உத்தமப் பெயரினான்:

அறிவளித்த அண்ணாவியை வாழ்த்துகிறேன்;

வாய்மை எளிபதே வாக்கினிற் கொண்டோன்

தூய்மை எளிபதே தொடர்ந்த சிந்தையோன்;

ஒழுக்கம் பலவும் உடையாப் புனைந்தோன்

இழுக்கம் ஒன்றே என்றும் இல்லோன்:

சாந்தம் பொறுமை தகுதியென் றிவற்றின

வேந்தன் என்ன விளம்பத் தக்கோன்.

கல்வி

சுவேரியார் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், கால்டுவெல் உயர்நிலைப்பள்ளி யிலும் கற்று உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பை முடித்தேன். மேற்படிப்பிற் காகக் கால்டுவெல் கல்லூரியில் சேர்ந்து அப்படிப்பை முடிக்காமலேயே ஊர் திரும்பினேன். பின்னர் தந்தையாரின் விருப்பத்திற்கேற்ப திருச்சி சென்று சட்டப் படிப்பிலே தேர்ச்சியுற்றேன்,

வழக்கறிஞர் வாழ்க்கை

வக்கீல் வாழ்க்கை எதற்கு? பணம் சேர்ப்பதற்கு, வேறெதற்கு? இப் படித்தான் எண்ணுகின்றார்கள் பலர். மெய்மையை நிலைநாட்ட, பொய்யை அம்பலப்படுத்த, நீதியை உருவாக்க, இப் படி ஏன் எண்ணக்கூடாது? இப்படி எண்ணினால் வெற்றி கிட்டாதா? ஏன் கிட்டாது? வெற்றி வந்த வழியைப் பாருங்கள்:-

“கொடையும் குளமும் குலவுறச் செய்ததால்
 கொண்டவன் எதிரியைக் குவலயம் கலங்கினும்
 அண்டம் கலங்கினும் அணுக விடாததால்
 எளியவர் வழக்கினை ஏற்றிடா மற்பொருள்
 களியொடு நடரத்திய கருணை யதனால்
 நீதி பதியின் நெஞ்சம் திரும்பிட
 ஒதி வழக்கினை உணரச் செய்ததால்
 கமிஷன் என்றிடும் கைக்கூலி கொடுத்தல்
 அமிசம் அன்றென அறவிடுத்ததனால்
 கொண்டவன் கட்சி குலைந்திடக் கண்டால்
 அண்டி எதிரியை அணைத்துப் பேசி
 இராசி செய்தும் இடையில் நிறுத்தியும்
 வராது தோல்வியை மனத்தொடு காத்துப்
 பத்தினில் ஆறு சிந்திய தாகவும்
 ஒத்தன மூன்றும் செத்த தொன்றுமாய்ப்
 பிடித்த வழக்கினை முடித்து நின் றதனால்
 அடுத்த வழக்கினர் தொடுத்து வந்தனர்”

துறவு மன நிலையும் தேசிய உணர்வும்

இந்தியத் தத்துவங்களில் கொண்ட ஈடுபாடும் வள்ளிநாயகம் போன்ற
 துறவிகளின் தொடர்பும் துறவை நோக்கி அழைத்தன. துறவுக் கோலம்
 பூண்டு மதுரை சென்ற நிகழ்ச்சி நினைவிற்கு வருகிறது. அந்நிலையில் ஊன்றி
 நிலலாததும் எண்ணத்தில் இடம் பெறுகின்றது;

ஊழின் வலியால் உருது துறவினைப்
 பாழின் சிறுமைப் படுகடல் ஆழந்தேன்”

இந் நிலையற்ற மனம் விவேகார்த மடத்தை நோக்கியும் செல்லச் செய்தது.
 அங்கே இராமகிருட்டிணனந்தர் போதம் அருளினார்:

“சுதேசியம் ஒன்றே சுகம்பல அளிக்கும்
 இதே என் கடைப்பிடி,’ என்றனை அவனுரை
 வித்தென விழ்ந்தது மெல்லிய என்னுளம்:
 சித்தம் அதனைச் சிந்தயாது வைத்தது:
 அடுத்த கார்த்திகையில் † அருணம் செல்வழி
 அடுத்தனர் இருவர் அருணிறை வங்கர்
 மேகமும் மின்னலும் விழைதர வந்தபோல்
 பாக அவினைப் பண்பொடு நல்கினேன்
 சுதேசியம் வங்கம் தோன்றி வளர்வதன்
 இதோப தேச இன்மறை மொழிந்தனர்
 தூத்துக் குடிக்கைத் தொழில்வளர் சங்கம்
 சாற்றாதற் கரிய தரும சங்கம்
 எனவிரண் டிலைகோன் டெழுந்தவ் வித்து”

கப்பல் கம்பெனி

இந்தச் செடியில் பூத்த மலர்தான் கப்பல் கம்பெனி; இலாப நோக்கத் திற்காக மட்டும் அது தோற்றுவிக்கப்படவில்லை; அது தேசிய இயக்கத் தின் ஓர் சின்னம். எனவே கப்பற்கம்பெனிக்குச் சமாதிகைக்க ஆங்கிலேயர் ஆர்த்தெழந்தனர். நம்மவர் கொடுத்த தொல்லையும் கொஞ்சம்மல்ல. பெரும் இலாபம் கிடைக்கும் என்று எண்ணி, பணம் தருவதாகக் கூறிப் பின்னர் பின் செற்றவர் பலர்: ஆங்கிலேயரோடு போட்டி போட நம்மால் ஆகாது என்று அஞ்சி ஓடியவர் சிலர்; சங்கத்திற்குத் தன் கப்பல்களை வாடகைக்குக் கொடுத்திருந்த கம்பனியும் காரணமின்றி ஒப்பந்தத்தை முறித்துக் கொண்டது. எனவே,

பங்கமறக் கடனுகொடு பம்பாய் சென்றேன்
கனநாள் விழித்துக் 'காலியா' 'லாவோ'
தனநாள் தருவதாச் சாற்றிக் கொணர்ந்தேன்
நாவாயி நடந்து நன்மனம் பரவவும்
பேவாய் மொழியும் பீயைஸை கம்பனித்
திருடனும் சேர்ந்து தெரியாது மறைத்து
பொருடரு வாரின பூவின் கிளையைக்
கொண்டு கொண்டிடக் கூடிய எல்லாம்
நின்று புரிந்தனர். நீளொரு வருடம்
தினத்தொரு சந்திக் தெருவினிற் சென்று யாவி
மனத்தொடு பிரசங்க மந்திரம் சொல்லி
ஏழைகள் துணையாம் இன்மண் கொண்டு
பாழாய்ப் போகப் பதரிடச் செய்த
'பிசா'செனும் உரையொடு பிறவும் கூட்டி
அசைவினமை யெனும் அக்கினியிடும்
மூலை முடுக்கின் மொய்யிருள் அகல
வேலை யாட்களின் விளக்கிடும் பேய்மொழியும்
திருடனும் அணுகாத் திறத்தொடு காத்தேன்.

போர் முறை

ஆங்கில அரசின் சட்டங்களை நேரடியாக மீறிச் சிறை சென்று மக்கள் மனத்தில் தேசிய உணர்வைத் தூண்டுவது காந்தியடிகள் பிற்காலத்தில் கைக் கொண்ட போர் முறை; வெள்ளையர் சட்டத்தின் வளைவு நெளிவு களையும் கருவிகளாகக் கொண்டு அவர்களைத் தாக்குவது முந்திய போர் முறை. சிவாயும் நானும் கடற்கரையில் பேசக்கூடாது என்று தடை உத்தரவு போடப்பட்டது எனவே தருமசாலையில் பேசப்போவதாக அறிவிக்கச் செய்தேன். அங்கு வரப்போவதாக போலீஸ் அதிகாரி அச்சுறுத்தினான். நான்—

* அருணம் - ஜப்பான்

தரும சாலை தனித்த தொரு கட்டிடம்
 ஒருவன்-சிசுந்த உடமையா யுள்ளது
 போலீஸ் வரவுஅவண் புகைச்சலைச் செய்யும்
 எனவவன் நினைத்தனன், ' இங்கு யான் பேசேன்
 எனதகம் பேசுதல் இழக்கோ? எனறேன்
 சொல்லிய டப்டி சூப்பரிண்டெண்டு' நீ
 சொல்லிய இடத்தில் தோன்றிப் படையொடு
 நடப்பதைப் பார்போம் நாமே'' எனருன்
 நடப்பதைப் பாரும் நனரு'' எனறேன்.

அடக்கு முறையும் மக்கள் எழுச்சியும்

1908ல் சிவாவும் நானும் ஜாமீன் வழக்கில் கைது செய்யப் பட்டோம்
 செய்தியறிந்த மக்கள் பரபரப்படைந்தனர். அதிகார வர்க்கம் அடக்கு
 முறையை அவிழ்த்து விட்டது; எழுந்தது புரட்சி:

ஆசு படையுடன் அணுகி அவரை
 மோசம் செய்திட முட்டிக் கலகம்
 தடியால் அடிப்பித்தான் சார்ந்ததம் மவரை
 வெடியால் சுட்டான் வெளிவர விடாது,
 ஆசுவின் குதிரையை அடித்தவர் தன்னினர்
 நாசமென் னுயிர்க்கென நவிறவன் ஓடினான் !
 தடித்த கொழுத்த சப்பினிஸ் பெக்டரை
 அடித்தும் மிதித்தும் அளவில புரிந்தனர்,
 சுட்ட வெடிகளைக் தூளிதா ளாக்கி
 எட்டிய இடங்களில் எறிந்து தொலைத்தனர்.

முடி சூடா மன்னர்கள்

மக்கள் எழுச்சியைக் கண்ட அதிகார வர்க்கம் அதிர்ச்சியுற்றது.
 விளைவு, எங்கும் போலீஸ் தர்பார். எங்களைச் சுற்றி எண்ணற்ற போலீஸ்.
 எவ்வளவு மரியாதை யோடு எங்களைக் கோர்ட்டிற்கு அழைத்துச் சென்
 றார்கள் தெரியுமா?

“அன்றவை கொண்டுயாம் அரசென உணர்ந்தேம்
 குடுகுடென் றேடும் குதிரைகள் பூட்டிய
 நெடுமிரு வண்டிகள் நேர்ந்தனர் எமக்கு
 நானொரு வண்டியை நண்ணினேன், நண்பர்
 தாமொரு வண்டியைச் சார்ந்தனர்; முனிபின்
 உடலினைக் காக்கும் உத்தியோகஸ்தர்
 திடமுள நால்வர் சிறப்புற இருந்தனர்
 முனிபிரு டிப்டி சூப்பிரெண்டெண்டுகள்
 பின்புறு இன்ஸ்பெக்டர் பெய்சிக்கிள் வண்டியில்
 இடவலப் பக்கம் ஈராறு ஏட்டுகள்

தடையினிற் சூழ்ந்திட நாலிரு ரிவால்வர்
நாலைந்து வெடியொடு நகன்றன ஊண்டிகள்”

தண்டனை

இம் என்றால் சிறைவாசம், ஏனென்றால் வனவாசம் என்பதுதானே அன்றைய ஆட்சியின் மேன்மை! இதோ அவர்கள் நீதியின் மாட்சிக்கோர் எடுத்துக்காட்டு!

“சிவம்பிர சங்கம் செய்ததற் காகத்
தவம்புரி யும்படி தசநல் வருடம்
தீவென விளம்பினான், தீங்கிலேன் அவர்க்கு
தரவில் உதவியைத் தந்ததற் காக
இருபது வருடமும், இயம்பிய நெல்லையில்
ஒருபிர சங்கம் உரைத்ததற் காக
மற்றோர் இருபது வருடமும் தீவெனக்
கற்றோர் மனமும் கலங்கிடச் சொன்னான்.”

மேலோர்கள் வெஞ்சிறையில் வீழ்ந்து கிடப்பதையும் நூலோர்கள் செக்கடியில் நோவதையும் காணவில்லையோ என்று கண் கலங்கினான் எதற்கும் கலங்கா பாரதி. பாரதியையும் கண்ணீர் சிந்தச் செய்த நிகழ்ச்சியினைக் கேளுங்கள்

கோணையன் என்ற கோணக்கால் வார்டர்பால்
என்னை ஒப் பித்தே ஏகினன் டிப்டி
அவன் எனைச் சணல கிழி யந்திரம் சுற்றெனச்
சுற்றினேன் என்கைத் தோலுரிந் திரத்தம்
கசித்தது என்னருங் கண்ணீர் பெருகவே
... ..
திங்கட் கிழமை ஜெயிலர் என் கைத்தோல்
உரிந்ததைப் பார்த்தான் உடன் அவன் என்னெய்
ஆட்டும் செக்கினை மாட்டிற்ருப் பதிலாப்
பகலெலாம் வெயிலில் நடந்து தள்ளிட
அனுப்பினன், அவனுடைய அன்புதான் என்னே!

அதிகாரிகள் ஏமாற்றம்.

அந்நாளில் ஆங்கில அதிகாரிகள் இந்தியர்களுக்கு எந்தத் திறமையும் கிடையாது என்று கூறி ஏளனம் செய்வது வழக்கம். எனவே அவர்களை விளையாட்டுக் காட்டுவதில் தேசிய வாதிகளுக்கு ஓர் மகிழ்ச்சி; ஓர் மன நிறைவு. நான் சிறையில் இருந்தபோது ஜெயிலருக்குத் தெரியாமல் மனைவிக்கும், நண்பர்களுக்கும் கடிதம் எழுதுவதுண்டு. இதை எப்படியோ

மோப்பம் பிடித்த ஜெயிலர் என் மனைவி எழுதிய கடிதத்தைக் கைப்புற்றிக் கொண்டான். அதை வைத்துக்கொண்டு பயமுறுத்தியபோது,

என்னுடை திருபம் மன்னிய தாக
என் மனைப் பெயரால் எவனும் எழுதலாம்
எப்படி யாகுஇதற் குத்தர வாகி?
செப்புக ஐயா தெளிந்து நீ எகறேன்
உனைத் தூக்க இஃ தொன்றே போதும்
என்னுடை முடிவிதே' என்று மொழிந்தான்
பாக்கிய வசத்தால் தூக்கி ஜட்ஜலை
என்று மொழிந்தேன்”

சிறையிலிருந்து வெளிவந்த நிகழ்ச்சியோடு ‘என் சுயசரிதையை நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை

மாணவ ரியல்.

முதல் அதிகாரம் — மாணவர் கடமை.

மாண்பெற முயல்பவர் மாணவராவர்	க
ஆணும் பெண்ணு மதுசெய வுரியர்.	உ
இளமைப் பருவ மியைந்த ததற்கே.	ந
மற்றைய பருவமும் வரைநிலை யிலவே.	ச
அவர்கடன் விதியியலறிந்துநன் ருற்றல்.	ரு
அன்னைதந் தையரை யாதியைத் தொழுதல்	சு
தியினம் விலக்கி நல்வினஞ் சேர்தல்.	எ
தக்கவா சிரியராற் றன்னிய லறிதல்.	அ
ஒழுக்கமுங் கல்வியு மொருங்குகைக் கொள்ளல்.	க
இறைவ னிலையினை யெய்திட முயறல்.	க0

உ-ம் அதி—விதியியல் அறிதல்

வினையின் வினாவே விதியென வந்துறும்!	கக
விதிசெய் கர்த்தா வினைசெய் யுயிரே.	கஉ
மெய்ப்பொருள் வினையை வினைத் துயிர்க் கீயும்.	கந
திவினை வினைவிற் சேருவ துன்பம்.	கச
நல்வினை வினைவி னணுகுவ விற்பம்.	கரு
திவிதி வரவைச் செப்பு மடன்மடி.	கசு
நல்விதி வரவை நவிலுமறி லுக்கம்.	கஎ
விதியை மாற்றிட வினையை மாற்றுக.	கஅ
திவிதிவேண்டிற் றீவினை புரிக	கக
நல்விதி வேண்டி னல்வினை புரிக.	உ0

அன்புடைமை

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை

ரு-ம் அதி:—அன்புடமை

அஸ்தாவது அன்பை உடையராயிருத்தல்

க. அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்
புன்கணீர் பூச றரும்.

பொருள்: அடைக்கும் தாழ் அன்பிற்கு உண்டோ— (அகத்தினின்று வெளிப்படாமல்) அடைத்துவைக்கும் (வலிய) கதவு அன்பிற்கும் உண்டோ? ஆர்வலர் புன்கண் ஈர் பூசல் தரும் — அன்பு செய்யப்பட்டாரது துன்பம் (அக் கதவை) பிளக்கும் தாக்குதலை உண்டாக்கும்.

அகலம்: அன்பு செய்யப்பட்டாரது துன்பம் அன்புடையார் அகத்தினின்று வெளிப்படாமல் அன்பை அடைத்துவைத்திருக்கும் கதவினை உடைத்து அன்பை வெளிப்படுத்தினிடும் என்றவாறு. தாழ் என்பது ஆகுபெயர், அதனையுடைய கதவிற்கு ஆயினமையால். ஈர் என்பது வினைத் தொகை. ஆர்வம்—அன்பு செய்யப்படுந் தன்மை. பூசல்—பொருதல்—தாக்குதல். ஆர்வம் என்னும் பண்புப்பெயர் ஈறும் ஈற்றயலும் கெட்டு, வலர் என்பதனோடு புணர்ந்து ஆர்வலர் என்றாயிற்று. வலர்—வல்லவர். ‘ஆர்வலர் புன்கணீர் பூசல் தரும்’ என்பதற்குத் “தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டவரது துன்பங் கண்டுழி” என்ற சொற்களை வருவித்து “அன்புடையார் (கண் பொழிகின்ற) புல்லிய கண்ணீரே (உள் நின்ற அன்பினை எல்லாரும் அறியத்) தூற்றும்” என்று உரைப்பாரும் உளர். அவர் ‘ஆர்வலர்’ என்பதற்கு ‘அன்பு செய்யப்பட்டார்’ என்பதே பொருள் என்பதை அறியார். அன்றியும், ‘துன்பம்’ என்னும் பொருள் தரும் ‘புன்கண்’ என்ற சொல்லைப் புன், கண் எனப் பிரித்தும், அடைக்கும் தாழ் உண்டோ? என்ற வினாவிற்கு விடையில்லாதும் பொருள் உரைத்து இடர்ப்பட்டனர்.

க ப் ப ல்
கம்பெனி

எஸ். எஸ். காலியா

சுதேசி ஸ்டீம் ஷாவினேஷன் கம்பெனி (லிமிட்டெட்).

தூத்துக்குடி.

1. இந்தக் கம்பெனியானது 1882-ம் ஸூத்து “இந்தியன் கம்பெனி ஆக்டு” ப்படி 1906-ம் ஸூ அக்டோபர்மீ 16-யில் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பெற்றது.

2. இந்தக் கம்பெனிக்கு மூலதனம் ரூ. 10,00,000. இம் மூலதனம் பங்கு 1-க்கு ரூ. 25—0—0 வீதம் 40,000 பங்குகளாக இந்தியா, இலங்கை முதலிய ஆசியாக் கண்டத்துத் தேசத்தார்களிடமிருந்து சேர்க்கப்படும். மூலதனம் வேண்டும்போது அதிகரிக்கப்படும். பங்காளிகள் அவரவர்கள் பங்குத்தொகை மட்டில் உத்தரவாதிகள்.

3. இக்கம்பெனியின் உத்தியோகஸ்தர்கள்:-

அக்விராசனார் :

ஸ்ரீமான். பொ. பாண்டித்துரைச்சாமித் தேவர் அவர்கள்,
பாலவந்தம் ஐயின்தார், இராமநாதபுரம், மதுரை.

டயரெக்டர்கள் :

1. மகா-நா-ஸ்ரீ பி. வெங்கிட்டராமாநுஜலு நாயுடுகாரு,
பேங்கர், தூத்துக்குடி.
2. „ சி. விஜயராகவாச்சாரியாரவர்கள், பி. ஏ. வக்கீல், சேலம்.
3. „ ஏ. சுந்தர சாஸ்திரியாரவர்கள், பி. ஏ., பி. யல்.
திருநெல்வேலி பாலம்.
4. „ என். ஏ. வி. சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்.
வண்ணார்பேட்டை திருநெல்வேலி பாலம்.
5. „ எம். டி. தேவதாஸ் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்.
பாளையங்கோட்டை.
6. „ டி. எஸ். சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், சேயர்மேன்,
சிவதேவஸ்தானம் கமிட்டி, திருநெல்வேலி.
7. „ சி. சு. வ. கிருஷ்ணபிள்ளையவர்கள், வியாபாரம், தூத்துக்குடி.
8. „ அ. மு. ம. அருணாசலம்பிள்ளையவர்கள் „ „
9. „ அண்ணாசாமி ஐயரவர்கள், பிளீடர், „
10. „ சி. த. ஆ. ஆறுமுகம் பிள்ளையவர்கள், வியாபாரம், „
11. „ அ. சு. வே. வேலாயுதம் பிள்ளையவர்கள் „ „
12. „ வ. அ. ஆ. ஆதிநாராயணன்
செட்டியாரவர்கள் „ „
13. „ வ. அ. வெ. சு. வெங்கிடாசலன்
செட்டியாரவர்கள் „ „

14. மகா-நா-நா-ஸ்ரீ ந. சு. தெய்வநாயகம் பிள்ளையவர்கள்
வியாபாரம், தூத்துக்குடி.
15. „ ஏ. சி. வ. திருச்சிற்றம்பலம்
செட்டியாரவர்கள் „ „
16. „ ஏ. வி. ஆர். ஏ. அடைக்கப்பச்
செட்டியாரவர்கள் „ கொழும்பு
17. „ ஏ. எம். சைய்யத்திப்ராகிம் அவர்கள் „ „
18. „ A. சோலைமலைத்தேவரவர்கள் „ வைத்தீஸ்வரன்
கோயில்
19. „ திரு. நாராயண பிள்ளையவர்கள் கைவிழாஞ்சேரி, சீர்காழி
20. „ K. சிதம்பரநாத முதலியாரவர்கள், „ „
21. „ M. T. K. முத்துசாமிசெட்டியாரவர்கள் „ „
22. „ டி. எஸ். குப்புசாமிபிள்ளையவர்கள், தாடாளன்கோவில்,
சீர்காழி.
23. „ D. அனுமந்த செட்டியாரவர்கள், சோமவார்பேட்டை
குடகு.
24. „ எஸ். இராமசாமிபிள்ளையவர்கள், கன்னப்பாடி,
(ருவன்வாலா)
25. „ A. அசனுசைன் இராவுத்தரவர்கள் திண்டுக்கல்.
26. „ சீனி அசனுசை இராவுத்தரவர்கள், இராமநாதபுரம்
27. „ A. சோமசுந்தரம் அவர்கள், எம். ஏ. கூடலூர்
28. „ W. ஸ்ரீநிவாச அய்யங்காரவர்கள் சென்னப்பட்டணம்
29. „ அண்ணன் திருமலை அய்யரவர்கள் சேலம்
30. „ பிட்டா இராமசாமி அய்யரவர்கள் „
31. „ A. அருணாசலம் செட்டியாரவர்கள் „

செக்ரெட்டேரிகள்

- „ எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்காரவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்.
தூத்துக்குடி கௌரவகாரியதரிசி
- „ வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள், தூத்துக்குடி.
துணைக்காரியதரிசி.

ஆடிட்டர்கள்:

- மகா-நா-நா-ஸ்ரீ பி. கே. இராமய்யரவர்கள், பி. ஏ. பி. யல்.
கௌரவ ஆடிட்டர், திருநெல்வேலி பாலம்.

4. கம்பேனியின் ரிஜிஸ்டரான ஆபீஸ் தற்காலம் தூத்துக்குடி பீச்சு
ரோடு 4-ம் நிர் கட்டிடத்தில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

5. இக்கம்பேனி ஏற்படுத்தியதின் முக்கிய நோக்கங்கள்:--

தூத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் மற்றும் சுதேசிய ஸ்டீல்மர்கள் நடைபெறாத துறைமுகங்கட்கும் பிரயாணத்தையும் வியாபாரத்தையும் செளகரியப்படுத்தவும் சகாயப்படுத்தவும் தக்க ஸ்டீல்மர்கள் நடைபெறும் படி செய்தல். இந்தியர்களையும் இலங்கையர்களையும் மற்றும் ஆசியா கண்டத்து ஜாதியார்களையும் கப்பல் நடாத்தும் தொழிலில் பழக்குவித்து அதன் மூலம் வரும் லாபத்தையடையும்படிசெய்தல், இந்தியர்களுக்கும் இலங்கையர்களுக்கும் மற்றும் ஆசியா கண்டத்து ஜாதியார்களுக்கும் கப்பல் நடாத்துந் தொழிலையும் கப்பல் நிர்மாணஞ் செய்யும் தொழிலையுந் செய்துகாட்டிக் கற்பித்தல், இந்திய இலங்கை மாணவர்க்கும் மற்றும் ஆசியாக் கண்டத்து மாணவர்க்கும் கப்பலோட்டுந் தொழிலையும் கப்பல் நிர்மாணஞ் செய்யும் தொழிலையும் சாஸ்திர சம்பந்தமாகக் கற்பிக்கும் கலாசாலைகள் ஏற்படுத்தல், கப்பல் நடாத்துந் தொழிலிலும் வியாபார முறையிலும் இந்தியர்கள் இலங்கையர்கள் முதலிய ஆசியா கண்டவாசிகளுக்குள் ஐக்கிய பாவனையையுண்டு பண்ணி ஒற்றுமையாக உழைக்கச் செய்தல், பற்பலவியாபார ஸ்தலங்களிலுள்ள வியாபாரங்கட்கடுத்த கொள்வன கொடுப்பன தெரிந்து கொள்வதற்காக இந்தியா இலங்கை முதலிய ஆசியா கண்ட தேசத்தவர்களை ஏஜெண்டுகளாக நியமித்தல், ஸ்டீல்மர்கள், ஸ்டீல்லாஞ்சுகள், படகுகள் முதலியன நிர்மாணஞ் செய்வதற்கும் அவைகளைச் செப்பணிவதற்கும் சுத்தப்படுத்துவதற்கும் துறைகளேற்படுத்தல்; கம்பெனியார் தீர்மானிக்கும் சுதேசியக்கைத் தொழில்களையும் வியாபாரங்களையும் நடத்துதல் முதலியனவாம்.

6. தூத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் மற்றும் இந்திய துறைமுகங்கட்கும் பிரயாணமும் வியாபாரமும் அபிவிருத்தியான நிலைமையிலிருப்பதால் கம்பெனியின் செலவும் ரிசர்வ் பண்டுக்கு வைத்துக் கொள்ளும் தொகையும் நீக்கி பெரியதோர் ஈவு கிடைக்குமாறு கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

7. 100 பங்கு எடுக்கிற பங்காளிகள் டயரெக்டர்களாவதற்கு பாத்தியதையுடையவர்கள்; ஆனால் டயரெக்டர்கள் வருஷத்துக்கொரு தடவை பங்காளிகளின் ஆர்டினேரி மீட்டிங்கில் தெரிந்தெடுக்கப்படுவார்கள்.

8. எடுக்கப்படும் பங்குகளின் மொத்தத் தொகையில் ஐந்திலொரு பங்குத் தொகை முன் பணமாகச் செலுத்தப்படவேண்டும். பாக்கிப் பங்குத் தொகை கம்பெனியார் வேண்டுங்காலங்களில் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

9. கம்பெனியின் நன்மைக்காகவும், லாபத்துக்காகவும் பங்காளிகள், கம்பெனியின் ஸ்டீல்மர்களிலேயே பிரயாணமும், ஏற்றுமதி இறக்குமதியும் செய்ய வேண்டும்.

10. கம்பெனியின் பங்குகளை மற்ற சொத்துக்களைப் போல் அடமானம் கிரயஞ் செய்யலாம்; ஆனால் பணம் ஒரு பங்காளிக்கும் கம்பெனியிலிருந்து வாபஸ் கொடுக்கப்பட முடாட்டாது.

11. கம்பேனிக்குக் கிடைக்கும் லாபத்தொகையில் கம்பேனிக்கு ரிசர்வ் பண்டாக வைத்துக் கொண்டதுபோக மீதத் தொகையைப் பங்காளிகளுக்கு அவர்கள் பங்கு வீதாசாரப்படி பகுந்து கொடுக்கப்படும்.

12. கம்பேனியின் விதிகளடங்கிய புத்தகமும், மிமோரண்டமும் அப்ளிக்கேஷன் பாரங்களும் தூத்துக்குடி கம்பேனி ஆபீசிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். விதிகளடங்கிய புத்தகம் மிமோரண்டம் இவைகளின் கிரயம் ரூ. 0—8—0.

13. சகல கரஸ்பாண்டன்ஸ்களும், அப்ளிக்கேஷன்களும், மணியாடர் களும் தூத்துக்குடியிலிருக்கும் கம்பேனியில் செக்ரட்டேரி அல்லது அசிஸ்டெண்டு செக்ரட்டேரியவர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

14. சுமார் 25000 பங்குகள் வரை இதுவரை எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் அப்ளிக்கேஷன் விரைவாக வந்து கொண்டே யிருக்கின்றன. தேசாபிமானமுள்ள இந்தியா இலங்கை, முதலிய ஆசியா கண்டத்துத் தேச கனவான்கள் கம்பேனியில் அதிகப் பங்குகள் எடுத்துதவி புரியவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

தூத்துக்குடி, }
24—9—07.

எஸ். டி. கிருஷ்ணயங்கார்,
கௌரவ காரியதரிசி.

[இதன் நகலை உதவியவர்

தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகத் தலைமை இயக்குனர் தாமரைத் திரு. வ. சுப்பையாபிள்ளை அவர்கள்]

நீதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்

‘பாரதியார்’

“கர்மவீரர்” என்றும் “பிரதம ஆரிய புருஷர்” என்றும் உயர்ந்த பரித் தியாகி என்றும் அரவந்த கோஷ் முதலிய பெரியோர்களாலேயே பாராட்டப்பட்ட பூர்வீக சிதம்பரம் பிள்ளையின் பெருந்தன்மையையும் தேசப்பற்றையும், உத்தேசித்து நமது தமிழ் நாட்டோர் அவர் விஷயத்தில் எம்மட்டு சிரத்தை பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்களோ அம்மட்டு சிரத்தை பாராட்டமலிருப்பது தவறென்பதாகவே கருதுகிறோம். பூர்வீக சிதம்பரம்பிள்ளை யார் பொருட்டு இரவு பகலாக உழைத்தாரோ அவர்கள் கூட பயத்தினாலோ அல்லது, சோம்பலினாலோ மூச்சுக் காட்டாமல் பின் வாங்கி நிற்கிறார்கள். சுதேசி ஸ்டீம் நேவிகேஷன் கம்பெனிக்கு சிதம்பரம் பிள்ளையே பிதாவென்று கூறுதல் தகும். ஷே. கம்பெனியார் இப்போது இன்னும் பலமான அபிவிருத்திகள் நடத்தி வருகிறார்கள் என்று கேட்டு சந்தோஷிக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் சிதம்பரம் பிள்ளைக்குத் தக்கவாறு நன்றிக் கடமை செலுத்தா விட்டால் இவர்களது முயற்சிகளின் மீது தரும தேவதைக்குச் சினம் பிறக்கும். மேற்படி கம்பெனி பங்களிகளில் ஒவ்வொருவரும் தலைக்கு 4 அணு வீதம் போட்டால் எவ்வளவோ பெரிய நிதி சேர்க்கலாம். இவ்விஷயம் அவசியம் நடத்தி தீர்வதற்குரியது.

இரண்டு லட்சத்திற்கு இருநூறு...?

சுதேசி கப்பல் நிதிக்கு இரண்டு லட்ச ரூபாய் வேண்டுமென்று நாம் திரிகரண சுத்தியுடன் ஜனங்களிடம் விண்ணப்பம் செய்தோம். இரண்டு லட்சம் கேட்டதற்கு இரண்டு நூறு வந்திருக்கிறது. என்ன செய்யலாம். பொது ஜனங்கள் இந்த நாட்டிலே பரம ஏழைகள். அவர்களுக்கு இவ்வித புண்ணியத் தொழிலிலே அபிமானமிருந்த போதிலும் அவர்கள் உதவி செய்ய திராணியில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். செல்வர்களைப் பற்றியோ யோசிக்க வேண்டியதில்லை.

‘தினமணி சுடர்’ 12-9-71

போட்டிப் பந்தயம்

‘கல்கி.’

நாற்பது வருஷத்துக்கு முன்னால் நமது செந்தமிழ் நாட்டில் ஒரு போட்டிப் பந்தயம் நடந்தது. பந்தாட்டப் போட்டியல்ல. வேறு விளையாட்டுப் போட்டிகளும் அல்ல.

கடலிலே கப்பல் விடும் போட்டி! வெகு வெகு அபாயகரமான போட்டி.

ஒரு சின்னஞ் சிறு பிள்ளைக்கும் ஒரு பெரிய பிரமாண்டமான ராட்சதனுக்கும் நடந்த போட்டி! அந்தப் பிரமாண்ட ராட்சதன் பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனிதான்.

ராட்சதனுடன் போட்டியிட்ட சின்னஞ்சிறு பிள்ளை தூத்துக்குடி வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள். கோடான கோடி மூலதனத்தையும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் சர்வ அதிகார பக்க பலத்தையும் கொண்ட பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனியுடன் போட்டி போட்டு ஸ்ரீ வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை சுதேசிக் கப்பல் விடுவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்தார். மேற்படி கப்பல் போட்டி சிறிது காலம்தான் நடந்தது. நடந்த வரையில் வேடிக்கை பார்த்தவர்களுக் கெல்லாம் மிக்க உற்சாகத்தையும் பரபரப்பையும் அளித்தது.

போட்டியின் முடிவு என்ன என்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய தில்லை.

ஸ்ரீ சிதம்பரம் பிள்ளையின் கப்பல் கம்பெனி கவிழ்ந்தே போயிற்று.

கப்பல் கவிழ்ந்தது பேரதாது என்று ஸ்ரீ சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு இரண்டு ஜன்ம தண்டனையும் கிடைத்தது.

ஸ்ரீ சிதம்பரம் பிள்ளை நடத்திய கப்பல் போட்டி வெறும் விளையாட்டு அல்ல.

அவர் ஓட்டிய கப்பல் இந்தியா தேசத்தின் சுதந்திரக் கப்பல். இங்கிலீஷ்காரர்களை இந்தியாவிலிருந்து ஏற்றி அவர்களுடைய ஊருக்கு அனுப்புவதற்காக ஏற்பட்ட கப்பல்.

உண்மையில் குவிட் இந்தியா இயக்கத்தின் மூல காரணகர்த்தா ஸ்ரீ வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளைதான் என்று சொல்ல வேண்டும்.

கன்னாட் பிளேஸ் -- ஏக் ஆத்மி !

S. ஸ்ரீநிவாசன்

[டோங்கா வண்டிக்காரர்களும், 'ஃபட்ஃபடி' என்று தில்லி மக்கள் குறிப்பிடும் விசைஊர்திகளை ஓட்டுபவரும் தனித்தனி நடபார்களை விளித்துச் சவாரி சேர்த்துக் கொண்டு செல்வது வட இந்தியா மக்கள் அறிந்த செய்தியே. அதுவும் கூட்டம் இல்லாத சமயத்தில், இவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு, கட்டணத்தைக் குறைத்து, உரத்த குரலில் 'ஏக் ஆத்மி, ஏக் ஆத்மி' என்று கூவி ஆள் சேர்ப்பது வேடிக்கையாக இருக்கும். இம்மாதிரி ஒரு கூத்து, இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தூத்துக்குடியில் நடந்தது].

தென்னாட்டுக் கரையோரங்களிலுள்ள பட்டினங்களைக் கப்பல் போக்குவரத்தால் இணைத்து, தங்கள் வியாபாரத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தனர் ஆங்கிலேயர்கள். தூத்துக்குடி துறைமுகத்திலிருந்து இலங்கைக்கு மட்டுமன்றி, அக்கம் பக்கத்திலுள்ள கரையோரப் பட்டினங்களுக்குப் பெரிய அளவில் பண்டங்கள் இறக்குமதியும் ஆயின. ஆகவே கரையோரக் கப்பல் வியாபாரமானது ஆங்கிலேய கப்பல் கம்பெனிகளின் ஏகபோக உரிமையாய் இருந்து வந்தது.

ஏற்றிச் செல்லும் பண்டங்களின் மேலும் இறக்குமதியாகும் சரக்குகளின் மேலும் அவர்கள் விதித்ததுதான் வரி. இந்தப் பாகப்படாத உரிமையினால் அவர்கள் கொள்ளை லாபம் அடித்தனர். இந்த எட்டாத கட்டண உயர்வால் இந்திய வியாபாரிகள் தலை நிமிர் முடியவில்லை.

இந்தச் சமயத்தில்தான் கரையோரக்கப்பல் வியாபாரத்தில் நம் நாட்டவரும் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்களுடையமனத்தில் உதித்தது. ஆகவே 1906-ம் ஆண்டு தென்னாட்டிலுள்ள சில தொழில் அதிபர்களின் பேருதவியைக் கொண்டு 'சுதேசி ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனி, என்ற பெயரில் ஒரு ஸ்தாபனத்தைத் துவக்கினார். இந்தக் கம்பெனி பத்து லட்ச ரூபாய் முதலுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்தியக் கடற்கரைக் கப்பல் வியாபாரத்தை முன்னணிக்குக் கொண்டு வருவதுதான் சிதம்பரனுடைய நோக்கம்.

புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்தக் கம்பெனி பல நாட்களாக இதே துறையில் ஈடுபட்டு வந்திருந்த பிரிட்டிஷ் ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனிக் குப் போட்டியாக உருவாகி வருவதைக் கண்டு ஆங்கில வியாபாரிகள் மனம் சலித்தனர். எனவே, பிறந்து உருவாகி வரும் இந்த இந்தியக் கம்பெனியை எம்முறையிலும் ஈசுக்கி விடுவது என்று அவர்கள் தீர்மானித்தனர். சுதேசிக்

கப்பல் கம்பெனியின் வசம் இருந்தது இரண்டே ரீராவிக் கப்பல்கள்தான். பிரிட்டிஷ் கப்பல்கம்பெனியாரிடத்திலோ பல கப்பல்கள் இருந்தன. அவைகளைக் கொண்டு இந்தச் சுதேசிக் கம்பெனியை முறியடிப்பது அவர்களுக்கு எளிதாகத் தோன்றியது.

இரு கப்பல் கம்பெனிகளுக்குமிடையே ஏற்பட்ட இந்தப் போட்டி ஒரு விசித்திரமான போக்கைக் கொண்டது. தூத்துக்குடி துறைமுகத்திலிருந்து கொழும்புவிற்கு ஆள் ஒன்றுக்குக் கட்டணம் ஐந்து ரூபாய். ஒரு குறிப்பிட்ட நாளிலிருந்து இந்தக் கட்டணத்தைச் சரிபாதியாகக் குறைத்தனர் பிரிட்டிஷ் கம்பெனியார். இயற்கையாகவே சில நாட்களுக்கு, பண்டங்களும் பிரயாணிகளும் சுதேசிக் கம்பெனியை நாடி வரவில்லை.

சிதம்பரம் பிள்ளை இப்போட்டியில் தானும் தீவிரமாக ஈடுபட முனைந்து, சுதேசிக் கப்பலின் கட்டணத்தையும் ஆள் ஒன்றுக்கு ரூபாய் இரண்டரையாக்கினார்.

இதைக் கண்ட பிரிட்டிஷ் கம்பெனியார், “இலங்கைக்கு ஓராள்!—ஒண்ணேகால் ரூபாய்” என்றனர்.

சிதம்பரம் பிள்ளை பின் வரங்களில்லை. “ஓராள்! ஓராள்! ஒரு ரூபாய்” என்றார்.

“பிரிட்டிஷ் கம்பெனியார், “ஆள் ஒன்றுக்கு அரை ரூபாய்” என்றனர்

சிதம்பரனார், “சுதேசிக் கப்பலில் ஏறுங்கள்! இலவசமான இலங்கைப் பிரயாணம்!” என்றார்.

பெருவலி படைத்த பிரிட்டிஷ் கம்பெனியார், “எங்கள் கப்பலில் வாருங்கள்! இலவசமாக இலங்கையைப் பாருங்கள்!! ஆளுக்கு ஒரு குடை இனம்!!!” என்றனர்.

இலவசப் பயணமும் இலங்கைக் குடையும் யாரைத்தான் ஈர்க்காது!

இந்த அசுரப் போட்டியில் சுதேசிக் கம்பெனியால் எவ்வளவு நாள் ஈடு கொடுக்கமுடியும்? சிறிது காலத்தில் சிதம்பரம் பிள்ளை தோல்வியை ஏற்க வேண்டியதாயிற்று. நம் நாட்டுக் கப்பல் தொழிலைத் தலைதாக்க விடாமல் அடித்துவிட்டனர் ஆங்கிலேயர். 1910-இல் மடிந்த இந்தப் தேசியக் கடற்கரைக் கப்பல் வியாபாரம், நாடு விடுதலைபெற்ற பிறகுதான் தலைதாக்க முடிந்தது. அதற்கு அடிகோலிய பெருமை திரு. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்களையே சாரும்.

பத்திரிகைக் குரல்

திருநெல்வேலி ராஜத் துவேஷக் கேஸ்களில் சிசைக்கள்

ஒருவருக்கு 10 வருஷமும், மற்றொருவருக்கு ஆயுசு பரியந்தமும் தீபாந்தர சிசைக்! நினைக்கையிலேயே மயிர்க்கூச்செரிகிறது; கைநடுங்குகிறது. இந்தத் துக்கத்தைத் தென் இந்தியா ஜனங்கள் முக்கியமாய் சிதம்பரம் பிள்ளையை அறிந்த தமிழ்நாட்டு ஜனங்கள் எப்படிச் சகிப்பார்கள்? ராஜத் துவேஷக் குற்றங்கள் நம் தேசத்தில் இதுவரையில் அடிக்கடி நேரிடுவதில்லை. நமக்கு ஆப்த நேசராய், தமது ஜன்ம தேசம் முதலிலும் இந்தியா இரண்டா வதுமாய்த் தமது இருதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கிற தென்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த லார்ட் கர்ஸன் ஏழு வருஷம் ஆட்சி நடத்தினதின் பலனாக ராஜத் துவேஷக் குற்றங்கள் நேரிட்டு, ஆங்கிலேய மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகளால் தண்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஒரு கேசிலும் இந்தக் கொடுமையான சிசைக்கள் விதிக்கப்படவில்லை. பாலகங்காதர திலகர் 1897-ம் வருஷத்தில் தண்டிக்கப்பட்டபோது, அவருக்கு 1½ வருஷங் கடுங்காவல் விதிக்கப்பட்டது. பிறகு ஒரு வருஷமாகக் கவர்ன்மெண்டால் குறைக்கப்பட்டது. பிறகு நேரிட்ட கேஸ்களிலும், ஒரு வருஷம் இரண்டு வருஷம் காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டதே யன்றி, இந்தப் பயங்கரமான சிசைக்கள் விதிக்கப்பட்ட தில்லை. பம்பாய் ராஜதானியில் ஒரு பத்திராசிரியர் மிகுந்த வயது சென்றவர். அவரை ஸெஷன் ஜட்ஜ் 14 வருஷம் தீபாந்தர சிசைக் செய்தார். அது ஹைகோர்ட்டில் ஒரு வருஷமாக மாற்றப்பட்டது. பஞ்சாப்பிலும் வங்காளத்திலும் ராஜத் துவேஷக் குற்றங்கள் செய்தவர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட தண்டனைகள் இல்லை. “ஸ்வராஜ்யா” என்ற பம்பாய்ப் பத்திரிக்கைக்கு இரண்டு குற்றங்களுக்கு 3 வருஷம் கடுங்காவல் விதிக்கப்பட்டது. ராஜத் துவேஷக் குற்றஞ் செய்ததாக விசாரிக்கப்பட்ட இந்தியர் எவரும் இதுவரையில் தண்டனையடையாமல் விடுபட்டதாக நாமறியோம். ஒவ்வொரு கேளிலும் கடுமையான தண்டனையே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருநெல்வேலி கேஸ்களிலும் கொடுத்தண்டனை விதிக்கப்படுமென்றே ஜனங்கள் சொல்லிக் கொண்ட போதிலும், இப்படிப்பட்ட அசுரத் தண்டனைகளை ஒருவரும் எதிர் பார்க்கவில்லை. கவர்ன்மெண்ட் பக்கம் கேஸ்களை நடத்தின மிஸ்டர் பெளவல், இதுவரையில் சென்னை ராஜதானி ராஜபக்தி நிறைந்த தேசமாயிருந்தது; ராஜத் துவேஷக் குற்றம் செய்து விசாரணை வந்தவர்களே யில்லை; ஆகையால், இந்த ராஜதானி அதன் நல்ல பெயரைக் கர்ப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால், சிவா, சிதம்பரம் பிள்ளை கேஸ்களில் பலமான சிசைக்கள் விதிக்கப்பட்டு, இனி ராஜத் துவேஷ முள்ளவர்கள் வெளிக்கிளம்பாமல் செய்யவேண்டுமென்று ஜட்ஜியைக் கேட்டுக்கொண்டார். அப்படிக்கேட்டுக் கொண்டவர்கூட இப்படிப்பட்ட தண்டனைகளை மனத்தில் எண்ணியிருக்க மாட்டார். கவர்ன்மெண்ட் வக்கீல் அப்படிக்கேட்டுக்

கொண்டிராவிட்டாலும் மிஸ்டர் பின்னி குறைவான தண்டனைகள் விதித்திருக்க மாட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

தலையங்கம்
சுதேச மித்திரன்
10 ஜூலை 1908.

ஆங்கிலேயரும் வருந்தினார்

தேசபக்தர் சிதம்பரனுக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனை நியாயத்திற்கும் சட்டத்திற்கும் விரோதமானது. பிள்ளையவர்களின் தியாகம் மகத்தானது. பிரட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின்பால் நல்லெண்ணம் உள்ளவர்கள் கூட, இந்தக் கொடுந் தண்டனையை வரவேற்க மாட்டார்கள்.

— ஸ்டேட்ஸ்மன் கல்கத்தா.

வங்காளமும் ஸ்ரீ சிதம்பரம் பிள்ளையும்,

ஸ்ரீ சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு மரணபரியந்தம் தீபாந்திர சிசைஷ் விதிக்கப்பட்ட செய்தி கேட்டுக் கல்கத்தா பத்திரிகைகள் அனைத்தும் அலறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட கொடிய தண்டனைகளால் பிரிட்டிஷ் ரீதியதிகாரத்திற்கே பெரும் அபகிர்த்தி உண்டாகுமென்றும், இப்படித் தண்டனை விதித்த மிஸ்டர் பின்லோவை மேற்படி கேஸில் ஐட்ஜரயிருக்கும்படி சென்னை கவர்ன்மெண்டார் நியமித்தது மிகவும் ஆச்சரியமாய் இருப்பதாயும் “அமிர்த பஜார்” பத்திரிகை சொல்கின்றது. பாபு சுரேந்திரநாத பானர்ஜியின் பத்திரிகையாகிய “வங்காளியும் இவ்வாறே கூறுகின்றது. இதுபோலவே வங்காளத்து இந்தியப் பத்திரிகைகளெல்லாம் கூறுகின்றன. ஆனால் ஆங்கிலோ இந்தியன் பத்திரிகைகள் மட்டும் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கின்றன.

செய்தி — சுதேசமித்திரன் ஜூலை 10, 1908

சுதேசியமும் வ. உ. சி. யும்

நாம் அன்னிய நாட்டுச் சாமான்கள் வாங்குதலாகிய கொடிய செய்கையை முற்றிலும் விலக்கி, ஜாஸ்தி விலை கொடுத்தாகிலும் சுதேசிய சாமான்களையே வாங்க வேண்டுமென்றும், இவ்விதமாய் நாடுமெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து நம்முடைய கைத்தொழிலை ஆதரித்தாற்றான் நாம் தற்காலம் நஷ்டத்திற்குட்பட்ட போதிலும் பிற்பாடு மிகுந்த இலாபதற்குள்ளாவோமென்றும், இவ்விதந்தான், ஜெர்மனி, அமெரிக்கா, ஐப்பான் இவை போன்ற நாடுகள் தற்காலம் பெருமை பெற்று விளங்குகின்றனவென்றும், தற்காலத்தில் இந்தியாவிலுள்ள 30 கோடி ஜனங்களில் 6 கோடி ஜனங்கள் ஒருவேளை வடிகஞ்சியினால் ஜீவிக்கின்றார்கள் என்றும், 1½ கோடி ஜனங்கள்

வரை அதுவுமில்லாமல் மிகவும் வருந்தியிருக்கிறார்களென்றும், மேலும் இந்தியாவில் பெரும்பான்மையோர் விவசாயத்தையே நம்பி. வர்த்தகத்தையும், கைத்தொழிலையும் முற்றிலும் மறந்து மிகவும் சோம்பேறிகளாய்த் திரிகின்றார்களென்றும், முன்னிருந்த நிலைமைக்கு அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து பாடுபட்டு நமது கைத்தொழிலையும், வர்த்தகத்தையும் நாளடைவில் அபிவிருத்திச் செய்யப்படுகின்ற அந்நவனமே நமக்கு நற்காலம் பிறந்து நமது அவாக்களையெல்லாம் முற்றிலும் தீர்த்துக் கொள்ளலாமென்றும், இன்னும் இவை போன்ற இந்தியா சம்பந்தமான அநேக காரமான விஷயங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கூறிக் கடைசியாகப் பொது நன்மைக் காகச் சென்னையில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சுதேசிய நிதிக்கு ஐனங்களை வரும் சந்துஷ்டியான காலங்களில் அவர்களாலியன்ற பொருளுதவி செய்ய வேண்டுமென்றும் கூறி முடித்தார்.

— சுதேச மித்திரன் அக். 12, 1906.

வ. உ. சி. மறைந்தபோது

சென்னைத் தொழிலாளர் துயரம்

திரு. வி. க. வின் சொற்பொழிவு

ஸ்ரீமான் வி. ஓ. சிதம்பரம் பிள்ளையின் மரணத்தைக் குறித்து அவர்களுடைய குடும்பத்தாருக்கு அனுதாபம் காட்டுவதற்காக நேற்று மாலை சென்னைத் தொழிலாளர் சங்க ஆதரவில் ஸ்ரீமான் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் தலைமையின்கீழ் ஒரு பொதுக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

ஸ்ரீமான் கலியாண சுந்தர முதலியார், “ஸ்ரீமான் வ. உ. சி. பிள்ளை மிக சுதந்திர உணர்ச்சி உடையவர். அக்காலத்தில் காங்கிரஸில் உள்ளவர்கள் ஆங்கிலப் படிப்பு படித்தவர்கள், அவர்கள் வருஷம் ஒரு முறை கூடிப் பட்டம் பதவி முதலான விஷயங்களைக் குறித்துத் தீர்மானம் செய்வார்கள், அவர்களுக்குச் சுதந்திர இல்லை என்று சொல்லி ஸ்ரீமான் பிள்ளை இந்நிலைமையை மாற்றிக் காங்கிரஸை உண்மையான தேசிய சபையாக ஆக்க வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்தார். ராஜ்ய வாழ்வில் அவர் காலம் சென்ற பால கங்காதர திலகரின் கொள்கையைப் பின்பற்றி வந்தார். நாம் மற்றோரிடமிருந்து சுயராஜ்யம் பெறமுடியாதென்பது அவருடைய கொள்கை. திலகரின் வழியைப் பின்பற்றிக் தென்னாட்டில் சுயராஜ்ய விதையை விதைத்தவர். அவர் 6 வருஷ கடுங்காவல் தண்டனை அக் காலத்தில் அடைந்தார். இக்காலத்தில் 60,000 பேர்கள் ஜெயிலுக்குப் போவதும் சரி அக்காலத்தில் ஒரு சிதம்பரம் பிள்ளை ஜெயிலுக்குப் போவதும் சரி. தென்னாட்டுச் சரித் திரும் எழுதப்படுமேயானால் சுயராஜ்யத்திற்கு விதை விதைத்தவர் வ. உ. சி. என்று எழுதப்படும்.

— சுதேச மித்திரன், நவ. 21, 1936.

திருநெல்வேலியில்:

தேச பக்த சிகாமணியாகிய ஸ்ரீமான் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை இறந்த செய்தி இவ்வூரில் பெருந்த துக்கத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது. பாளையங்கோட்டை கோபால சுவாமி கோயில் முன்பு ஒரு பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. பிள்ளையின் மரணத்திற்கு வருத்தம் தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஸ்ரீமான் கே. வி. நாராயணய்யர் ப்ரேரணை செய்து உணர்ச்சியுடன் பேசினார். வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை இந்தச் சென்னை மாகாணத்துத் தேசபக்தர்களில் மிகச் சிறந்தவர். வங்காளத்தில் தேசிய இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில் சென்னை மாகாணத்தில் முதலாவதாக நமது ஜில்லாவில்தான் தேசிய இயக்கம் தோன்றிற்று. அதற்குத் தலைவர் சிதம்பரம் பிள்ளையே. அவர் திரத்துடனும் தியாகத்துடனும் வேலை செய்தார். அவர் பேச்சுடன் நின்றுவிடவில்லை.

ஸ்ரீமான் எஸ். குற்றலிங்கம் தீர்மானத்தை ஆமோதித்துப் பேசினார் இராஜேந்திர பிரசாத் சென்ற வருடம் தூத்துக்குடியில் பேசும் போது தமக்கு அன்று தேசபக்தர் சிதம்பரம்பிள்ளையைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது என்று உற்சாகத்துடன் சொன்னதிலிருந்து வட நாட்டு மாபெரும் தலைவர்களுக்குச் சிதம்பரம்பிள்ளை மீதுள்ள பக்தி வெளியாகிற தென்றும், தமிழ்நாடு இன்று ஒரு பெரிய மாணிக்கத்தை இழந்து விட்டதாயும் சொன்னார்.

சென்னைப் பொது மக்கள் கூட்டத்தில் திரு. சத்தியமூர்த்தி

பாரதி, வி. வி. எஸ் ஐயர், சிதம்பரம் பிள்ளை ஆகிய மூவரும் தமிழ் நாட்டில் காங்கிரஸ் வேலைக்கு அஸ்திவாரம் போட்டார்கள். இம்மாதிரிப் பெரியவர்கள் செய்த சேவையை ஒரு நாளும் மறக்கக் கூடாது. ஸ்ரீமான் சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு இரு முறை 20 வருஷம் வீதம் தீவாந்திரசிறை விதித்தனர். அவருடைய படத்தைக் காங்கிரஸ் மண்டபத்தில் வைக்க வேண்டும். சிதம்பரம் பிள்ளை நாளென்று ஒரு நாள் குறிப்பிட்டு எல்லாக் கிராமங்களிலும் அதை அனுஷ்டிக்குமாறு செய்ய வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் காங்கிரஸ் சுதேசி இயக்கம் நடந்து வருவதற்கு முதல் அஸ்திவாரம் போட்டவர் ஸ்ரீமான் சிதம்பரம் பிள்ளையே. அவருடைய ஞாபகத்தை எந்நாளும் கொண்டாட வேண்டும்.

— சுதேச மித்திரன், நவ. 24, 1936.

சிதம்பரம் பிள்ளையின் மறைவு தமிழ் நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் துயரத்தில் ஆழ்த்தியது. தமிழ் நாட்டின் எல்லா இடங்களிலும் அவருக்கு இதுபோல் அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது.

— சுதேச மித்திரன், நவ. 24, 1936.

கவிதை
அஞ்சலி

‘வேளாளன் சிறைப் புகுந்தான்’

சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்

வேளாளன் சிறைப் புகுந்தான் தமிழகத்தார்
மன்னனென மீண்டான் என்றே
கேளாத கதை விரைவிற கேட்பாய் நீ
வருந்தலை, என் கேண்மைக் கோவே!
தாளாண்மை சிறிதுகொலோ யாம் புரிவேம்?
நீ இறைக்குத் தவங்கள் ஆற்றி
வேளாண்மை நின் துணைவர் பெறு கெனவே
வாழ்த்துதி நீ, வாழ்தி, வாழ்தி!

கோழைப் பட்ட ஜனங்களுக் (கு) உண்மைகள்
கூறினாய் — சட்டம் — மீறினாய்.
ஏழைப் பட் (டு) இங் (கு) இறத்தல் இழிவேன்றே
ஏசினாய் — வீரம் — பேசினாய்.

அடிமைப் பேடிசள் தம்மை மனிதர்கள்
ஆக்கினாய் — புன்மை — போக்கினாய்.
மிடிமை போதும் நமக் (கு) என் (று) இருந்தோரை
மீட்டினாய் — ஆசை — ஊட்டினாய்.

தொண்டொன்றே தொழிலாய்க் கொண்டிருந்தோரைத்
தூண்டினாய் — புகழ் — வேண்டினாய்.
கண்ட கண்ட தொழில் கற்க மார்க்கங்கள்
காட்டினாய் — சோர்வை — ஓட்டினாய்.

பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் பாரதியார்
வ. உ. சி. யீடம் நேரில் தந்த கவிதை.

செந்தமிழ் நாட்டுத் திலகன்

கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை

கப்பலை ஓட்டிக் கடுங்காவற் காளாகி
உப்பிலாக் கூழுண் டுடல்மெலிந்தோன் — ஒப்பிலாத்
தென்னாட்டு வீரர் திலகன் சிதம்பரத்தின்
நன்னாமம் போற்றுக என் நா.

கண்ணருவி யாயொழுகக் கல்லுடைத்தும் செக்கிழுத்தும்
உண்ண உண வின்றி உடல்மெலிந்த — அண்ணல்
சிதம்பரம் கண்ட சிறைவாசம் இன்று
சுதந்தரம் தந்ததெனச் சொல்.

அஞ்சுவதோ வென்றையரின் ஆட்சியொழிப் பேனென்று
வஞ்சினம் கூறிநின்ற மரவீரன் — விஞ்சுபுகழ்
செந்தமிழ் நாட்டுத் திலகன் சிதம்பரத்தைச்
சிந்தையில் கொள்வோம் தினம்.

சிதம்பரனார் பஞ்சகம்

பரவி - சு. நெல்லையப்பர்

இதம் பெற நாட்டா ரெல்லாம்
எண்ணரும் தியாகம் செய்தாய்.
விதம் பெறும் இன்னல் நீங்கி,
விடுதலை எய்தி நாட்டார்
பதம் பெறப் பெரிதும் நாடிப்
பல்விதத் துழைத்தல் செய்தாய்.
சிதம்பரப் பெரியோய், உன்றன்
சீரினைப் போற்று கின்றோம்.

நாட்டினில் வணிகம் ஓங்கி
நல்வாழ்வு பெருகு மாறே
ஓட்டினாய் நாவாய் அந்நாள்
உறுதியும் திறனும் கொண்டே
போட்டியில் எதிர்த்து நின்றாய்
புன்மையோர் குழ்ச்சி யாலே
வாட்டியே சிறையில் இட்டும்!
மனம் தளராது நின்றாய்.

தமிழ்மொழி ஓங்கி யென்றும்
தரணியில் சிறக்கு மாறு
தமிழ் நூல்கள் இயற்றித் தந்தாய்,
தமிழ்க் குறள் போற்றி நின்றாய்.
தமிழர்கள் புதுவாழ் வெய்தித்
தரணியில் ஓங்கு மாறு
தமிழர்கள் தலைவா, நாளும்
தளர்விலா துழைத்தல் செய்தாய்.

ஊக்கமும் வலியும் குன்றி
ஒளியிழந் துலகில் நீண்ட
தூக்கத்தில் வீழ்ந்த நாட்டைத்
துயில் எழச் செய்தாய், ஐய,
பாக்கியம் பெருகி நாட்டார்
பாரினில் ஓங்கு மாறு
தூக்கிய வினைகள் செய்தாய்
துணிவுமிக் குடைய கோவே.

பொற்சிலை வைத்திங் குன்னைப்
போற்றிட விரும்புகின் றேன்.
கற்சிலை வைத்தும் இன்னும்
காண்கிலேம்! கலைவ லோனே.
நற்செயல் பெரிதும் செய்தாய்,
நாட்டினை அகத்தில் கொண்டுன்
நற்பெயர் நிலவி நிற்கும்
ஞாலம்உள் ளளவும் வாழி!

இன்றைய கவிதை

வ. உ. சி. புகழ் வாழ்க

டாக்டர் மு. வரதராசன்

துணைவேந்தர், மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

ஒழுக்கத்தின் உரவோய் நாட்டின்
உரிமைப் போர் நடந்த காலை
எழுச்சியின் தலைமை ஏற்றே
இணையிலாத் தியாகம் செய்தோய்!
மொழிப்பற்றும் நாட்டுப் பற்றும்
முற்றிலும் ஒன்றி நிற்க
விழிப்பொறி இரண்டும் போல
விழுப்பமாய்க் கொண்டாய், ஐயா!

பாரதி பெற்ற நண்ப!
பழியிலா வீர வாழ்க்கை
பாரெலாம் ஏத்தும் வண்ணம்
பண்புடன் நடத்தி நின்றோய்!
வேருடன் நைந்து வாடி
வெள்ளையர் ஆட்சி வீழ
நேரிலாப் போர்கள் செய்தாய்
நித்தமும் நின்பேர் வாழி!

சிங்கம் சிதம்பரனார்

கி. வா. ஜகந்நாதன்

தேசபக்திக் கனல்கொளுத்தச் சிறைசென்ற பெரியோரில்
சிறப்புப் பெற்றோன்,
மாசகற்றித் தன்சுகத்தைத் தியாகஞ்செய்தேநாட்டின்
வாழ்வுக்காக
ஆசைபெற்றுச் சுதந்தரமே குறிக்கோளாத் தினம்எண்ணி
அரிய தொண்டு
மீசுரமாச் செய்தபிரான், வ. உ. சி. எனத்தமிழர்
வியக்கும் செம்மல்.

பின்னாளில் சிறைசெல்லல் மிகஎளிதா யாகிவிட்ட
பெற்றி கண்டோம்;
அந்நாளில் சிறைசெல்ல விரும்புவார் யாருமில்லை;
அன்னை நாட்டின்
இன்னாமை போக்குதற்குச் சிறைசென்று செக்கிழுத்தான்
என்றால், அன்னோன்
முன்னோன் என்றுரைசெய்யின் அதைமறுத்துப் பொய்யென்று
மொழிவா ருண்டோ?

கடல்கடக்கக் கப்பல்நனி செலுத்துகலை மேற்கொண்டான்;
கலங்கள் செல்ல
விடலின்றிப் பிறர்தகைந்தும் வீறுகொண்டு தன்கொள்கை
மேம்படுத்தான்;
தொடைகெழுமு தமிழ்ப்பாடல் பலபாடி, உரைநடையில்
துலங்கு நூல்கள்
நடைவிளங்கத் தந்துயர்ந்தான் சிதம்பரனாம் தேசபக்தர்
நாதன் அன்றே.

வீரமவன் பேருள்ளம், வீரமவன் மிடுக்குரைகள்,
வீரம் செய்கை;
ஆருமவன் அந்நாளில் செய்தசெய்கை யினைவியந்தே
ஆ ஆ என்றார்;
ஏருடைய பாரதத்தின் விடுதலைக்கா அடிகோலி
எழுந்தார் பல்லோர்;
சீருடைய வ. உ. சி அவருள்ளே மிகமுன்னாம்
சிங்கம் அன்றோ?

தியாகி சிதம்பரம் பிள்ளை

வித்துவான் க. உமைதாணு

பல்லவி

சிந்தனை செய்என் மனமே — தியாகி
சிதம்பரம் பிள்ளையைத் தினமே (சிந்தனை)

அனுபல்லவி

முந்திச் செய்வினை முழுதும் முடித்த
மூவா அறிஞனை முத்தனையே நீ (சிந்தனை)

சரணம்

கால மிடங் கண்டெழுந்தாணைக்
கப்பலோட்டிக் கவி தீர்த்தவனை
தாலமறிய உலகிற்காய்
தன்னுயிர் தியாகஞ் செய்தவனை
சீலஞ் சிறக்க நின்றவனை
சிந்தையைச் செயலிற் கொண்டவனை
ஞால மெங்கும் தமிழின்
நறுமணங் கமழ வைத்தவனை (சிந்தனை)

தொண்டின் திருவடிவம் தூயதமிழ்ப் பொன்னுருவம்
கண்டின் இனிய கவிவடிவம் — எண்டிசையும்
ஒங்குபுகழ் கொண்டொளிர்ந்த ஒப்பில் சிதம்பரனார்
தேங்குசுவை வாழ்வதனைத் தேர்

ஒங்கிமயந் தொட்டே ஒலிக்கும் குமரிவரை
பாங்காய் விரிந்துள்ள பாரதத்தின் — நீங்கா
உரிமைக் குரல்கொடுத்த உத்தமனும் அந்தப்
பெரியோனுக் கிங்கினை யார் பேசு.

வேற்றர சாட்சியினை வீழ்த்தி விடுதலையால்
மாற்றத்தைக் காணும் மனத்தாலே — ஏற்றமுடன்
வேகப்பணிபுரிந்த வீரச்சிதம்பரனார்
தாகத்தை நானுரைப்ப தா?

தேயத்தை எண்ணியதால் தேகத்தில் சோர்வின்றி
நேயமுடன் செக்கிழுத்தே நெஞ்சுவந்த — தூயமகன்
வல்ல சிதம்பரனார் வாழ்வை எடுத்துரைக்க
கல்லும் உருகும் கனிந்து.

பொன்னாட்டுக் காவியத்துப் புதையல் போலப்
புகழ்காக்கப் புறப்பட்ட பிள்ளை எங்கள்
தென்னாட்டுத் திலகரான தியாக சீலன்
திறன்பற்றித் தமிழ்பாடும், தரணி பாடும்.

* * * *

மண்ணாசை தலைக்கேற மற்றை நாட்டின்
மறக்கூட்டம் படையெடுத்துச் சீறி வந்தே
எண்ணலும் எழுத்தாலும் தொடமாட் டாத
இழிநாசம் செய்தோரை எதிர்த்த வீரன்.

செச்சிழுத்துச் சிறையினிலே நொந்த போதும்
திண்மைகுன்றா உளம்படைத்த தீரச் செம்மல்;
அக்கரைக்கே ஆங்கிலேயர் ஓடிப் போக
அடுக்கடுக்காய்ச் குழ்ச்சிபல செய்து செய்து
திக்கெட்டும் தமிழர்புகழ் பரவ நோற்றுத்
திரைகடலின் நடுவினிலே கலங்கள் ஓட்டி.
நெக்குருகி நாடொன்றே கருதி வாழ்ந்த
நீண்டபுகழ்ச் சிதம்பரனார் நினைவு வாழ்க!

வாழிய தாய்த் திரு நாடென்ன
வாழ்த்தவும் அஞ்சி வகையற்றுக்
கூழுக்கும் சிறு மனிசரையே
கும்பிட் டோய்ந்து குலைவுற்றோம்.
ஊழி வரீனும் நிலைபெயரா
உள்ளம் தந்தான், உயிர்தந்தான்,
ஏழமை வீட்டிய கனலானான்
எங்கள் தலைவன் வ. உ. சி.

அக்கரைச் சீமைக் காடுறையும்
அங்காடிப் பேய் ஆளுவதோ?
விக்கி எம் மக்கள் வீடுவதோ?
வீர பாரதம் வாடுவதோ?
இக்கணம் அடிமைத்தனை எறிவோம்
என்றே எழுந்தான் எமக்காகச்
செக்கும் இழுத்தான் சிறையிருந்தான்
செம்மல் எங்கள் வ. உ. சி.

ஒப்புக்காக நீதி முறை
ஒழுங்கில் நிற்பார் போற்பேசி
செப்புக் காசும் இந்நாட்டில்
சேரா வண்ணம் பொருளையெல்லாம்
அப்பால் ஏற்றி அடுகுறை
ஆடிய மிண்டர் தலைதவிழ்க்
கப்பல் ஒட்டி நாட்டுவளம்
காக்க முனைந்தான் வ. உ. சி.

இங்கே புகுந்த ஆட்சிமொழி
இடரில் உழன்றோம், இளைத்திட்டோம்.
சங்கத் தமிழை மறந்துவெறும்
சாவி யானோம், சருகானோம்,

துங்க மரபும் பண்பாடும்
தொகுத்த தமிழிங் கமுதமெனச்
சங்க நாதம் செய்தினத்தின்
சாவு தவிர்த்தான் வ. உ. சி.

வீரத் தமிழர் பரம்பரையின்
விளக்காய் நின்றான், தமிழ்ப்புலமை
ஆர்ப் பெற்றான், தமிழ் வாழ்வின்
அரணாய் நின்றான், அன்பொன்றே
வார மாகத் தமிழ் நாடு
வாழ்க என்ற வான்குரலில்
பாரதம் வாழ்க வாழ்கவெனப்
பாடிய சான்றோன் வ. உ. சி.

அன்னியர் தமையும் அணைக்கின்ற
அன்பே படையாய் அரசியலை
என்றுமுள வேர் மெய்ந் நெறியில்
இணைக்கக் காந்தி எழுந்திடவும்
தன்னே ரில்லாத் தலைமையினைத்
தானே துறந்தான் வழிவிட்டான்,
தன்னை எண்ணாத் தகைமையினான்
தலைவன் எங்கள் வ. உ. சி.

நாடகப் பாடல்கள்

[ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன், தமிழ் நாடக உலகில், தேசபக்தர்களைப் பற்றிய பாடல்களுக்குச் சிறப்பான இடம் இருந்தது. அதை எடுத்துக் காட்டுவன கீழ் வரும் பாடல்கள்]

1923-ஆம் ஆண்டில் முத்தமிழ் கேஷத்திர

மதுர பாஸ்கரதாஸ் அவர்கள்

இயற்றிய இந்திய தேசாபிமானிகள்
இரண்டாம் பாகத்தில் 22, 23 எண்கள் உள்ள இரு பாடல்கள்

இந்தியாவின் இரண்டு திலகங்கள்

22, “கோபுல் சவுக்காருமே பனுமே” என்ற மெட்டு

இராகம்: சகானு தாளம்: ஆதி

திலகமி ரண்டிருப்ப தாலே-இந்தியா

செல்வம் பெருகு மினிமேலே.

உலகஞ் செழிப்ப திவர்பாலே-நமக்(கு)

ஊக்கம் பிறந்தது மிக்காலே

(திலகம்)

தொழையரு

தென்மொழி வடமொழி சிறந்தவிரு மொழியெனச்

செப்பநின் றிலகு மாப்போல்

திசையெங்கும் பாஸ்கரன் செய்யசங் கீர்த்தனம்

சென்று நின் றுலவுமாப் போல்

பல்லவி எடுப்பு

வடஇந்தி யாவீற் கொரு திலகம் - நம் சீ

மான் பால கங்காதரத் திலகம்.

திடமுள்ள தென்னிந்தியத் திலகம்— எங்கள்

சிதம்பரம் பிள்ளை யொரு திலகம்.

(திலகம்)

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள்

23. “பக்தி சாதிக்க விடாது” என்ற மெட்டு

பல்லவி

சிதம்பரம் பிள்ளையவர் போல — ஒரு

தேசபக்தனு முண்டோ சீல - குண

(சிதம்பரம்)

இத்தரவேனுமென்று இந்தியாவில் முயன்று

இரவு பகலுழைத்த எங்கும் பெயர்ப்பிரசித்த

(சிதம்பரம்)

சரணம்

வந்தேமா தரமந்திர மோதி - பல

வகையிற் பிரிந்திருக்கும் ஜாதி

இந்தியர் நா மொன்றென்ற நீதி - நமக்

கெடுத் துரைத் திட்டஞாய வாதி
நந்தேய மக்களுக்கே நன்மையுண்டாக்குதற்கே
நல்ல தவம்புரிந்த நாடெங்கிலுந்தெரிந்த

(சிதம்பரம்)

செய்த பிரசங்கவு தாரன் - கேட்டுச்
சேயர் களுமடைந்தார் வீரம்,
மெய்தவருது மனத் தீரம் - கொண்டு
மிகப்புரிந் திட்டாருப காரம்
வையகத்தில் நமக்கே வாழ்வு கொடுப்பதற்கே
வந்திங் கவதரித்த வரத பரம சித்த

(சிதம்பரம்)

தங்கும் பாஸ்கரன் தமிழ் ஆட்சி - பெறத்
தக்கவழி யிற்பல சூழ்ச்சி
எங்கிட் கெடுத் துரைத்தமாட்சி - மையை
என்னென் றிசைப் பேரோர்கண் காட்சி
செங்கை விரலெரியத் தேகத்தில் நீர் சொரிய
சிறைச்சாலை யிற்பணித்த செக்குமிழுத்துழைத்த

(சிதம்பரம்)

1926-ஆம் ஆண்டில் உத்தம பாளையம் நாடகாசிரியர்

ப. காமாட்சி பிள்ளையர்கள் பாடிய

இந்து தேசாபிமானிகள் இனிய ரமணிய கீதத்தில் 51-வது பாடல்
கனம் சிதம்பரம் பிள்ளை

“டி.வி. நகர்தனிலே டி.சம்பர் பன்னிரெண்டிலே” என்ற மெட்டு

தேசாபிமானிகளில் சிதம்பரம் பிள்ளை யொருவர்
பூஜிதையுடனே தொண்டு புரிந்துவந்த நற்புனிதர்
பொற்புடனே கேட்டிருப்பீர் நண்பர்களே
புந்தியி லறிந்திருப்பீர் அன்பர்களே —
ஆசாரமோடுஇந்த அவனிதன்னிலே முன்னரே
தேசவிரதம் பூண்ட தீர்க்கதரிசி யீவரே
தெகஷிண சீமைதனி லின்றைக்குமே
செப்பியவா யாறுவது மேயுண்டுமே —
ஊரின் பொதுநன்மைக்கே ஒற்றுமையுடனுழைத்து
காராக் கிரஹந்தனிலே காத்திருந்த மூலவித்து
காமாட்சி கீதமலர் குடும்புணயன்
காங்கிர ஸபிமான முள்ள கண்யன். —

மேலே உள்ள நாடகப் பாடல்களை உதவிய அன்பர் உத்தமபாளையம் தமிழ்
இலக்கிய மன்றத் தலைவர் ஐயாப் கா. சி. முகம்மது இஸ்மாயில் அவர்கள்.

சிதம்பரனாகும் பாரதியாரும்

தி. முத்துக்கிருஷ்ணன்.

வ உ. சி. சொல்கிறார்: “1906-ம் வருஷ ஆரம்பமாக இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். அப்போது நான் தூத்துக்குடியிலிருந்து சென்னை சென்றிருந்தேன். ஒரு நாள் மாலை 4 மணி சுமாருக்கு நான் “இந்தியா” அதிபர் திரு, திருமலாச்சாரியாரைப் பார்ப்பதற்காக அவரது பெரிய வீட்டினுள் புகுந்தேன். அங்கிருந்தவர்களிடம் விசாரித்ததில் அவர் மாடியில் இருக்கிறார் என்றனர். நான் மாடிக்குச் சென்றேன். அங்கு ஒரு அய்யங்கார் அமர்ந்திருந்தார். அவர் இளவயதினராகக் காணப்பட்டார். முகத்தில் அறிவுச் சுடர் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்தான் அதிபராக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து, அவரைக் கேட்டேன் ‘ஆம்’ என்றார் அவர். அவரிடம் என் ஊரும் பேரும் சொன்னேன். அவர் மாடியின் உள்ளரங்கை நோக்கி, “பாரதி! உங்கள் ஊரார் ஒருவர் உம்மைத் தேடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்” என்று உரத்த குரலில் கூறினார்.

சோழனும், கம்பனும்

உடனே உள்ளிருந்து இருவர் வந்தனர். முண்டாசுக் கட்டுக்கும் முறுக்கு மீசைக்கும் பெயர் பெற்றது எங்கள் ஜில்லா. எனவே தலைப்பாகைக் கட்டைப் பார்த்ததுமே, பாரதியார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். முறைப்படி அறிமுகங்கள் நடைபெற்றன. நான் ஓட்டப்பிடாரம் வக்கீல் உலகநாத பிள்ளை மகன் சிதம்பரம் பிள்ளை என்றேன்.

“ஓ அப்படியா! பிள்ளைவாளின் பிள்ளையாண்டானா! நீங்கள் உட்காருங்கள்” என்று கூறி, பாரதி ஆரம்பித்தார்.

“உங்கள் தகப்பனார் எங்கள் தகப்பனாரின் அத்யந்த நண்பர்; அவானை எனக்கு நன்னுத் தெரியும், உங்களைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றார் பாரதியார். ஆமாம்! எங்கள் ஜில்லாவிற்கே உரித்தான தமிழ்ப் பாணியில் அவர் பேசினார். தேச காரியங்களைப் பற்றிய பேச்சுக்கள் எங்கள் அன்றைய முதல் சந்திப்பில் தலைமை வகித்தன. இந்த முதல் சந்திப்பும், பேச்சுமே என்னைச் சோழனாகவும் அவரைக் கம்பனாகவும் நான் நினைக்கும் படி செய்தன. சோழனும் கம்பனுமாக இணைந்த எங்கள் நட்பு நாளாக நாளாக வளர்ந்து கடைசியில் மாமனும் மருமகனுமாக ஆயிற்று. எங்கள் நட்பைப்பற்றி மாமா சொல்வார்: “மாப்பிள்ளை, நமக்கினி யாரடா ஈடு?” என்று. எங்கள் வீட்டுக்கு மாமா அடிக்கடி வருவது வழக்கமாகி விட்டது. பிரான்ஸ், இத்தாலி, இவை போன்ற பிரதேசங்களின் சரித்திரத்தை, மாமா ஆதியோடு அந்தமாக ஆவேசத்துடன் கூறிமுடிப்பார். நான் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். இடையில் ஏதாவது சந்தேகம் தோன்றினால் அவரிடம் கேட்பேன். அவர் காரணம் கூறி விளக்குவார்.

பிரசித்தி பெற்ற சூரத் காங்கிரஸ்

1907-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதத்தில் சூரத்தில் நடப்பதாக இருந்த இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மகாசபையில் தலைமை வகிப்பதற்குக் கல்கத்தா விலிருந்து பெரிய சீமானும் பெயர் பெற்ற வக்கீலுமான ஸ்ரீ ராஷ்பிகாரி கோஷ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இருப்பதாக பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாகியது. அது நம் பாரதியாரின் கண்களிலும் படாமற் போகவில்லை. தேச சேவையையே பெரிதென நினைத்துச் சிறந்த தொண்டாற்றியதின் காரணமாக, தேசம் விட்டுக் கடத்தப்பட்டு, அப்பொழுதுதான் விடுதலை அடைந்திருந்த லாலா லஜபதிராயை அவ்வருஷு காங்கிரஸின் தலைவராக்க வேண்டுமென பாரதியார் நினைத்தார். என்னைச் சென்னைக்குப் புறப்பட்டு வரும்படி தந்தி கொடுத்தார். நான் சென்னை சென்றேன். மாமா, நான், மற்றும் தேசாபிமானிகள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி ஆலோசித்தோம். லஜபதிராயையே காங்கிரஸ் மஹாசபைக்குத் தலைவராக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தோம். அதற்காக வேலைகளைச் செய்யும் பொறுப்பு மாமாவுக்கும், எனக்கும் அளிக்கப்பட்டது. இவ்வேலையை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றிவைப்பதின் பொருட்டு, நான் அரசனாகவும், மாமா மந்திரியாகவும் மாறினோம்.

முதலில் ஸ்ரீமான் பாலகங்காதர திலகரையும், பாபு அரவிந்த கோஷையும் எங்கள் கொள்கைக்கு இணங்கும்படிச் செய்ய அவ்விரு தேசாபிமானிகளுக்கும் கடிதங்கள் போன்ற நீண்ட தந்திகள் பல அனுப்பினேன்.

சூரத் நகரிலே

காங்கிரஸ் பிரஸிடெண்டாக இருந்த ஸ்ரீ ராஷ்பிகாரிகோஷ் எழுதி அச்சிட்டுக்கொண்டு வந்திருந்த தலைமைப் பிரசங்கத்தில் “அமிதவாதிகள்” என்று அழைக்கப்பட்ட திலகர், அரவிந்தர், பாரதியார் குழாத்தினரைப் பற்றி இழிவாகச் சில வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருப்பதாக நாங்கள் அறிந்தோம். அவைகளை அப்பிரசுரத்திலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டுமென்று முயன்றோம்.

திலகர் பெருமான் நடத்திய கூட்டம்

பின்னர் பாலகங்காதரர் (திலகர்) காங்கிரஸ் மஹாசபைக்காக பல் வேறு மாகாணங்களிலிருந்து வந்திருந்த தேசியக் கட்சிப் பிரதிநிதிகளையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு கூட்டம் கூட்டினார். நடந்த விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லி, ஆலோசனை செய்யக் கேட்டுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ ராஷ்பிகாரி அவ்வாக்கியங்களைத் தமது பிரசுரத்தினின்று நீக்கா விட்டால், அவர் (கோஷ்) தலைவராக வேண்டுமென்ற பிரேரணையை எதிர்க்கப்போவதாகவும், லஜபதிராய் தலைவராகவேண்டுமென்ற பிரேரணையைச் செய்யப்போவதாகவும் ஸ்ரீ அரவிந்தர், பாரதியார் முதலியோர் கர்ஜித்தனர். கடைசியாக அவ்வாறே செய்வதென்றும் அதைத் திலகர் முன்னின்று நிறைவேற்றிவைக்க வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

தேசியவாதிகள் மகாநாடு

பின்னர் திலகர், கபர்தே முதலிய பம்பாய்த் தலைவர்களும் பிரதிநிதிகளும், அரவிந்தர் முதலிய வங்கதேசத்தலைவர்களும் பிரதிநிதிகளும், பஞ்சாப் தேசத் தலைவர்களும் பிரதிநிதிகளும், பாரதியார், துரைசாமி ஐயர், சக்கரைச் செட்டியார், ஸ்ரீனிவாசாச்சாரியார் முதலிய சென்னைத் தலைவர்கள் பிரதிநிதிகள் முதலியோரும் கூடி ஆலோசித்தோம். மறுநாள் மாலை, குரத் நகரில் உள்ள பெரியதோர் கட்டிடத்தில் தேசிய வாதிகள் மகாநாடு ஒன்று கூட்டி, மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்கள் பற்றி ஆலோசித்து முடிவு செய்வதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இரட்டையர்கள்

இந்தச் சமயத்திலெல்லாம் மாமாவும் நானும் ஈருடலும் ஒருயிருமாக வேலை செய்தோம் என்றால் மிகையாகாது. எங்களைச் சிலர் “இரட்டையர்” என்றே, கேலியாகக் குறிப்பிடுவார்கள்.”

சிறையில் சிதம்பரனார்

வ. உ. சி., சிவா, மற்றும் ஸ்ரீ பத்மநாப அய்யங்கார் இவர்கள் மீது ராஜத் துவேஷ வழக்கு ஒன்றை ஆங்கில அரசாங்கம் தொடங்கி 1908-ம் வருஷம் மார்ச்சு 12-ம் தேதி கைது செய்து சிறையிலடைத்தது. பாளையங்கோட்டைச் சிறைச்சாலைக்குப் பாரதியார் வந்து பார்த்ததை வ. உ. சி. வாய் மொழியாகக் கேட்கலாம்.

“என்னைக் கண்டதும் மாமா அப்படியே ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். அவர்கள் கண்களில் நீர் மல்கியது.

“பிள்ளைவாள்!—என்ன காரியம் செய்து விட்டார்கள் பார்த்தீர்களா?” என்று மாமா அங்கலாய்த்தார்.

அப்பொழுதுதான் மாமா எனக்கும் கலைக்டர் விஞ்சு துரைக்கும் நடந்ததாக உருவகப்படுத்தி எழுதிய ‘நாட்டில் எங்கும் சுதந்திர வாஞ்சையை ஊட்டினாய்’ என்ற பாடலைத் தந்தார்.

பாரதியார், தாம் சிறைச்சாலையில் கண்டவைகளைச் சொல்கிறார்: “திங்கட்கிழமை காலை பாளையங்கோட்டைச் சிறைச்சாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்குள்ள அதிகாரிகளின் அனுமதியின் பேரில், ஸ்ரீ சிதம்பரம் பிள்ளை, ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சிவா இருவரையுங் கண்டு பேசினேன். ஸ்ரீ சிதம்பரம் பிள்ளையை நான் முன்பு தூத்துக்குடியிலே அவருடைய அரிய பிரசங்கங்களை ஆயிரக்கணக்காண ஜனங்கள் கேட்டுப் புகழ்ச்சியாக கூறிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் பார்த்த போது, அவருடைய முகம் எவ்வளவு பிரசன்னமாகவும் தேஜசுடனும் விளங்கியதோ, அதே மாதிரியிலேயே இப்போதும் இருக்கக் கண்டேன்.

சிறைச்சாலைகள் புண்ணிய கேஷத்திரமாகின்றன

ஆஹா! என்ன மாறுதல்; என்ன காலத்தின் கோலம்! சிறையின் கோரங்களும், பயங்கரமான எண்ணங்களும் மாறி ஒவ்வொரு சிறையும் புண்ணிய ஸ்தலமாகி விட்டது. உலகத்தில் சுதந்திர ஸ்தாபனம் செய்ய முனி பகவான் திருவவதரித்தருளிய போது, அவரது ஜென்ம பூமி கம்சனுடைய சிறைச்சாலை. அதை ஒட்டியே நவீன பாரதக் கிளர்ச்சியும் மகான்களின் சிறைவாசத்தால் நாட்டினில் பலப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. நமது பாரத நாட்டவரின் மீட்சி எனும் பெருந்தவ முயற்சியால், பல புண்ணிய கேஷத்திரங்கள் இதிகாசங்களுடன் ஏற்பட்டுக் கொண்டே வருகின்றன.”

பிரிந்தவர் கூடினர்

சிறை வாசத்திற்குப் பின்னர், புதுவையில் பாரதியாரைச் சந்தித்த வ. உ. சி. தமது நினைவு அலைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்:

“மாமாவும் நானும் எங்கள் நண்பர் அரவிந்தர் மாளிகைக்குச் சென்றோம். பலர் என்னிடம் சொல்லியது போல அரவிந்தர் ரிஷியாய் இருக்கவில்லை, தேச பக்தராகவும், தேசத் தலைவராகவுமே விளங்கினார். தேச அரசாட்சியை மீட்பதற்குரிய பல வழிகளைப் பற்றி மீண்டும் பேசினோம்.

மானம்பெரிது, பெரிதுமானம்!

கப்பல் கம்பெனி நசித்து, எதிரிகளிடமே விலை போன துயரச் செய்தியை மாமாவிடம் பிரஸ்தாபித்தபோது,

“சிதம்பரம், மானம் பெரிது, மானம் பெரிது! ஒரு சில ஓட்டைக் காசுகளுக்காக எதிரியிடமே அக்கப்பலை விற்றுவிட்டார்களே, பாவிகள்! அதை விட, அதைச் சுக்கல் சுக்கலாக நொறுக்கி வங்காள குடாக் கடலில் மிதக்க விட்டாலாவது என் மனம் ஆறுமே! இந்தச் சில காசுகள் போய் விட்டாலாதமிழ் நாடு அழிந்து விடும்? பேடிகள்!” என்று எவ்வளவோ கடுஞ் சொற்கள் கூறினார். என்ன செய்வது, தமிழ் நாடு உயரவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். புதுவையிலிருந்து நான் என்னுடன் கொண்டுவந்தவை புஸ்தகங்கள், படுக்கைகள் மட்டுமல்ல, மாமாவின் இந்த மணி வாசகமுந்தான். வந்தேமாதரம்.”

ஒரு குறிப்பு:

கவிஞர் பாரதியார், வ. உ. சி. தொடங்கிய கப்பல் கம்பெனியைப் பற்றி எழுதியது (இம்மலரில் பக்கம் 61) அவர் ஆசிரியராக இருந்த ‘இந்தியா’ பத்திரிகையில் முதலில் வெளி வந்தது. சென்ற ஆண்டில், ‘தினமணி சுடர்’ அதை எடுத்து வெளியிட்டது.

வ. உ. சி.யின் நூல்களும், அவரைப் பற்றிய நூல்களும்

1	அகமே புறம்	வ. உ. சி.
2	சாந்திக்கு மார்க்கம்	„
3	திருப்பொய்கையார் இன்னிலை உரை	„
4	திருக்குறள் விருத்தி உரை	„
5	„ மணக்குடவர் உரை	„
6	தொல்காப்பியம்: பொருள்: இளம் பூரணம்	„
7	தொல்காப்பியம்: எழுத்து: இளம் பூரணம்	„
8	பாடற்றிரட்டு	„
9	மனம் போல வாழ்வு	„
10	மெய்யறம்	„
11	மெய்யறிவு	„
12	வள்ளியம்மை சரித்திரம்	„
13	வலிமைக்கு மார்க்கம்	„
14	சுயசரிதை	„
15	கப்பலோட்டிய தமிழன் ...	ம. பொ. சிவஞானம்
16	வீரத்தமிழன் வ. உ. சி. வில்லுப்பாட்டு...	ஜே. எம். விக்டோரியா
17	செக்கிழுத்த சிதம்பரனார் ...	ப. க. மன்னர்மன்னன்
18	வீர சிதம்பரனார் ...	சுப்பிரமணிய ஐயர்
19	வீர சிதம்பரனார் ...	இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை
20	தளபதி வ. உ. சி. ...	முல்லை முத்தையா
21	வ. உ. சி. கட்டுரைகள் ...	பம்பாய் தமிழ்ச் சங்கம்
22	சுடர்—வ. உ. சி. மலர் ...	தில்லி தமிழ்ச் சங்கம்
23	நம் நாட்டுத் தலைவர்கள் ...	புலவர் அரசு

‘தமிழ்க் கடல்’ வாழ்த்து

காரைக்குடி,
18—8—72.

விடுதலை வீரர், கப்பலோட்டிய தமிழர், சிறையில் செக்கு இழுத்த செம்மல், நல்ல தமிழ்ப் புலவர், “மெய்யறம்” வகுத்த மேலோர் நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி மலர் வெளியிடுவதை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கின்றேன். மலர் நறுமணம் கமழ, சிறந்தோங்க, இறைவன் அருள்வானாக.

அன்புள்ள,
ராய. சொ.

இது, வ. உ. சி. யை நேரில் அறிந்த ‘தமிழ்க் கடல்’ திரு. ராய. சொக்க லிங்கன் அவர்கள் அனுப்பிய வாழ்த்து.

வ. உ. சி. யின் வாழ்க்கையில்

- 1872 செப்டம்பர். நெல்லை மாவட்டம் ஓட்டப்பிடாரத்தில் பிறப்பு.
- 1895 திருமணம்.
- 1900 தூத்துக்குடியில் வழக்குரைஞர் பணி தொடங்குகிறது.
- 1906 சுதேசி கப்பல் கம்பெனி நிறுவப் பெறுகிறது.
- 1907 குரத் காங்கிரசில் புரட்சி.
- 1908 மார்ச். 12. வ. உ. சி. கைது செய்யப்பெறுகிறார்
- 1908 மார்ச். 13. நெல்லையிலும், தூத்துக்குடியிலும் கடையடைப்பு, கலகம்.
- 1908 ஜூலை 7. வ. உ. சிக்கு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் ஆயுள் தண்டனை.
- 1908 நவ. 4. உயர்நீதிமன்றத்தில் ஆயுள் தண்டனை 6 ஆண்டுகளாகக் குறைந்தது, பிறகு இதுவே ஆறு ஆண்டு கடுஞ்சிறையாக மாற்றப் பெற்றது.
- 1911 ஜூன் 17. மணியாச்சியில், டிஸ்ட்ரிக் மாஜிஸ்ட்ரேட் ஆஷ் துரையை வாஞ்சி ஐயர் சுட்டுக் கொல்கிறார்.
- 1912 டிசம்பர். சிறையிலிருந்து விடுதலை.
- 1920 காங்கிரசிலிருந்து விலகுகிறார்.
- 1927 காங்கிரசில் மறுபடியும் சேர்கிறார்.
- 1934 திருச்செந்தூரில் திருக்குறள் உரை வெளியிடப்படுகிறது.
- 1936 நவம்பர் 18. மறைவு.

“ உயிர்களுக்கு உதவுதலே கடவுளை ஆராதித்தல் ”

— வ. உ. சி.

நன்றி

வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பிய பெரியோர்களுக்கும், கட்டுரை, கவிதை, செய்தி முதலியன வழங்கிய அன்பர்களுக்கும்,

தமது “சுடரில்” வெளியான கட்டுரைகள், கவிதைகள் முதலியவற்றையும், புகைப்பட பிளாக்குகளையும் பயன்படுத்திக் கொள்ள அனுமதி தந்த தில்லி தமிழ்ச் சங்கத்தாருக்கும்,

ராஜத்துரோகக் கமிட்டி அறிக்கையை நகல் எடுத்து அனுப்பிய மதுரை காந்தி மியூசியம் மாணேஜர் திரு. துரைசாமி அவர்களுக்கும்,

திரு வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களின் கட்டுரையை உதவிய சென்னை பாரி நிலையத்திற்கும்,

கட்டுரைகளின் நகல்களை அனுப்பி உதவிய விட்டலபுரம் திரு. வேங்கடாச்சாரி அவர்களுக்கும்,

திரு. ஏ. சி. பால் நாடார், திரு. என். சோமயாஜுலு இவர்களது கட்டுரைகளை உதவிய “நெல்லைச் செய்தி” க்கும்,

வ. உ. சி. யின் கடிதங்கள் சிலவற்றின் நகலையும், சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி அறிக்கை நகலையும் உதவிய தென்னிந்திய சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக நிர்வாக இயக்குனர் தாமரைத் திரு. வ. சுப்பையா பிள்ளை அவர்களுக்கும்,

வ. உ. சி. யின் கடிதத்தையும், அவரைப் பற்றிய செய்தியையும் அனுப்பி உதவிய உத்தமபாளையம் தமிழ் இலக்கிய மன்றத் தலைவர் ஜனப் கா. சி. முகம்மது இஸ்மாயில் அவர்களுக்கும்,

திரு. வ. உ. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களைப் பேட்டி கண்ட கட்டுரை யின்பகுதிகளைப் பயன்படுத்த அனுமதி தந்த “கலைமகள்” நிறுவனத் தாருக்கும்,

வ. உ. சி. தொடர்பு கொண்ட புகைப்படங்களை உதவிய தூத்துக்குடி திரு. ஏ. பி. சி. வீரபாகு அவர்களுக்கும், பசுவந்தனை திரு. வ. உ. சி. ஆறுமுகம் பிள்ளை அவர்களுக்கும்,

மலரை விரைவில் அச்சிட்டு உதவிய தூத்துக்குடி ஸ்ரீ ராமன் அச்சகத்தாருக்கும், அதன் நிர்வாகி திரு. குப்புசாமி அவர்களுக்கும், தூத்துக்குடி புனித மேரிஸ் தொழிற் பள்ளி அச்சகத்தாருக்கும், அதன் நிர்வாகி சங். சகோதரர் ஞானமணி அவர்களுக்கும்,

வ. உ. சிதம்பரனார் நூற்றாண்டு விழா மலர்க்குழு, தன்னுடைய ஆழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

வ. உ. சி. நூற்றுண்டு விழாக் குழுத் தலைவர் திருநெல்வேலி கலெக்டர் திரு. எரி. இராமச்சந்திரன், ஐ. ஏ. எஸ். அவர்களுக்கும், அவர்களோடு ஒத்துழைத்த அரசாங்க அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் என்னுடைய பணியில் உற்சாகத்தோடு உதவியதற்காக என்னுடைய தனிப்பட்ட நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வ. உ. சி. நூற்றுண்டு விழா மலர்க் குழு அங்கத்தினர்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றி.

என்னுடைய உடல் நலம் குன்றியபோது எனக்கு உற்சாகமும் ஊக்கமும் ஊட்டி, வேண்டிய உதவிகள் எல்லாம் புரிந்து, என் பணியை நிறைவேற்ற உதவிய திரு ஏ. பி. சி. வீரபாகு அவர்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

வ. உ. சி. கல்லூரி முதல்வர் திரு. வி. எம். ஸ்ரீதரமேனன் அவர்களுக்கும், பேராசிரியர் கே. பழநியா பிள்ளை அவர்களுக்கும், ஆசிரியர் திரு சாம்பசிவம் அவர்களுக்கும், சென்னை, சாத்தான்குளம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று வ. உ. சி.யைப் பற்றிய செய்திகளைத் திரட்டிவந்த திரு ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும், கல்லூரி அலுவலகத்தாருக்கும் என்னுடைய நன்றி.

மலரை அச்சேற்றும் பணியில் பிரதிகளைத் திருத்தி, இடையருது உழைத்து மலர் வெளிவர, பெருந்துணை புரிந்த கீழ்க்கண்ட நண்பர்களுக்கு என்னுடைய அன்பும் நன்றியும்:

வ. உ. சி. கல்லூரி ஆசிரியர்களான திரு என். வி. ராவ், திரு கே. சிதம்பரதானு, திரு எம். பாலசுப்பிரமணியன், திரு எஸ். இராமகிருஷ்ணன், எஸ். ரங்காச்சாரி, திரு கே. தர்மராஜன், வ. உ. சி. ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி முதல்வவர் பொறுப்பு வகிக்கும் திரு ப. ஜினராஜதாஸா; தூத்துக்குடி பொறியாளர் திரு எஸ். சீனிவாசன்.

அ. சீனிவாசராகவன்

அமைப்பாளன்,

31-8-1972.

தூத்துக்குடி,

வ. உ. சி. நூற்றுண்டு விழா மலர்க் குழு.

மகாமகோபாத்தியாய்
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

